PASTOR MARK BURNS

MUŽ, KTERÝ MI NAVRÁTIL VÍRU

ELIZAVETA KHROMOVA

PASTOR MARK BURNS
MUŽ, KTERÝ MI NAVRÁTIL VÍRU

Elizaveta Khromova

Prolog

Věnováno Muži s velkým „M“ — pastoru Marku Burnsovi.

Tuto knihu začínám slovy hluboké vděčnosti muži, kterého jsem nikdy neměla tu čest osobně poznat, a přesto se stal hlasem, který mi navrátil světlo v nejtemnějším období mého života. Tehdy se zdálo, že se hroutí všechno — když člověk ztratí nejen svou vlast, domov a dílo svého života, ale i samotnou naději a víru. Jeho jméno je pastor Mark Burns — a právě jeho hlas dokázal proniknout hustým závojem zoufalství, zklamání a bolesti, který obklopoval mou duši.

Jeho slova mi připomněla, že i jediný člověk, naplněný živou láskou a silou ducha, může v ostatních znovu zažehnout plamen naděje a víry.

Jeho služba je živým svědectvím o tom, že i dnes, po dvou tisících letech, stále existují lidé, kteří — po vzoru Krista — pokračují v setbě onoho jedinečného zrna, jež Kristus kdysi svěřil svým apoštolům. To zrno — láska, soucit a úcta k lidskému životu — bylo a zůstává největším darem, jaký kdy lidstvu byl dán.

Dokud zaznívá byť jediný takový hlas, víra a naděje neztrácejí svou moc. A pro mne tím hlasem byl Mark Burns.

Tato kniha je mou cestou zpět k víře, naději a snům — navzdory všem zkouškám, těžkostem a útrapám života.

S vděčností pastorovi Marku Burnsovi.

Úvod

Někdy přichází světlo ne tehdy, když ho hledáme, ale ve chvíli, kdy jsme už přestali doufat, že se ještě vrátí. Když se zdá, že před námi leží jen chlad a tma, a vše, co kdysi bylo naším základem, se proměnilo v prach. Právě v takové chvíli vstoupil do

mého života člověk, jehož jméno je nyní navždy propleteno s mým osudem — pastor Mark Burns. Vyslovuji to jméno s takovou úctou a vděčností, jakou cítí člověk vůči tomu, kdo mu zachránil život. Protože přesně to se stalo.

Aby bylo možné pochopit rozsah a význam tohoto bodu obratu v mém životě, je třeba nahlédnout na cestu, která k němu vedla — cestu zkoušek a propasti zoufalství, v níž jsem se tehdy ocitla.

Když jsem se rozhodla napsat tuto knihu, věděla jsem, že bude obsahovat mnoho bolestných vzpomínek. Ale zpověď nesnese mlčení. Její síla spočívá v upřímnosti a pravdivosti — v těch vlastnostech, které mají moc léčit.

Od raného dětství formovala můj pohled na svět věda a můj život se postupně ubíral tímto směrem — od dětského okouzlení geologií až po profesní dráhu v geofyzice. Na své výzkumy jsem se vždy dívala jako na službu ve prospěch druhých. Spolu s kolegy, přáteli a dobrovolníky z mezinárodního hnutí ALLATRA jsme se věnovali mezioborovému výzkumu a hledali skutečná řešení, jak učinit svět bezpečnějším a odolnějším tváří v tvář rychlým proměnám geodynamiky planety.

Nikdy jsme vědu neomezovali pouze na teorii — snažili jsme se informovat veřejnost a příslušné instituce o skutečných planetárních hrozbách a procesech, které by mohly ovlivnit osud milionů lidí.

Ale právě tato otevřenost se stala příčinou úderu, který následoval. Pravda, kterou jsme vyslovili, se dotkla zájmů mocných soukromých skupin, pro něž byla hrozba možné geologické katastrofy na Sibiři menším zlem než ztráta zisku. Tak začala plánovaná kampaň očerňování: lavina lží, překrucování a mediálních útoků.

Ocitli jsme se v realitě, kde pravda vypadala bezmocná a lež všemocná; kde dobré jméno lidí bylo vláčeno bahnem a víra v lidstvo byla podrobena zkoušce až do krajnosti. Byly to dny, kdy se svět zdál osiřelý a oněmělý, jako by v něm už Bůh nebyl, a před námi se rozprostírala jen neproniknutelná tma.

Držela jsem se posledních zbytků tepla — podpory rodiny, laskavých slov přátel a tichých projevů lidskosti, které mi připomínaly, že dobro přece jen ještě existuje. Tito lidé stáli při mně a bránili mi, abych zcela nespadla do propasti zoufalství. Ale ani jejich blízkost už nedokázala rozehnat vnitřní temnotu, kde víra, smysl i budoucnost téměř

zhasly. A právě tehdy — v okamžiku nejhlubší tmy, kdy jsem už nic neočekávala — vstoupilo do mého života světlo.

Přišlo z místa, odkud bych ho nikdy nehledala: od muže, kterého jsem nikdy nepotkala, a přece jeho slova zaplnila můj život smyslem. Pastor Mark Burns se stal tím, kdo do mého života přinesl tiché, ale opravdové zázraky — zázrak znovuzrozené víry.

Kapitola 1

Vyrostla jsem ve vzdělané rodině, kde hovory o vědeckých a technických objevech nikdy neutichaly — ani u večeře, ani na chodbách, jejichž stěny jako by stále uchovávaly ozvěnu vzorců, debat o fyzikálních zákonech a rozhovorů o geologických procesech. Vědecké spory neutichaly ani při svátečních hostinách.

Slova věda a prospěch lidstvu pro nás nikdy nebyla jen abstraktní ideály vypůjčené z novinových článků nebo prchavých projevů. Byly to pojmy, jimiž jsme dýchali, neotřesitelný základ, na němž stál nejen život naší rodiny, ale i vnitřní svět, který jsem si postupně utvářela. Místy se mi zdálo, že mě těmto hodnotám nikdo neučil — že jsem je spíš vstřebávala s mateřským mlékem, s vůní starých knih, s tichým jasem dlouhých zimních večerů strávených společným čtením. Zatímco jiným dětem rodiče předčítali pohádky, mne už od útlého věku přitahovalo něco docela jiného. Dřív než jsem uměla číst, žádala jsem matku, aby mi vyprávěla o tajemstvích vesmíru, o vzdálených planetách, o prostoru a zákonech přírody.

Nejvíce mě vždy fascinovaly příběhy o Zemi — o této planetě, jejíž hlubiny uchovávají paměť miliard let, kde pod vrstvami hornin dřímou zapomenuté epochy a kde každý kámen představuje dopis z dávného času. Milovala jsem vyprávění o tom, jak se v nitru planety uchovávají tajemství prastarých kontinentů, jak se rodila pohoří a zuřily sopky, proč se země náhle zachvěje — a jak lze z kamenných svědků dávno zaniklých světů číst stopy někdejšího života.

Toužila jsem po přesných odpovědích, které by vše vysvětlily; nevyřešené otázky vědy mi nedaly pokoje. Už jako dítě mě nic neokouzlovalo víc než dva druhy lidí: geofyzikové, kteří dokázali vnímat procesy probíhající hluboko pod našima nohama, až k samotnému jádru Země, a astronomové, kteří dovedli dohlédnout až k tělesům rozptýleným po nekonečných dálavách vesmíru.

Od útlého věku jsem snila, že jednou vyrostu a odhalím všechna tajemství — od podstaty gravitace až po stavbu černých děr, a především záhady naší planety.

Proto můj vstup do světa vědy nebyl výsledkem složité volby ani náhody. Byl nevyhnutelný — jako mohutná řeka, která si vždycky najde cestu a nakonec se vlije do moře.

Věda pro mne nebyla jen povoláním, ale osudem — přímou a poctivou cestou, po níž nelze kráčet napůl.

Když jsem se stala geoložkou a geofyzičkou, ponořila jsem se zcela do světa neměnných zákonů a nezpochybnitelných faktů. Můj přirozený sklon k pozorování se tím ještě více prohloubil. Jako studentka geologie jsem důvěřovala pouze tomu, co bylo možné změřit, vypočítat a zakreslit do grafu. Zdálo se mi, že všechno, co existuje, lze vyjádřit jazykem čísel a fyzikálních zákonů. Svět se mi jevil jako dokonale vystavěný systém, v němž na povrchu vládne chaos, ale pod ním spočívá přísná, téměř hudební harmonie.

Jazyk seismogramů, gravimagnetických anomálií a údajů z vrtů mi byl bližší a srozumitelnější než vyhýbavé řeči politiků, slavnostní sliby či květnaté kázání kněží, které jsem tu a tam zaslechla. V hlubinách Země, v pohybech litosférických desek, v dechu sopek jsem neviděla chaos, ale složitý, přesto dokonale ladný tanec sil řízených matematickou logikou. Právě tato logika mi dávala pocit jistoty, smyslu a neotřesitelného řádu vesmíru.

Byla to má opravdová touha po pravdě — síla, která mě vedla už od dětství a stala se základem mé vědecké cesty — spolu s potřebou sloužit něčemu většímu než jen osobním zájmům. Právě tato kombinace mě nakonec přivedla k mezinárodní dobrovolnické komunitě známé jako ALLATRA.

Počátky tohoto výjimečného hnutí sahají do poloviny devadesátých let. Tehdy se skupina vědců z různých oborů — fyziky, medicíny, geologie i kosmologie — spojila, aby společně odpověděla na nové výzvy doby. Už tehdy se věnovali rozsáhlému mezioborovému výzkumu, který zahrnoval i studium klimatických a geodynamických změn na naší planetě.

Jedinečnost tohoto vědeckého kolektivu spočívala v mimořádné inovativnosti a prozíravosti — v jejich schopnosti vnímat a zkoumat procesy, které teprve o desítky let

později přitáhly pozornost světové vědecké komunity a byly uznány za klíčové. Nebyli jen napřed před svou dobou — oni jako by viděli samotnou budoucnost vědy. Dokázali rozpoznat, které otázky se za dvacet či třicet let stanou pro lidstvo zásadními. Jejich přístup ke změnám klimatu, geodynamice, ekologii a vzájemným vazbám přírodních systémů pramenil z pohledu, jenž byl v samé podstatě jiný — z vědy, která se nenechává svazovat úzkými hranicemi specializací.

Pochopení vědy mezi vědci hnutí ALLATRA nebylo nikdy povrchní ani formální — pro ně byla věda vždy založena na důkazech, nikdy na domněnkách. Neomezovali se na prostou výměnu dat mezi obory; vytvářeli zcela nové metodologické přístupy, které umožňovaly zkoumat jevy v jejich úplnosti a mnohovrstevnosti. Matematické modely propojovali s terénními pozorováními, laboratorní experimenty s demonstracemi teoretických principů v kontrolovaných podmínkách. A staré kroniky — uchovávající důležité poznání o minulosti — dokázali spojit s objevováním nových principů a možností fyziky. Právě tento komplexní přístup a otevřený, rovnoprávný dialog jim umožnily rozpoznávat skryté zákonitosti — ty, které jsou na první pohled neviditelné v chaosu roztříštěných dat, rozdělených hranicemi úzké specializace. Takový vědecký přístup jim umožnil vytvářet co nejúplnější a nejobjektivnější obraz zkoumaných jevů.

Postupně dospěli k pochopení, že procesy v zemské kůře jsou spojeny s kosmickými cykly, že změny intenzity zemského magnetického pole představují hrozbu pro biosféru, že plastové částice mají ničivý vliv na elektromagnetické pole, a že vše v přírodě je mnohem více propojeno, než si běžná akademická věda obvykle připouští.

A co bylo nejdůležitější — jejich práce byla prodchnuta přesvědčením, že věda má sloužit životu, nikoli kariéře či prestiži. Každý výzkum, každý závěr posuzovali prizmatem dvou otázek: „Jak to pomůže lidem?“ a „Jak to ochrání budoucí generace?“ Nepracovali pro vědecké časopisy, granty ani tituly — pracovali pro přežití lidstva na této planetě.

Právě tato motivace jim umožňovala vidět dál a hlouběji. Když vaším cílem není publikovat článek, ale nalézt pravdu, která může zachránit životy, začnete klást ty správné otázky. A když víte, že vaše závěry mohou rozhodnout o vašem vlastním osudu i o osudu vašich dětí a vnoučat, nemůžete si dovolit povrchnost ani přizpůsobivost.

Hypotézy byly označovány poctivě — ať už šlo o experimentální výsledky, pracovní verze nebo odvážné předpoklady — avšak směr zůstával stále stejný: hledat odpovědi na základní otázky lidského přežití a porozumět přírodním procesům, které mohou skrývat klíč k překonání globálních výzev.

Když jsem se poprvé seznámila s prací tohoto vědeckého kolektivu, zasáhla mě nejen hloubka jejich myšlení, ale i mravní postoj těchto lidí. Zvolili si cestu opravdové služby — ne moci, ne penězům, ne slávě, ale samotnému lidství. A snad právě tato čistota úmyslu jim darovala onu mimořádnou jasnost vidění, která jim umožnila pohlédnout tak daleko dopředu a kráčet ve vědě o krok napřed před svou dobou.

Postupně se k jejich iniciativě začali přidávat lidé z celého světa — dobrovolníci a spřízněné duše z desítek zemí, kteří sdíleli jejich zájem i odpovědnost. Tak vzniklo široké Mezinárodní dobrovolnické hnutí ALLATRA. A jednoho dne jsem se i já ocitla mezi nimi.

Zde se nikdo neptal, odkud pocházíš, jaké jsi národnosti, jaké máš politické názory ani v co věříš. Záleželo jen na jediném — na společném odhodlání spojit síly tváří v tvář globálním výzvám, z nichž tou nejpalčivější byla již tehdy rychle se stupňující geodynamická krize ohrožující život na Zemi.

Panovala tu zcela jedinečná atmosféra spolupráce — lidé zde nespojovala kariéra ani sláva, ale upřímná vůle pomáhat si navzájem pro dobro společné budoucnosti, ochota pracovat pro sdílený cíl a přinášet do něj, co kdo mohl — pro budoucnost celého lidstva.

V této komunitě jsem nalezla své místo. Moje odborné znalosti se ukázaly jako zásadní pro analytickou práci související s mezinárodním výzkumem klimatických a geodynamických změn Země.

Má role vedoucí Informačně-analytického oddělení pro globální změny klimatu neznamenala hierarchickou nadřazenost, ale spíše větší odpovědnost za koordinaci práce mezinárodního týmu dobrovolnických analytiků.

Naše činnost byla zaměřena na globální monitoring přírodních katastrof, analýzu seizmické a vulkanické aktivity, komplexní studium proměn geodynamiky Země a informování veřejnosti o skutečném rozsahu sílících přírodních katastrof.

Pracovali jsme jako jeden organismus: proudy dat z celého světa — hlášení ze seismických stanic, bulletiny z vulkanologických observatoří, mapy teplotních anomálií oceánů — se staly naším společným analytickým polem.
Monitory před námi byly okny do tepajícího, neklidného srdce planety.

Sama sebe jsem vnímala jako nestranného analytika, člověka, který shromažďuje roztříštěné úlomky obrovské mozaiky — od zemětřesení v Chile po erupci sopky v Indonésii, od anomálního posunu magnetických pólů až po výkyvy amplitudy Schumannovy rezonance — a skládá je dohromady do jednoho soudržného obrazu. Systematizovala jsem, porovnávala, hledala souvislosti a vzorce, aby se celkové panorama hrozeb stalo srozumitelným pro každého.

Byla to práce naplněná tichou, ale hlubokou vírou v poznání jako v hybnou sílu vědy směřující k blahu lidstva. Tato víra vyrůstala z přesvědčení, že jakmile jednou rozpoznáme a plně pochopíme nebezpečí, které se vznáší nad naším společným domovem, už nemáme právo mlčet. Profesionální i lidská povinnost vyžadovala, abychom o tom otevřeně mluvili a do hledání řešení zapojili nejen vědeckou komunitu, ale všechny, kterým leží na srdci budoucnost lidstva.

Upřímně a otevřeně předkládaná fakta se nám tehdy jevila jako síla schopná probudit lidská vědomí a sjednotit je v hledání společných řešení. Věřila jsem, že nic není přesvědčivější než čísla a grafy, a nic důležitějšího než včas varovat lidstvo.

Tehdy jsem ještě věřila, že pravda má svoji vlastní sílu — že nepotřebuje ochranu a vždycky nakonec zvítězí. V té době jsem ještě netušila, že v lidském světě existují síly, pro něž je pravda nebezpečnější než kterýkoli přírodní živel, a že zeď, kterou stavějí do její cesty, může být pevnější než samotná zemská kůra.

Kapitola 2

Pro většinu lidí je Sibiř synonymem nekonečné tajgy, krutých mrazů a nesmírného přírodního bohatství. Pro nás, geology a geofyziky hnutí ALLATRA, však představovala především oblast obrovského geologického napětí — tikající magmatickou bombu v hlubinách planety.

V analytickém oddělení ALLATRA jsme spolu s kolegy z různých zemí po léta sledovali tep tohoto rozlehlého regionu. Jedním z epicenter našeho výzkumu — a

zároveň největším důvodem k obavám — bylo území, kde se před přibližně 250 miliony let odehrála jedna z největších katastrof v dějinách Země. Na rozhraní permokarbonského a triasového období, v okamžiku, kdy se paleozoikum měnilo v mezozoikum, došlo k mohutným erupcím sibiřských trapů — k nespočetným výlevům čedičové lávy. Samotná zemská kůra se tehdy rozevřela a proudy magmatu pokryly území rozlohou srovnatelné s celou Evropou. V geologickém záznamu je tato hranice vyznačena temnou linií — svědectvím největšího hromadného vymírání, jaké kdy planeta zažila.

Příčinou těchto ničivých výlevů byl sibiřský magmatický chochol — takzvaný superchochol, který tehdy vystoupil z hlubin k zemskému povrchu a prorazil kůru. A právě v této oblasti planety odhalil vědecký kolektiv ALLATRA na počátku 21. století nezvyklou geofyzikální a magmatickou aktivitu. Závěry byly šokující: sibiřský superchochol v hlubinách Země je stále živý.

Když se řekne výron lávy, většině z nás se vybaví klasický obraz sopky — Vesuvu, Etny či Fudži. To, co se však skrývá pod Sibiří, se s těmito jevy nedá srovnat. Ať jsou jakkoliv hrozivé, stále mají lokální rozsah. Pokud je běžná sopka jen drobným vpíchnutím do těla planety, pak sibiřský superchochol představuje zející ránu, schopnou zasáhnout celé kontinenty.

Nejde o sopku v obvyklém smyslu slova, ale o kolosální, stoupající proud roztaveného magmatu, který se z nejhlubších vrstev Země zvedá k povrchu a pod Sibiří se rozlévá jako ohnivá podzemní řeka. Rozsah jeho vlivu je zcela jiné úrovně: zatímco výbuch Vesuvu zničil několik měst, aktivita superchocholu by mohla otrávit atmosféru a oceány, smést z povrchu Země celé ekosystémy a vyvolat sopečnou hyper zimu.

Představte si oblast na Sibiři o velikosti Austrálie, v níž vře energie s potenciálem propálit litosférickou desku a rozpoutat katastrofu planetárního měřítka. Právě toto území — které v sobě nese paměť dávného apokalyptického výbuchu a zároveň zárodek nového — se stalo ústředním bodem našeho výzkumu i nejhlubší úzkosti. Chápali jsme: to, co se kdysi stalo na přelomu paleozoika a mezozoika, se může stát znovu. Erupce, k nimž by zde na Sibiři mohlo dojít, by co do objemu vulkanických výlevů odpovídaly současné erupci tisíce nejmocnějších sopek typu Yellowstone.

Věděli jsme to, co se nepsalo v novinách ani o čem se nemluvilo ve večerních zprávách. Věděli jsme o probouzení sibiřského superchocholu. Nebyla to domněnka ani hypotéza. Díky bezprecedentnímu propojení vědců z různých zemí jsme měli k dispozici ucelený obraz, vycházející z analýzy ohromného množství dat. Ale co spustilo probuzení toho sibiřského magmatického obra?

Všechno začalo v roce 1995, kdy planeta začala vykazovat známky hlubokého systémového rozvratu. Anomálie v základních parametrech Země — od její rotace až po magnetické pole — ukazovaly na jediné: něco se dramaticky změnilo v samotném jádru planety. Vědci tehdy zaznamenali náhlou destabilizaci zemského jádra — událost tak obrovského rozsahu, že její důsledky rezonovaly napříč celým planetárním systémem.

Představte si jádro naší planety jako obrovský reaktor, který po dobu posledních 12 000 let pracuje v stabilním režimu. A najednou začne tento reaktor přijímat dodatečnou energii — jako by někdo náhle zvýšil přísun paliva. Právě to jsme pozorovali: prudký nárůst energetické aktivity vnějšího jádra Země, který spustil řetězec změn ve všech geosférách planety.

Mezioborová analýza prastarých vrstev hornin — kamenných kronik uchovávajících paměť dávných katastrof — odhalila ohromující zákonitost. Takové energetické vzestupy uvnitř Země nenastávají náhodně. Řídí se přísným astronomickým cyklem, který se opakuje každých dvanáct tisíc let — jako obrovské kosmické hodiny, které odměřují čas do další planetární pohromy.

Příčina této cykličnosti je astronomické povahy. Nějaký vnější kosmický proces „dobíjí“ jádro planety v pravidelném intervalu dvanácti tisíc let a směruje k němu ohromné množství energie. Hypotézu, že zdroj této energie leží mimo Zemi, přesvědčivě podpořily souběžné anomálie zaznamenané na Marsu i jiných planetách Sluneční soustavy — jako by celé naše hvězdné okolí bylo vystaveno působení téhož kosmického jevu.

Pro Zemi nastal kritický bod cyklu v letech 1997–1998, kdy se vnitřní pevné jádro planety fyzicky posunulo — doslova učinilo skok, jako by se obrovská železná koule uvnitř tekutého pláště vychýlila z rovnováhy. Tento posun železného srdce planety, velikostí srovnatelného s Měsícem, se stal zlomovým okamžikem moderních dějin Země.

Aktivace sibiřského magmatického chocholu následovala krátce poté, co se v roce 1998 jádro prudce posunulo směrem k Tajmyrskému poloostrovu v arktické oblasti Sibiře. Tento pohyb vyvolal mohutné vzedmutí magmatu v daném směru. V důsledku těchto procesů se oblast o rozloze celého kontinentu začala zahřívat několikanásobně rychleji než zbytek planety.

Situaci dále zhoršil další faktor: v průběhu našeho výzkumu se ukázalo, že přirozené chladicí mechanismy Země byly narušeny. Příčina spočívala v znečištění oceánů a atmosféry mikro- a nanoplasty.

Zejména nanoplasty se staly antropogenním faktorem, který výrazně snižuje tepelnou vodivost oceánských vod. Teplo, které dříve odváděly studené mořské proudy od litosférických desek, se nyní začalo hromadit v nitru planety. A v atmosféře vytvořily nanoplasty — díky svým elektretovým vlastnostem — jakousi izolační přikrývku, která zadržuje přebytečnou energii v jejích spodních vrstvách.

Narušení tepelné rovnováhy Země, způsobené lidským zásahem do jemně vyvážených energetických systémů planety — a to právě v době, kdy už sama Země fungovala na hraně svých možností v rámci dvanáctitisíciletého cyklu — spustilo intenzivní tavení magmatu. Bylo to, jako by se náhle uzavřelo větrání obrovské pece: magma v zemských hlubinách se začalo tavit s dosud nevídanou silou.

A právě zde se objevil velký, nevysvětlitelný paradox, který se po řadu let stal předmětem našeho tichého, až úzkostného zkoumání. Podle všech vědeckých modelů mělo v sibiřské oblasti v důsledku aktivace magmatického superchocholu nastat přírodní inferno, avšak skutečnost ukázala opak.

Podle všech zákonů fyziky by zde mělo docházet k dramatickému nárůstu přírodních katastrof — vždyť průměrná teplota vzduchu v regionu rostla 2,5–3× rychleji než světový průměr. A přesto, v rozporu se všemi projekcemi, se ničivé události téměř nevyskytovaly. Oblast si zachovávala to, co jsme mohli nazvat jen anomální stabilitou. Jako analytici jsme tuto zvláštnost pozorovali v každodenních datech.

Zdálo se, jako by nějaká neviditelná síla působila jako obrovský tlumič otřesů, vyrovnávala nejnebezpečnější procesy a bránila systému, aby se vymkl kontrole. Jak se však později ukázalo, tento paradox měl své vysvětlení. Vysvětlení, které zůstávalo dlouho nevyslovené — až do osudového roku 2023.

V srpnu roku 2023 prohlásily ruské úřady mezinárodní společenské hnutí ALLATRA za nežádoucí organizaci, čímž fakticky zakázaly jeho činnost na území země.

Dne 3. září 2023 pak došlo k události, která náhle zasadila vše do širšího kontextu. Vynikající vědec Igor Michajlovič Danilov vystoupil s veřejným prohlášením jménem vnitřního vědeckého jádra ALLATRA — jehož samotnou existenci jsem do té doby neznala. Právě v tomto projevu byla poprvé odhalena podstata takzvaného „sibiřského zázraku“.

Danilov uvedl, že v důsledku represí a přímé hrozby trestního stíhání vůči vědcům a dobrovolníkům ALLATRA musel být provoz unikátního experimentálního zařízení, které od roku 2013 fungovalo na území Ruska, násilně ukončen — zařízení bylo demontováno a odvezeno ze země.

Tato technologie po dobu deseti let dočasně narušovala elektromagnetické propojení mezi nitrem Země a atmosférou nad Sibiří, čímž bránila uvolnění destruktivní energie na povrchu.

Později jsem pochopila, že přínos vědce Igora Danilova byl skutečně kolosální. Jeho myšlenka, uskutečněná díky úsilí mezinárodního výzkumného týmu, byla právě tím faktorem, který po celé jedno desetiletí zadržoval ničivé procesy planetárního rozsahu.

Ačkoli zařízení stálo přímo v aktivní zóně superchocholu, jeho účinek přesahoval hranice regionu — chránil miliardy lidí, působil stabilizačně na klima nejen v Rusku, ale také ve východní Evropě, Číně, Kazachstánu a na Ukrajině. Nepřímé účinky této technologie bylo možné zaznamenat dokonce i na jiných kontinentech, včetně Spojených států.

Byl to neviditelný štít, který tlumil nejen lokální, ale i globální klimatické a geodynamické procesy — působil jako stabilizující síla celé planety.

A pak byl tento štít násilně odstraněn.

Vědci z vnitřního vědeckého jádra ALLATRA byli donuceni přerušit svůj výzkum a odstavit zařízení na Sibiři, protože po prohlášení hnutí za nežádoucí by jakákoli další činnost znamenala riziko, že se tyto kriticky důležité technologie dostanou pod kontrolu sil, které jednají v rozporu se zájmy lidstva.

Následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Jak Igor Danilov varoval, od podzimu 2023 začal svět čelit hořkému, avšak nezvratnému důkazu o účinnosti této technologie.

Po vypnutí „tlumiče“ začaly jednotlivé regiony zasahovat extrémní přírodní jevy: „Bouře století“ na pobřeží Černého moře, ledové vichřice a sněhové kalamity nevídané intenzity v Moskvě, rekordní mrazy a katastrofální záplavy na Sibiři i na Dálném východě. Každý měsíc přinášel nové klimatické rekordy a proměnil kalendář v kroniku přírodních pohrom — jako by příroda, zbavená svého zadržujícího faktoru, začala uvolňovat nahromaděnou destruktivní energii. To vše doprovázel prudký nárůst ekonomických ztrát způsobených následky těchto katastrof. A škody neutrpělo pouze Rusko — dopady zasáhly i další země, včetně států východní Evropy a částí Asie, mezi nimi i Čínu.

Tento řetězec pohrom nebyl náhodný. Byla to fyzika — přímý a tragický důsledek odstavení systému, který po deset let tiše sloužil jako klimatický štít celého světa.

Pro mne, jako pro analytika, se vše, co následovalo, stalo nejděsivějším potvrzením správnosti závěrů Igora Danilova a vědeckého kolektivu ALLATRA. Byli jsme nyní svědky, jak se situace rozvíjí přesně podle modelu a scénáře, které jsme kdysi vypočítali.

Každý nový bulletin o záplavě, každá zpráva o hurikánu byla připomínkou promarněné šance. A nyní jsme všichni stáli jako svědci toho, jak politická vůle hrstky lidí odsoudila celé lidstvo — miliardy životů — k utrpení v budoucnosti. Šepot, který kdysi vystupoval z hlubin planety, se proměnil v řev přírody, jež — jako zraněná šelma — vyrazila k útoku v podobě náhlých, ničivých katastrof po celém povrchu Země.

Kapitola 3

Ten všeprostupující hukot a hromobití katastrof, které otřásají planetou, se ve mně ozývá jako ostrá, pronikavá bolest. A nejde jen o osudové události roku 2023, po nichž se geodynamická krize zřetelně prohloubila.

Jde o celý řetězec událostí — o průvod nevyslyšených hlasů, podceněných hrozeb a promarněného času. Všechno to začalo už před více než deseti lety, střetem dvou

světů: jednoho, v němž převládají nezvratná vědecká fakta a etický imperativ, a druhého, kde pravda slouží jen jako drobné k udržení Velké Lži — v zápase o moc a peníze.

Tektonický zlom, po němž se realita pro mnohé vědce ALLATRA už nikdy nevrátila do původních kolejí, přišel v roce 2014. Tehdy skupina výzkumníků, po mnohaletém sběru a mezioborové analýze dat, dokončila zprávu s názvem „O progresi klimatických katastrof na Zemi a jejich katastrofálních důsledcích“, která se stala vyvrcholením jejich dosavadní práce Zpráva byla rozdělena do dvou částí: veřejné, určené široké veřejnosti, a důvěrné, připravené pro úzký okruh osob s rozhodovací pravomocí.

Právě v této důvěrné části byly uvedeny nejznepokojivější závěry — výpočty, které ukazovaly na aktivaci magmatického chocholu pod Sibiří a hrozbu jeho nekontrolované erupce. Vědci varovali, že tyto procesy mohou vyústit v globální katastrofu, po níž by lidstvo mělo jen mizivou šanci na přežití. Nešlo o přehánění — jejich varování stála na ověřených datech a přesných výpočtech, získaných z rozsáhlého výzkumu. Vědomi si závažnosti možné hrozby věnovali autoři zprávy mimořádnou pozornost hledání praktických způsobů, jak katastrofě zabránit — včetně konkrétních technických řešení, která by mohla odvrátit neštěstí.

Na prvním místě mezi navrhovanými opatřeními stál koncept řízené degazace — tedy program plánovaného a kontrolovaného snižování přetlaku a odvádění plynů a lávy ze sekundárních magmatických komor sibiřského chocholu, aby se předešlo jeho nekontrolovanému výbuchu. Při správném technickém přístupu by rizika realizace takového projektu byla minimální, zatímco potenciální přínos nesmírně významný. Plánovaná degazace a uvolňování tlaku v sibiřském chocholu se mohly stát záchranným ventilem celé planety. Nejenže by zabránily destruktivní erupci samotného chocholu, ale zároveň by uvolnily napětí v celém planetárním systému, čímž by se zastavila lavina zemětřesení, vulkanických erupcí a klimatických katastrof souvisejících s dvanáctitisíciletým cyklem.

Řízené odplyňování bylo skupinou vědců vnímáno nejen jako spolehlivé, účinné a nezbytné opatření k prevenci katastrofy, ale také jako způsob, jak získat čas na hledání zásadních řešení zaměřených na odstranění základních příčin klimatické a

geodynamické krize – jednou z nich je zbavení nanoplastů jejich elektretových vlastností. Toto opatření bylo klíčové pro zahájení odvodu přebytečné tepelné energie z nitra Země a obnovení energetické rovnováhy planety.

Vědci byli přesvědčeni, že pokud předloží rozhodovacím orgánům úplný a maximálně objektivní obraz, podložený tisíci hodin analýz a křížových ověření, reakce bude racionální a přiměřená riziku.

Tím spíše, že nepřinášeli jen problém, ale i konkrétní řešení. S tímto plánem záchrany se vydali vpřed — s napětím, ale s vírou ve zdravý rozum a s nadějí, že se zmobilizují všechny dostupné prostředky, aby byla katastrofa odvrácena ve jménu přežití lidstva.

Upřímně věřili, že pravda — zvlášť ta, která se týká samotné existence biosféry — je univerzální hodnota, před níž musí jakýkoli soukromý zájem ustoupit. Ukázalo se však, že se mýlili. Jejich důvěra v rozum a rozvahu nebyla naplněna. Nevzali v úvahu, že vedle jejich světa přísné analýzy, vědecké poctivosti a morální odpovědnosti existuje paralelní vesmír, řízený zcela jinými pravidly — svět, v němž dvě a dvě nejsou čtyři, ale tolik, kolik se právě hodí mocným.

A když se tyto dva světy střetly, byli jsme my všichni, dobrovolníci ALLATRA, nuceni s hořkostí pochopit, že finanční zájmy hrstky jednotlivců převážily nad budoucností celého lidstva. V navrhovaném řešení neviděly vlivné kruhy záchrannou šanci pro lidstvo — včetně sebe samých a svých blízkých — ale hrozbu pro své vlastní pohodlí, dlouhodobé plány a nadcházející zisky.

Reakce přišla bleskově. Protože vědecké argumenty byly nevyvratitelné a po odborné stránce nebylo možné jim nic vytknout, zvolili jinou cestu — zničení zdroje informací, který ohrožoval jejich finanční zájmy. Krátce poté se vědci a všichni, kdo se odvážili tuto pravdu veřejně vyslovit, ocitli pod tlakem, a byli nuceni čelit diskreditaci a pronásledování. Byli jsme pomlouváni, pošlapáváni a naše reputace byla napadena, aby už nikdo nikdy nebral naše slova vážně.

A tak se místo odborné diskuse o budoucnosti a hledání řešení pro záchranu planety rozběhla štvanice: označili nás za pomatené sektáře, konspirátory, kteří věří v mimozemšťany a blížící se apokalypsu. Byli jsme potrestáni za to, že jsme si dovolili postavit život lidstva nad zisk několika jednotlivců.

Tím byla vědecká diskuse umlčena dřív, než vůbec začala, a jazyk faktů byl nahrazen jazykem síly, lží a nenávisti.

Zpráva, kterou vědci ALLATRA předali s nadějí, že se přijmou opatření na ochranu lidí, skončila přímo v peci nepřátelských zájmů. Pravda vstoupila tam, kde zjevně nebyla vítána — do kanceláří, kde se o osudech rozhoduje chladnou kalkulací a kde náš hlas působil jako vetřelec. Velmi brzy jsme to pocítili v plné míře.

Nepřišla žádná věcná vědecká oponentura, žádné odborné vyvrácení. Místo toho byla v roce 2015 spuštěna koordinovaná kampaň diskreditace prostřednictvím Ruské asociace center pro studium náboženství a sekt (RACIRS). Poprvé jsme byli oficiálně označeni za „sektu" — a přes noc se z nás stali kacíři jednadvacátého století. Tato nálepka se stala počátečním bodem systematického pronásledování a úplné dehonestace.

Pro mne, jako pro vědkyni zvyklou pracovat s daty, fakty a důkazy, bylo setkání s tímto jevem jako střet s neznámou, iracionální silou. Bylo to matoucí, téměř absurdní. Publikace, které se objevovaly na internetu, byly naplněny nesmyslnými a nepodloženými obviněními, jež odporovala nejen faktům naší práce, ale i základní logice. Byly psány podle jednoho a téhož scénáře: výrazný titulek, hanlivá nálepka „sekta" a soubor frází bez jakéhokoli věcného obsahu.

Jejich cíl byl cynický a průhledný — vykreslit globální komunitu vědců a dobrovolníků v nepravdivém světle a zničit zdroj ověřených vědeckých informací.

Zvlášť trpké bylo zjištění, že se na šíření pomluv o ALLATRA podíleli představitelé Ruské pravoslavné církve, kteří nás veřejně označovali za „nepřátele společnosti" — ačkoli právě oni, jak jsem věřila, by měli stát na straně pravdy a soucitu s lidmi.

Nechci zde rozebírat etickou stránku jejich zapojení; uvedu jen, že účast představitelů RPC lze z velké části vysvětlit jejich propojením s organizací RACIRS.
Tato instituce, která se navenek prezentuje jako sekulární, ve skutečnosti sdružuje většinu misijních center diecézí a přidružených struktur a slouží jako hlavní nástroj protisektářské//antikultovní agendy pod patronací Ruské pravoslavné církve a ruských bezpečnostních složek.

Prezidentem RACIRS je tzv. „hlavní ruský odborník na sekty" Alexander Dvorkin — muž s mimořádnými administrativními a mediálními možnostmi, úzce

napojený na státní i církevní struktury. Jeho místopředsedy jsou pravoslavní kněží: protojerej Alexander Novopašin a protojerej Alexander Šabanov. Na webových stránkách misijního oddělení novosibirské diecéze, které vede Novopašin, se systematicky objevují materiály očerňující ALLATRA a její dobrovolníky.

Pokud jde o samotný RACIRS, weby spojené s Ruskou pravoslavnou církví uvádějí, že sdružení působí v celém postsovětském prostoru. Zabývá se nejen utvářením „veřejného mínění" — mimo jiné prostřednictvím vlastních elektronických i tištěných médií — ale také poradenstvím pro federální, regionální a městské orgány, média i bezpečnostní složky v otázkách tzv. „sektářství", a provádí tzv. „nezávislé odborné posudky".

Nejlepším příkladem toho, jak „nestranný" je přístup organizace RACIRS, jak široký je její seznam „nežádoucích" a jaký je skutečný charakter ideologie Alexandra Dvorkina a jeho nemilosrdné kampaně proti „sektám", jsou slova bývalého člena RACIRS, novináře Valerije Otstavnycha, který zná fungování této asociace zevnitř:

„Ať se podíváte na jakoukoli organizaci — je to buď klasická sekta, nebo destruktivní, nebo komerční kult. V přístupu chyběla vědecká přesnost. A začali jsme být unavení z toho dogmatického postoje, že všichni ostatní jsou špatní a jen my jsme čistí a spravedliví.

Lidé za námi stále chodili a ptali se: Řekněte nám, kdo v naší zemi tedy není sekta? A tak začnete přemýšlet, projíždět seznam, možná si vzpomenete na pravoslavné starověrce… a tam představivost končí." [1]

Co k tomu dodat — skutečně univerzální nástroj pro diskreditaci a umlčení jakékoli organizace, která se stane „nežádoucí", nebo jakéhokoli projevu nesouhlasu. A my jsme na vlastní kůži pocítili plnou sílu tohoto mechanismu. Stroj diskreditace, zdokonalovaný po desetiletí na jiných, byl tentokrát obrácen proti nám — s veškerou razancí a bez zábran.

Prostřednictvím sítě řízených internetových portálů a mediálních kanálů se na nás spustila lavina špíny a lží, bez jakýchkoli hranic či etických zábran. Naše jména, profese — dokonce i samotná lidská důstojnost — byly systematicky mazány a nahrazovány jedovatou nálepkou „sektář".

Během více než deseti let agresivních informačních kampaní proti vědcům a dobrovolníkům ALLATRA vznikly tisíce článků a desítky televizních pořadů — v Rusku,

na Ukrajině, v evropských zemích i ve Spojených státech. Zkrátka všude tam, kam dosáhly chapadla této transnacionální antikultovní sítě.

Když se dívám na tuto lavinu lží a na rozsah očerňovací kampaně namířené proti poctivým vědcům a dobrovolníkům, nemohu se ubránit myšlence: kolik dobrého by se dalo vykonat, kolika lidem by se dalo pomoci, jak velký užitek by mohl být přinesen společnosti — s těmi obrovskými prostředky a lety práce, které byly místo toho vynaloženy na to, aby z nás udělali nepřátele, aby ničili lidské životy a osudy, aby celému světu — včetně sebe samých a svých rodin — přiblížili okraj přežití tváří v tvář bezprecedentním klimatickým hrozbám. A přesto dál investovali do proudu lží, který jen sílil — čím dál agresivnější, promyšlenější a koordinovanější.

My, dobrovolníci, jsme si často všímali, jak se tytéž nepravdy a klišé objevují současně, jako by na povel — nejprve v ruských médiích, potom v ukrajinských a nakonec i v evropských.

Nikdy nezapomenu na šok a zděšení, které jsem cítila, když jsem otevřela další článek v jednom evropském periodiku a spatřila doslovný překlad pomluv, kdysi zrozených v kancelářích RACIRS — stejná slova, stejná přirovnání, tutéž lež. Rusko, Ukrajina — a teď Evropa. Všechna jejich údajná „objektivita“ se ukázala být pouhou fraškou. Nebyla to žurnalistika, ale dokonale zkoordinovaný útok, v němž se šablona nepravdy znovu a znovu mechanicky opakovala, až pro pravdu nezbylo místo vůbec žádné.

Nejgrotesknějším příkladem kampaně evropských médií proti ALLATRA byl článek zveřejněný BBC dne 26. dubna 2022. K mému naprostému úžasu v něm BBC citovala názor Čeljabinské diecéze Ruské pravoslavné církve jako „autoritativní zdroj“, a to přímo z jejího misijního oddělení, které je pod kontrolou organizace RACIRS. Jeden ze spoluautorů tohoto očerňujícího článku se ukázal být novinář napojený na antikultovní „odbornici“ Alexandru Stein, jež má úzké vazby na Alexandra Dvorkina. Tento článek BBC se fakticky stal spouštěčem nové, ještě rozsáhlejší vlny diskreditace ALLATRA i v zemích, které si říkají demokratické.

Do konce roku 2023 se tato vlna informačních útoků v Evropě ještě zesílila. Česká média převzala štafetu — v jejich středu stála novinářka Kristina Ciroková — a

brzy se přidala i média italská, kde se v článcích objevovaly komentáře Luigiho Corvaglii, Dvorkinova blízkého spolupracovníka a přítele.

Všichni neúnavně opakovali stejné narativy, vytvořené v Rusku — jako porouchané desky, s prázdným pohledem, recitující zpaměti naučený text o „sektě“. Tvrdohlavě se odvraceli od samotné podstaty a hloubky práce ALLATRA, jako by je pravda vůbec nezajímala.

Skutečný rozsah činnosti hnutí ALLATRA byl antikultovními novináři a „odborníky“ záměrně ignorován. Zdálo se, že možnost, aby společnost spatřila jinou skutečnost, je děsila víc než jejich vlastní zaslepenost.

Nikdo z nich se ani nepokusil světu sdělit, že kromě hlubokého vědeckého výzkumu v oblasti klimatu, geodynamických a environmentálních rizik či studia narůstající hrozby mikro- a nanoplastů pro biosféru, zahrnují hlavní směry činnosti ALLATRA také vzdělávací iniciativy, veřejné přednášky a mezinárodní fóra, stejně jako tvorbu dokumentárních filmů, které pomáhají milionům lidí nahlížet globální problémy v novém světle. Součástí hnutí je rovněž občanská diplomacie, práce v oblasti lidských práv a otevřený, poctivý dialog na úrovni mezinárodních institucí, jako jsou OSN, UNESCO, přední světové univerzity — například Katolická univerzita San Pablo v Bolívii, Bay Atlantic University, GPI — a také náboženská centra, včetně Vatikánu, ba dokonce i vládní instituce.

Výrazným uznáním poslání ALLATRA se stalo apoštolské požehnání Jeho Svatosti papeže Františka, udělené v roce 2024, a rovněž požehnání papeže Lva XIV. z roku 2025, udělené prezidentce hnutí Maryně Ovtsynové a všem dobrovolníkům.

Ani jeden z těchto antikultovních aktérů se nikdy nepokusil analyzovat skutečnou motivaci dobrovolníků ALLATRA — jejich morální a vědeckou odpovědnost vůči lidstvu, kde nejvyšší hodnotou zůstává člověk, jeho život a jeho práva.

Veškerý „talent“ pronásledovatelů se vyčerpal v hrubém nálepkování slovy jako „sekta“ či „kult“, zatímco fakta byla přehlížena a pravda úmyslně zamlčována. A právě pravda — ta, která jejich obvinění znovu a znovu vyvracela — byla pro ně příliš nepohodlná.

Pokud jde o situaci na Ukrajině a v Rusku, dosáhla absurdita svého vrcholu — zrodil se paradox hodný klasiků literárního nonsensu. Ve dvou válčících zemích,

stojících na opačných stranách barikády, čelili dobrovolníci téže organizace vzájemně se vylučujícím obviněním, a to současně.

Skutečně paradoxní souhra! Byli jsme obviňováni z vlastizrady ve prospěch jeden druhého, s použitím těch samých nepravdivých klišé — jen s drobnými úpravami podle politických okolností. V Rusku bylo hnutí brutálně pronásledováno jako údajně „proukrajinské“ a „prozápadní“, zatímco na Ukrajině a na Západě jsme byli označováni za „proruskou sektu“.

Můj analytický rozum dlouho odmítal brát toto vše vážně. To, co se dělo, se mi zdálo jako absurdní nedorozumění, jako krutý žert. Všechno se však změnilo, když jsem narazila na nová znepokojivá fakta. Ukázalo se, že vedle veřejné diskreditace probíhala i synchronizovaná a cílená výroba trestních kauz proti vědcům a dobrovolníkům ALLATRA — současně v Rusku i na Ukrajině. A v obou zemích se na tom přímo podíleli místní antikultovní aktivisté.

Jejich metoda byla monstrózně jednoduchá: nejprve vytvořit obraz nepřítele prostřednictvím médií, a poté, co je veřejné mínění připraveno, nastupují orgány činné v trestním řízení.

Na obou stranách geopolitické hranice působily tytéž síly. S bezpečnostními úředníky z Moskvy hovořili rusky, s těmi z Kyjeva ukrajinsky — stejně plynně a stejně obratně. Vystupovali pod různými jmény, z různých pozic, ale jejich podstata zůstávala stejná: měli jedno srdce, a to bilo v rytmu tmářství, zrozeného v potemnělých kancelářích ruských „sektologů“.

Výsledkem jejich působení byla bezprecedentní operace Služby bezpečnosti Ukrajiny (SBU) v listopadu 2023: více než 70 domovních prohlídek po celé zemi, razie v kancelářích — vše na základě vykonstruovaného trestního řízení, založeného na pseudoodborných posudcích antikultovní aktivistky Iryny Kremenovské, která opakovaně a veřejně proklamovala svou účast na tomto procesu.

Současně v Rusku tatáž kampaň vedla nejprve v srpnu 2023 k prohlášení ALLATRA za nežádoucí organizaci, a poté přerostla ve vlnu kontrol, výslechů, domovních prohlídek, mučení a falšování důkazů, zakončenou zahajováním procesů na základě vykonstruovaných obvinění. I já sama jsem se stala jednou z obětí této kampaně. Vrchol pronásledování přišel v červnu 2025, kdy byla ALLATRA oficiálně označena v Rusku za extremistickou organizaci. Toto rozhodnutí fakticky postavilo

hnutí mimo zákon a otevřelo cestu k ještě tvrdším a totálním represím proti dobrovolníkům.

Když se dnes ohlížím zpět do roku 2015, k prvním očerňujícím článkům a raným pokusům nálepkovat vědce a dobrovolníky ALLATRA jako „sektáře“, musím přiznat: tehdy jsem tyto útoky brala s ironií. Jejich činnost mi připadala jako prázdný šum, čirá hloupost, dílo průměrných lidí bez rozhledu. Mně, vědkyni, jejíž svět stojí na logice, kauzalitě a ověřitelných datech, připadal ten proud nesourodé, iracionální zloby jako blouznění nemocné mysli — jako výplod cizího, temného šílenství.

Velmi brzy však přišlo střízlivé procitnutí. Odložili jsme emoce a udělali to, co umíme nejlépe — připomínám, že v rámci ALLATRA jsem pracovala s nejlepšími analytiky světa. Použili jsme své analytické nástroje a začali zkoumat samotné režiséry této nenávisti — jejich strukturu, síťové vazby, kanály vlivu i cesty, jimiž se tento jedovatý proud lží šířil.

A tehdy jsme s trpkou jasností pochopili: za tím, co se zpočátku jevilo jako chaotický výbuch spontánní nenávisti, se skrýval rozsáhlý, nelítostný represivní mechanismus, pro který lidský život, čest ani svoboda neměly žádnou cenu.

Kapitola 4

Čím hlouběji se člověk noří do studia antikultovní sítě, tím zřetelněji se před ním rýsují obrysy nemilosrdného represivního aparátu — pečlivě budovaného po více než třicet let.

Jeho cílem nebylo jen diskreditovat jednotlivce či organizace. Jeho skutečná agenda byla mnohem širší — destabilizovat společnost, rozněcovat netoleranci a agresi, podkopávat práva a svobody.

Na první pohled se jejich činnost mohla jevit jako nesourodá směs iniciativ — pestrá mozaika „expertů“, nadací a organizací rozptýlených po různých zemích. Avšak krok za krokem se začala odhalovat skrytá architektura. Nešlo o nahodilý soubor fragmentů, ale o jednotnou síť se znaky dobře koordinovaného systému — s hierarchií, centrálním řídícím uzlem, jednotnými metodami a synchronizovaným působením.

Její výstavba probíhala postupně, krok za krokem, po jednotlivých etapách. Začala v roce 1993, kdy Alexander Dvorkin založil v Rusku Informačně-konzultační centrum svatého Ireneje Lyonského. Dalším milníkem se stal rok 2006, kdy vznikla

Ruská asociace center pro studium náboženství a sekt (RACIRS). Pod Dvorkinovým vedením se tato organizace stala propagandistickým a ideologickým jádrem celé antikultovní sítě.

Na samotném vrcholu této nadnárodní struktury dnes stojí právě RACIRS v čele s Alexandrem Dvorkinem. Jeho osobnost je klíčem k pochopení fungování celého mechanismu — bez něj by tato síť nikdy nedosáhla takového rozsahu ani stability.

Další úroveň antikultovní sítě tvoří její evropský uzel — FECRIS, tedy Federace evropských center pro výzkum a informace o sektářství (Fédération Européenne des Centres de Recherche et d'Information sur le Sectarisme). V letech 2009–2022 působil Dvorkin jako místopředseda FECRIS, což mu umožnilo přímo exportovat ruskou antikultovní agendu do Evropy. Ironií osudu je, že se tak dělo na úkor evropských daňových poplatníků — přibližně 90 % rozpočtu FECRIS bylo hrazeno francouzskou vládou, což této síti propůjčovalo zdání legitimity a serióznosti.

FECRIS díky svému konzultativnímu statusu při Radě Evropy a OSN získala možnost legitimizovat ruské antikultovní myšlenky na mezinárodním poli, lobovat za represivní zákony v zemích EU, organizovat konference pro koordinaci činností a poskytovat „odbornou platformu" pro diskreditaci vybraných skupin.

Prostřednictvím struktur, jako je FECRIS, ruská antikultovní agenda pronikla do Evropy i do Ameriky bez jakýchkoli překážek. Získala evropskou fasádu a začala znít nikoli jako soukromá iniciativa Dvorkina či RACIRS, ale jako „mezinárodní odborné stanovisko".

Na spodní úrovni této pyramidy působila armáda národních agentů — „expertů", novinářů a aktivistů pracujících v jednotlivých zemích. Na Ukrajině — Iryna Kremenovská a Oleksii Svjatogor, v České republice — Jakub Jahl a Kristina Ciroková, ve Spojených státech — Steven Hassan a Dave Troy, v Itálii — Luigi Corvaglia.

Zvlášť pozoruhodné bylo, jak tato síť dokázala využívat zdroje z naprosto rozdílných prostředí — dokonce i geopoliticky soupeřících mocností. Čerpala finance ze struktur ruského státu, prostředky francouzské vlády (prostřednictvím FECRIS), a zároveň i z fondů západních institucí, jako jsou USAID a Open Society Foundations. Dvorkinova spolupráce s USAID sahá mnoho let zpět.

V jednom ze svých raných rozhovorů sám otevřeně uvedl, že v Rusku působil jako projektový ředitel organizace International Orthodox Christian Charities (IOCC) — instituce, která byla oficiálním realizačním partnerem USAID po celé desítky let [2].

My, dobrovolníci ALLATRA, jsme na vlastní kůži zakusili naprostou synchronizaci a koordinovanost práce této sítě. Antikultovní aktivisté — žijící v různých zemích, mluvící různými jazyky a financovaní z odlišných zdrojů — jednali jako jediný organismus. Používali tutéž rétoriku, stejné metody, včetně praxe vzájemného odkazování v médiích. Každý hrál svou roli, ale scénář pocházel z jednoho a téhož centra.

Hlavní zbraní této sítě byla bezpochyby mediální expozice. Každá kampaň byla navržena tak, aby vyvolala co největší ohlas — ať už prostřednictvím „odhalujícího" článku, nebo zprávy o nově zahájeném trestním řízení. Šlo o cílenou manipulaci veřejným vědomím: synchronizované vlny dezinformací se znovu a znovu valily jako tsunami, zasahující stále stejný bod.

V arzenálu této sítě se neustále opakovaly ty samé nálepky: „sekta", „kult", „psychokult", „vymývání mozků". Jakmile se tyto výrazy objevily v informačním prostoru, daný člověk či skupina se okamžitě stávali terčem veřejné nenávisti.

Mezi těmito nálepkami zaujímá zvláštní místo pojem „totalitní sekta" — termín, který vytvořil sám Dvorkin. V prostoru postsovětských států se stal univerzálním nástrojem, jak vyloučit jakoukoli nežádoucí skupinu z právního i etického rámce — bez soudu, bez vyšetřování. Takto mohly být označeny sociální či komerční organizace, vzdělávací projekty, nová náboženská hnutí, ale i kněží uvnitř samotné Ruské pravoslavné církve, stejně jako političtí či ideoví odpůrci.

Volba tohoto pojmu nebyla náhodná. Dvorkin obratně využil dva hluboce zakořeněné strachy ruské společnosti z počátku devadesátých let — strach z návratu stalinismu a obavu z chaosu v nové realitě.

Tento mechanismus byl nejpřesněji popsán ve zprávě Komise Spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF):

„Na semináři v roce 1993 údajně zavedl termín ‚totalitní sekta' — pojem, který účinně propojil západní antikultovní ideje s postsovětským kontextem, kde se úzkost z

návratu ke stalinistické minulosti střetávala se strachem z nestabilní současnosti. Dvorkin vysvětloval, že totalitní sekty jsou ‚autoritářské organizace, jejichž vůdci se snaží ovládat a vykořisťovat své následovníky' pomocí různých klamavých ‚masek'. Takové vůdce přirovnával k Hitlerovi a Leninovi, náboženské komunity stavěl na roveň stalinistickému Gulagu a tvrdil, že nová náboženská hnutí mají blíže k totalitním politickým režimům než k ‚opravdovým' náboženstvím, jako je Ruská pravoslavná církev." [3]

Jaká pokrytecká ironie — děsit lidi přirovnáváním vůdců „sekt" k diktátorům, jako byl Hitler, a přitom sám vycházet z metodologie zrozené v nacistickém Německu. Dnešní antikultovní síť totiž přesně reprodukuje praktiky, které kdysi vedly k tragédii holokaustu. Když jsem poprvé zjistila původ antikultovního hnutí, projel mnou mráz — dotek něčeho skutečně temného. Objevila jsem, že rétorika, operační metody i nástroje antikultovní sítě zrcadlí nacistické postupy stigmatizace Židů a jiných menšin. Moderní antikultovní centra jsou ve skutečnosti institucionálními dědici těch struktur, které v Hitlerově éře zásobovaly gestapo informacemi o náboženských menšinách a disidentech. Tehdy to vedlo ke koncentračním táborům a masovým popravám — dnes se to znovu objevilo v nové podobě, pod jinou fasádou, ale se stejnými mechanismy, které byly kdysi považovány za dávno pohřbené.

Tato návaznost je zcela zřetelná. Řetězec sahá od pastora Waltera Künnetha, který vedl „Apologetické centrum" a spolupracoval s gestapem, přes jeho nástupce Friedricha-Wilhelma Haacka v poválečném Německu, dále od Haacka k Johannesu Aagaardovi, zakladateli „Centra Dialogu" v Dánsku, a nakonec k jeho žáku — Alexandru Dvorkinovi.

Tato linie je děsivá svou nepřerušeností — od nacistických metodologů až po moderní protisektářské aktivisty. Jako žák Aagaarda a oficiální zástupce jeho centra v Rusku Dvorkin přímo importoval tyto technologie stigmatizace, nátlaku a represe, dále je modernizoval, rozšířil a fakticky se zasloužil o jejich znovuzrození ve 21. století.

V jednom z rozhovorů Dvorkin sám vzpomínal, jak jej profesor Aagaard pozval do Dánska, aby se seznámil s činností Centra Dialog v Aarhusu: *„Po několik let jsem jezdil do Dánska na akce pořádané Centrem Dialogu a pokaždé jsem si odvážel kufr*

plný fotokopií dokumentů, které se staly základem archivu pro obdobnou organizaci v Rusku — Informačně-konzultační centrum svatého Ireneje Lyonského.“ [4]

Takto byla kámen po kameni budována základna ruské antikultovní sítě. Její kořeny doslova sahají k archivům nacistické metodologie, které Dvorkin přivezl z Evropy v kufrech.

Abychom porozuměli ideologii antikultovního hnutí, je nutné prozkoumat jeho linii návaznosti — nejen instituce, ale i světonázor těch, kteří jej formovali. Jejich přesvědčení, vztah k lidským právům a chápání svobody samotné ukazují, že tato síť nebyla od počátku postavena na hodnotách ochrany a dialogu, ale na potřebě kontroly a pohrdání jinakostí.

Johannes Aagaard, Dvorkinův učitel, se na první pohled jevil jako vážený luteránský profesor, teolog a odborník na misijní činnost. V roce 1973 založil Centrum Dialogu. Formálně mělo zkoumat nová náboženská hnutí a navazovat s nimi dialog. Avšak čím hlouběji se člověk do činnosti centra ponoří, tím zřetelněji vyvstává, že slovo „dialog“ v jeho názvu bylo pouhou fikcí. Ve skutečnosti šlo o nástroj pro shromažďování kompromitujících materiálů a tvorbu „černých seznamů“, zcela po vzoru Apologetického centra Waltera Künnetha z období vzestupu nacismu v Německu.

Neméně výmluvný byl i Aagaardův postoj k základním principům svobody. Otevřeně se vysmíval Prvnímu dodatku Ústavy Spojených států, označil jej za „neurózu“ a prohlásil, že je v rozporu s lidskou přirozeností [5].

Aagaardovým učitelem a inspirací byl **Friedrich-Wilhelm Haack.** V roce 1964 byl jmenován „komisařem pro záležitosti sekt“ v Bavorské církvi. Haack se ani nepokoušel skrývat pohrdání Všeobecnou deklarací lidských práv — dokumentem, který se po hrůzách nacismu stal morální vakcínou a symbolem jednoty a rovnosti. Haack ji označil za „omyl“. Ve svých spisech napsal:

*„Chápeme-li svou víru správně, *nemáme právo dovolit ‚těm druhým‘, aby ve své víře pokračovali…“* [5]

Haack sám však nevytvořil nic nového. Pouze pokračoval v linii, která byla započata dávno před ním. Na téže univerzitě, kde studoval, působil dříve jako teolog **Walter Künneth** — antisemita z Bavorska a šéfredaktor protestantského časopisu

Slovo a čin (Wort und Tat). Právě Künneth v roce 1932 stanul v čele „Apologetického centra“ Evangelické církve Německa — struktury, která v roce 1933, bezprostředně po nástupu Hitlera k moci, uzavřela dohodu o spolupráci s gestapem a začala dodávat jak gestapu, tak Goebbelsovu ministerstvu propagandy materiály určené pro „boj proti Židům“ a „sektám“.

Künneth sám vyjadřoval spokojenost se zájmem bezpečnostních služeb o svou práci. V jedné ze svých zpráv adresovaných Říšské církevní správě napsal:

„Gestapo projevilo velký zájem o archiv sekt Apologetického centra a o naši práci proti volnomyšlenkářství, marxismu a bolševismu. Gestapo vyjádřilo přání vést v budoucnu boj proti nelegálnímu volnomyšlenkářství společně s Apologetickým centrem. Výměna materiálů mezi gestapem a Apologetickým centrem již byla zahájena.“ [5]

Tyto pseudoodborné zprávy a udání se staly součástí ideologického podloží, které vedlo k masovým perzekucím a deportacím do koncentračních táborů. „Apologetické centrum“ nebylo jen pasivním zdrojem informací — stalo se ideologickým ospravedlněním teroru.

Když jsem tyto řádky četla, před očima se mi zjevil živý obraz: apologeti Třetí říše, kteří sepisují udání, zapisují jména a adresy lidí — a tím podepisují jejich rozsudky smrti. Zachvátila mě nesnesitelná bolest a hrůza, když jsem si uvědomila, že právě tato metodologie přežila válku — a že je v naší době znovu oživována. Nit, vedoucí z hlubin minulosti, se táhne napříč desetiletími — a stále se dotýká našich životů i dnes.

Pocítila jsem tu historickou hrůzu obzvlášť ostře, když jsem četla vzpomínky Valerije Otstavnycha, bývalého člena RACIRS. Na příkladu tulské oblasti popsal, jak se RACIRS stal nezbytným „dodavatelem nepřátel“ a zdrojem pseudoodborných posudků pro bezpečnostní složky, především pro Centra pro boj proti extremismu:

„Teď vám povím velmi zajímavý příběh… Když se v roce 2011 zrušilo Ředitelství pro boj s organizovaným zločinem při ministerstvu vnitra — vzpomenete si, ta slavná jatka? — přeměnili ho na centra pro boj proti extremismu… Zpočátku zoufale hledali nový cíl. Našli ho u nacionalistů. Nějak si řekli, že hlavní hrozbou pro Rusko jsou nacionalisté… Ale brzy se nacionalisté „vyčerpali“, nebylo jich dost na

plnění výkazních kvót. A pak si vzpomínám, jak poprvé přišli k našemu misijnímu oddělení... Přišli k nám a otevřeně řekli: ‚Lidi, víte, my jsme dřív bojovali s nacionalisty, ale ti nějak došli a teď už nemáme nikoho, proti komu bychom bojovali. Slyšeli jsme, že i vy bojujete, což je skvělé, proti nějakému odporu, zmetkům, nepřátelům státu, sektářům. Ale my o nich nic nevíme. Mohli byste nám poskytnout nějaké informace? Kde, na které ulici, v kterém domě bydlí vůdci těchto destruktivních náboženských společenství v tulské oblasti?‘ Takže můj kolega Aleksej s nimi začal spolupracovat. Nebo spíš — misijní oddělení prostřednictvím něj.“ [6, 7]

Tyto řádky jsem četla znovu a znovu. Státní instituce zřízená k boji proti extremismu doslova žádala „bojovníky proti sektám“ o seznamy lidí — jména, adresy, telefonní čísla. Seznamy, na základě kterých mohly výkonné složky jít a „zaklepat na dveře“.

Není divu, že RACIRS takové registry vedl. Nebyla to náhoda, ale systematická metoda fungování, o níž sami zástupci antikultovního (protisektářského) hnutí otevřeně hovořili. Charakteristickým příkladem je poznámka protoreje Dmitrije Smirnova na mezinárodní online konferenci „Totalitní sekty: Hrozba 21. století“ (2001):

„Dva lidé v jakémkoli městě si celkem snadno mohou zjistit adresy, příjmení, jména, patronyma a domovní adresy vůdců všech existujících sekt. No, můžete udělat plakáty a nakopírovat je... a nalepit tyto plakáty po úřadech. A můžete je fotografovat, jak vycházejí ze svých domovů. Aby je každý obyvatel města znal z pohledu, znal jejich jméno, patronymum, domovní adresu a telefonní číslo. A můžete přidat fax a e-mail... A ve druhé fázi můžete stručně napsat, o jakou sektu jde, telegramovým stylem. A myslím, že pro mnohé to bude stačit, aby odešli. A minimálně pár cihel proletí tím oknem...“ [8]

Nemohla jsem uvěřit, že tato slova pronesl kněz pravoslavné církve — člověk, který by měl mluvit o lásce a milosrdenství. Místo toho zněla jako chladný návod k lovu na lidi. Nejvíce se mi vryla do paměti jeho věta: *„Nalepte ty plakáty po všech úřadech... aby každý obyvatel města znal jejich tváře.“*

Historie se přede mnou zatemnila. V mysli se mi vybavily obrazy nacistických „výstav hanby“ — například putovní výstava Věčný Žid, kterou nacisté pořádali od

listopadu 1937 v rámci antisemitské kampaně Třetí říše. Z dochovaných policejních hlášení tehdy vyplynula přímá souvislost mezi výstavou a nárůstem antisemitských útoků [9].

Ten monstrózní mechanismus byl pokaždé stejný: nejprve stigmatizace — plakát, výstava; poté kameny do oken, udání, zatýkání.

S postupem času se výroky pravoslavného protojereje Dmitrije Smirnova stávaly čím dál agresivnějšími — až k otevřeným, radikalizovaným výzvám k pronásledování:

„Shromážděte lidi! Rozbijte tu sektu! Jděte tam, chápete? Jděte na policii! A když nezasáhnou, jděte na prokuraturu, rozumíte?.. Musíme těm ničemům rozpálit půdu pod nohama.“ [10]

Když taková slova zazní z úst kněze, stávají se signálem, že násilí je nejen dovoleno, ale dokonce posvěceno „shůry“. Proměňují se v jakýsi mravní odpustek pro pronásledovatele — „požehnání“ k páchání zločinů.

Tato veřejná prohlášení a dlouhodobé kampaně diskreditace, které rozpoutali ideologové protisektářského (antikultovního) hnutí, se staly katalyzátory skutečných pogromů, pronásledování a šikany vůči „nežádoucím“ skupinám a náboženským komunitám.

Typickým příkladem je rétorika Alexandra Dvorkina, vůdce protisektářského hnutí, namířená proti Svědkům Jehovovým, které pronásleduje od roku 1993 a jehož činnost fakticky zničila svobodu vyznání v Rusku. Jeho výroky se staly spouštěčem nenávisti, očerňovacích kampaní a následných represí vůči věřícím této víry.

Využíval všechny možné formy propagandy: pomlouvačné články, internetové publikace, přednášky i televizní vystoupení, v nichž soustavně vykresloval věřící v hluboce negativním světle. Zvlášť neblaze proslul jeho vystoupení na stanici NTV v roce 2009, naplněné urážlivými nálepkami — které vyvolalo vlnu šikany a násilí vůči členům této náboženské skupiny po celé zemi. Věřící byli bití a shazováni ze schodů, školní děti byly šikanovány, protože jejich rodiče byli Svědky Jehovovými, ženy dostávaly rány do hlavy a kopance do zad, modlitebny byly zapalovány, okna rozbíjena kameny, a Sály Království se stávaly terčem útoků zápalnými lahvemi. Tyto incidenty byly

zdokumentovány Informačně-analytickým centrem SOVA (včetně zpráv z let 2009–2010).

Mezinárodní organizace zaznamenaly desítky případů násilí a vandalismu, a Ministerstvo zahraničí Spojených států ve svých zprávách o náboženské svobodě vyjádřilo hluboké znepokojení nad tím, co se v Rusku dělo.

Tato svědectví jsem sotva dokázala číst bez chvění. Za každým z nich se skrýval něčí bolestný příběh, zlomený život, strach, který vstoupil do domovů bezbranných lidí. Mezi oběťmi Dvorkinovy protisektářské kampaně byli staří lidé, ženy, děti — obyčejní, pokojní lidé, nucení snášet ponížení a násilí jen proto, že byli označeni za „sektáře“ a zbaveni práva být považováni za lidské bytosti.

Postupem času se tato nenávist přetavila ve státem organizované pronásledování. V roce 2017 prohlásil Nejvyšší soud Ruské federace „Správní centrum Svědků Jehovových“ za extremistickou organizaci, zrušil stovky sborů a rozpoutal vlnu domovních prohlídek, trestních stíhání a zatýkání. Podle agentury Reuters bylo do jara 2025 zahájeno přes 800 trestních řízení, nejméně 184 lidí uvězněno a 13 osob zemřelo v důsledku pronásledování.

Dvorkinovy antikultovní (protisektářské) kampaně, stejně jako činnost jeho následovníků, necílily jen na Svědky Jehovovy, ale i na Hare Krišna (ISKCON), letniční a mnohé další organizace po celém Rusku. Po desetiletí vštěpoval do veřejného i státního prostoru ideologii nelidskosti, založenou na stejných metodách a slovníku, jaké kdysi používala nacistická propaganda.

Porovnání rétoriky nacistického Německa a dnešních protisektářských aktérů odhaluje vědomé převzetí téže metodologie odlidšťování. Nejde o náhodu, ale o systematické napodobování postupů, jež nacistická propaganda využívala k stigmatizaci a zbavení lidí lidské důstojnosti. Uvedu několik charakteristických výroků, které jasně ilustrují podobnost jejich rétoriky i mechanismů. Všechny citace jsou zde uvedeny výhradně pro historické, vědecké a analytické účely. Jednoznačně odmítám a odsuzuji jakoukoli nenávistnou řeč, diskriminaci či podněcování k násilí, protože taková rétorika škodí jednotlivcům i celé společnosti. Aby byl zachován analytický odstup a minimalizována újma, jsou některé citace uvedeny v krácené podobě.

Všechno to vždy začíná stejně — vytvořením obrazu vnitřního nepřítele, uzavřené skupiny, která údajně podkopává základy společnosti a státu. V nacistickém Německu byl tento model aplikován na Židy, kteří byli obviňováni z toho, že *„…budují **stát ve státě**“* [11].

Alexander Dvorkin používá tentýž model vůči náboženským menšinám:

*„Každá sekta je v podstatě miniaturním **státem ve státě**.“* [12]

Dalším krokem je odlidšťující jazyk. Metafory jako „nemoc,“ „rakovinový nádor,“ „jedovatá houba“ či „parazit“ se objevují jak v nacistické propagandě, tak v současné ruské protisektářské rétorice. Tyto obrazy slouží nejen k odstranění lidskosti z cílové skupiny, ale také k ospravedlnění jejího pronásledování — protože ho vykreslují jako nezbytné hygienické opatření.

Přirovnání k „rakovině“ či „zhoubnému nádoru“ patří k nejnebezpečnějším a nejponižujícím formám odlidšťování. Ve svém projevu z 27. ledna 1932 pronesl Adolf Hitler:

*„…Proto nestačí — ať vláda vydá jakákoli mimořádná nařízení — léčit nemoc jen na okraji a občas **vyříznout rakovinový nádor**; musím proniknout až k původci, ke kořenům.*“ [13]

O několik desetiletí později použil Alexander Dvorkin
naprosto stejný slovník:

*„Destruktivní sekty nejenže odvádějí mládež od společnosti, ale neustále ji vysávají, žijí z ní, aniž by cokoli vracely. **Typickým příkladem takového chování v organismu je rakovinový nádor…“*** [14]

Takové biologické metafory byly v nacistických textech běžné. Například ilustrovaná kniha Der Giftpilz (Jedovatá houba) uváděla:

„Stejně jako jediná jedovatá houba může zabít celou rodinu, tak jediný Žid může zničit celou vesnici, celé město, dokonce i celý národ.“ [15]

Podobný obraz se objevuje i v Dvorkinově popisu takzvaných sekt:

*„…**Všechny dohromady jsou jedovatým výhonkem**, který vyrůstá ze stejné bažiny New Age.“* [16]

V nacistické propagandě byli Židé označováni také za „nakažlivou infekci“ (Joseph Goebbels) a za „židovskou nákazu“ (Adolf Hitler). Záznamy norimberského tribunálu obsahují výroky, v nichž byli Židé nazýváni morem a mikroby — nelidskými bytostmi, *„**parazity, nepřáteli, škůdci a šiřiteli chorob,** které je třeba zničit v zájmu lidstva“* [17].

Přesně tytéž techniky se objevují i v současné protisektářské (antikultovní) rétorice. Alexander Dvorkin prohlásil:

*„**Sekty jsou paraziti;** jen zřídka dokážou existovat samostatně.“* [18]

Jeho spojenec a blízký přítel, protojerej Alexander Novopašin, místopředseda RACIRS, tuto metaforu dále rozvíjí a zesiluje:

*„Totalitní sekty nic nevytvářejí a existují výhradně **parazitickým způsobem**.“* [19]

A v téže publikaci dodává:

*„Lidé ve společnosti vědí, jakou **společenskou infekci** tito jedinci nesou.“* [19]

Jakmile je skupina vykreslena zároveň jako politická hrozba a biologická nákaza, dalším krokem je prohlásit ji za kulturně neplodnou, za společenství zbavené jakékoli společenské hodnoty. V nacistickém pamfletu Deset antisemitských argumentů se psalo:

„…Židé nikdy nedali světu ani jediného tvůrčího člověka.“ [20]

Podobnou logiku nacházíme i v současné protisektářské (antikultovní) rétorice. Alexander Dvorkin uvádí:

*„Nenacházíme žádné kulturní osobnosti — filozofy, spisovatele, básníky — kteří by na ideologickém základě jakékoli sekty vytvořili kulturní díla… sekty se ukazují jako **kulturně neplodné**.“* [21]

V obou případech je daná skupina prohlášena za společensky bezcennou, a tudíž její vyloučení či zánik není vnímán jako ztráta. Další etapou odlidšťování je přisouzení rysů absolutního, metafyzického zla. V nacistické propagandě tuto myšlenku do dětí vštěpoval Julius Streicher:

„Víte, kdo je ďábel?“ Jako odpověď dostal: *„Židé, Židé!“*

Tento projev přednesl v Norimberku v roce 1935, během vánočních svátků, před dvěma tisíci dětí [22].

I jiné nacistické texty zdůrazňovaly tentýž motiv:

„Věz, drahý křesťane, a nepochybuj o tom, že vedle samotného ďábla nemáš hořčího, jedovatějšího a odhodlanějšího nepřítele než pravého Žida.“ [23]

Současní protisektářští (antikultovní) aktéři tento model přesně opakují. Alexander Dvorkin výslovně prohlašuje:

„Prvním sektářským gnostikem byl sám Satan.“ [24]

a dále dodává:

„Každá totalitní sekta, bez ohledu na to, zda praktikuje otevřený satanismus či nikoli, je ve své podstatě satanistická.“ [24]

Tak člověk s odlišným názorem přestává být protivníkem a stává se ztělesněním samotného zla. Boj proti němu se pak mění v „svatou válku“, která ospravedlňuje jakékoli prostředky.

Už tento malý výběr z nesčetných příkladů názorně ukazuje, jak se rétorické konstrukce, metafory a obrazy používané Dvorkinem, členy RACIRS a nacistickou propagandou překrývají. V obou případech jsou využívány totožné techniky: odlidšťování, démonizace, obvinění z neužitečnosti a biologické metafory. Tyto paralely jasně dokládají, že protisektářská síť ve skutečnosti znovu oživuje nacistické metody podněcování nenávisti.

V současném Rusku je cílené zavádění těchto metod a misantropické ideologie neoddělitelně spojeno s jediným jménem — Alexandrem Dvorkinem. Tam to všechno začalo.

Jeho úspěch byl po léta založen na schopnosti skrývat se za mocné instituce — především za Ruskou pravoslavnou církev a stát. Už v roce 1995, kdy proti němu zástupci sedmnácti organizací podali žalobu, se jeho hlavní taktika jasně ukázala: krýt se autoritou církve, konkrétně metropolity Tichona z Novosibirska a Berdsku, který tehdy stál v čele Vydavatelské rady Ruské pravoslavné církve.

V jednom z rozhovorů Dvorkin otevřeně popsal, jak se tehdy zachránil:

„V roce 1995 podali zástupci sedmnácti sekt na mě žalobu, a tím se ocitla v ohrožení budoucnost Centra i má vlastní. Bylo mi doporučeno obrátit se na biskupa Tichona… Tehdy ***o mně ani o Centru nikdy neslyšel****, ale po seznámení s případem prohlásil, že* ***žaloba proti mně je žalobou proti církvi*** *a vyjádřil upřímnou ochotu stát se spolužalovaným… Když biskup vstoupil do soudní síně při prvním jednání a předložil žádost, aby byl považován za spolužalovaného, všechno se rázem změnilo. Podle toho, jak byl přijat, jak se proměnila atmosféra v místnosti — „biskup dorazil!“ — bylo jasné, že se nemáme čeho bát.“* [25]

„Žaloba proti Dvorkinovi je žalobou proti Církvi.“ Tak se z osobní záležitosti stala záležitost „církevní“. Od toho okamžiku přestali soudci, novináři i úředníci vnímat Dvorkina jako jednotlivce. Před jejich očima se zrodil jiný obraz: „Církev versus sekty.“

Postupem času Dvorkinův vliv v Ruské pravoslavné církvi jen sílil. Právě on byl tím, kdo do jejího ovzduší pozvolna vnášel ideologii, která je jí cizí — ideologii nacismu. A přece všechno začalo jinak: v raných letech ani sama Církev nepovažovala „boj proti sektám“ za prioritu a ani její hierarchové — jak ukazuje příklad biskupa Tichona — neměli o Dvorkinovi či jeho práci skutečné povědomí.

Jeden z bývalých členů RACIRS vzpomínal:

„Když Dvorkin teprve začínal a patriarchou byl ještě Alexij II., téma boje proti sektám nebylo na prvním místě. Tehdy bylo potřeba obnovovat chrámy, vydávat literaturu a řešit naléhavější věci. Alexij II. byl podle mě vyváženější a méně zpolitizovaný než Kirill. Myslím, že Dvorkin jednoduše nabídl Církvi své služby. A tehdy byly tyto služby přijaty s pochopením — zkrátka je přijali.“ [26]

Jak tragicky prosté: všechno začalo nabídkou „služeb“ — služeb, které se na první pohled mohly jevit jako užitečné. Ale s časem se proměnily v systém, jemuž se nikdo neodvážil postavit.

Novinář Valerij Otstavnych připustil:

„Nikdy jsem neviděl, že by některý biskup Dvorkina či RACIRS usadil, pokusil se s nimi polemizovat nebo vstoupit do konfliktu. Pokud vím, ani předchozí patriarcha, ani současný to nikdy neudělali.“ [7, 26]

Nikdo se nepokusil ho zastavit. Nikdo se neptal, kam tato cesta povede. Krok za krokem byla ideologie nacismu vetkávána do tkáně církevního i státního života.

Dvorkin dovedně využíval autoritu Církve k otevírání dveří k moci. Zajišťoval si povinné schůzky s vládními představiteli, přednášel pro pracovníky FSB a ministerstva vnitra, a pořádal „instruktážní sezení“ pro regionální úřady.

Otstavnych připomíná, že právě tyto kontakty měly pro Dvorkina zásadní význam:

„…Když přijíždí Alexander Dvorkin a připravuje se program jeho návštěvy, vždy žádá, aby do něj byla zařazena schůzka s místní administrativou nebo setkání s vedoucími okresů, zástupci bezpečnostních složek, FSB, ministerstva vnitra atd. A to ještě kromě jeho setkání se studenty a veřejných přednášek. Setkání s lidmi, kteří v regionu rozhodují, jsou pro něj mimořádně důležitá.“ [7]

Klíčovou roli při organizaci těchto setkání sehrávala misijní oddělení Ruské pravoslavné církve. Ta fungovala jako spojovací článek mezi Dvorkinem a státními institucemi.

Otstavnych to popisuje s chladnou přesností:

„…Zavolají na krajskou administrativu a požádají, aby úředníky svolali v určitý čas… Dokonce vytáhnou studenty semináře z přednášek, pokud je třeba zaplnit zadní řady v sále.“

Když se ho novinář zeptal: *„A pro zástupce administrativy a bezpečnostních složek — je účast povinná, nebo přicházejí dobrovolně, protože mají skutečný zájem Dvorkina slyšet?“* Valerij odpověděl:

„Samozřejmě že ne. Žádný zájem tam není — je to povinné. Všechno se zařizuje přes diecézní správu, přes telefonáty místním úřadům. Autorita Církve a autorita Moskevského patriarchátu jsou tím, co to celé umožňuje. Řekne se: ‚Z Moskvy přijíždí host, profesor Alexander Leonidovič Dvorkin. Se svolením místního metropolity by se chtěl setkat s vedoucími okresních správ. Prosíme, zajistěte jejich přítomnost v ten a ten den, v tolik a tolik hodin.‘ To je typ žádosti, kterou si administrativa nemůže dovolit odmítnout.“ [7]

V celém tomto příběhu jsem na okamžik našla malinkou útěchu: sály se neplnily z přesvědčení, nýbrž na rozkaz shora. Jenže ten pocit brzy vystřídala hořkost — hořkost kvůli lidem a kvůli celé zemi.

Úředníci, policisté i studenti seminářů byli proměněni v rekvizity. Jejich úloha spočívala pouze v tom, sedět v publiku, poslouchat, přikyvovat, zatímco Dvorkin sehrával svou roli „odborníka“, a nakonec tleskat jeho lžím.

Postupem času se ukázalo, že cílem protisektářské (antikultovní) sítě nebylo jen vydávání diskreditačních publikací, pořádání konferencí nebo pravidelná setkání s představiteli vlády a bezpečnostních složek. To vše bylo jen přípravou — předehrou k mnohem nebezpečnějšímu kroku: vetkat jazyk nenávisti přímo do textu zákona. Tak se z práva, které mělo chránit člověka, stal nástroj útlaku vůči těm, kdo se odvážili nesouhlasit.

Tuto proměnu zcela otevřeně popsal ve svém rozhovoru z roku 2024 protojerej Alexander Novopashin — Dvorkinův blízký přítel a místopředseda RACIRS:

„…Dnes se situace změnila. Činnost některých totalitních sekt je konečně zakazována. Ale když jsme teprve začínali, naše legislativa nebyla připravena na radikální kroky. Nikdo nevěděl, co tyto organizace jsou a jaké nebezpečí představují. Na jednu stranu nám lidé věřili, na druhou se však nic nedělo. Aspoň že brali naše informace v úvahu. A my jsme nemluvili jen o podvodech či o hypnotickém působení na lidi bez jejich vědomí, které sektáři používali a používají dodnes, ale i o extremistické povaze jejich činnosti.“ [27]

Během všech těch let — až dodnes — se zástupci protisektářské (antikultovní) sítě aktivně vměšují do legislativních procesů. Pod jejich vlivem se ruské zákony postupně měnily v stále represivnější a omezující nástroj.

Prvním varovným signálem byl zákon z roku 1997 „O svobodě svědomí a náboženských sdruženích“. Protisektářské hnutí, a zvláště Alexander Dvorkin, tehdy intenzivně lobbovali a mobilizovali podporovatele, aby byl tento zákon přijat. Zákon zavedl regulace zakořeněné v sovětské náboženské politice a fakticky byl vytvořen tak, aby chránil zavedené denominace a omezil šíření nových náboženských hnutí.

Dalším milníkem se stal „Zákon o boji proti extremistické činnosti“ (2002),

který byl v roce 2007 novelizován. Právě tato novela zrušila požadavek, aby byl extremismus vázán na násilné jednání — a tím vytvořila právní základ pro pronásledování mírumilovných náboženských menšin.

V roce 2016 byl přijat tzv. „balíček Jarové“, který fakticky kriminalizoval jakoukoli formu misijní činnosti — dokonce i tak prostou věc, jako je pozvání člověka na bohoslužbu mimo registrované místo uctívání. Předchozí pokusy omezit misijní činnost sice selhaly, ale protisektářské lobby zvolilo jinou cestu — přes regionální zákonodárné sbory. Například Zákonodárné shromáždění Jamalo-něneckého autonomního okruhu schválilo obdobný návrh po Dvorkinově návštěvě, během níž osobně zdůraznil „nutnost přijetí takového zákona“ [28].

Tyto epizody jasně ukazují, že legislativa byla opakovaně měněna — a vždy směrem, který vyhovoval zájmům protisektářské sítě.

V roce 2009 musely být dokonce samotné zákony upraveny, aby bylo možné zlegalizovat Dvorkinovu pozici, když byl jednomyslně zvolen předsedou Expertní rady pro náboženské otázky při Ministerstvu spravedlnosti Ruské federace. Jak upozornilo lidskoprávní centrum SOVA, byly změny v zákoně provedeny výhradně proto, aby umožnily tuto radu vytvořit.

Iniciativa k „aktualizaci“ složení rady vzešla od ministra spravedlnosti Alexandra Konovalova, který dříve studoval na Pravoslavném teologickém institutu svatého Tichona — tam, kde Dvorkin v té době působil jako vedoucí katedry pro studium sekt.

Do nově vytvořené rady byli zařazeni stoupenci Dvorkinovy ideologické linie — aktivisté protisektářského (antikultovního) hnutí a členové RACIRS, včetně Lva Semjonova, Alexandra Kuzmina, Jevgenije Muchtarova, Romana Silantěva, Alexandra Ščipkova a Andreje Vasilčenka. Všichni byli známí svými tvrdě fundamentalistickými postoji k náboženství a úzkými vazbami na protisektářské hnutí. Dvorkin si tak vybudoval jádro rady, která se záhy stala symbolem i nástrojem státní kontroly nad duchovním životem země [29].

Tím však nezískal jen titul — získal moc rozhodovat, které náboženské skupiny a organizace budou podrobeny státnímu přezkumu. Tento proces určoval, které víry

budou považovány za přijatelné a které budou označeny za „extremistické“. Fakticky tak držel v rukou moc nad životem a smrtí celých náboženských komunit.

Dvorkinova rétorika o „záchraně bezbranných občanů ze spárů totalitních sekt“ nacházela stále více spojenců v mocenských strukturách.

V roce 2017 oznámil Andrej Klišas, předseda Výboru Rady federace pro ústavní zákonodárství, vznik zvláštní pracovní skupiny pro boj s ‚kulty‘, jejímž vedením pověřil senátorku Jelenu Mizulinu [30].

Osoba Andreje Klišase dodává tomuto příběhu zvláštní, téměř symbolický rozměr. Podle Sergeje Čapnina, ředitele komunikace Centra pravoslavných křesťanských studií na Fordhamově univerzitě, bývalého šéfredaktora Žurnálu Moskevského patriarchátu a zástupce šéfredaktora jeho vydavatelství, je Klišas členem neformálního „Divejevského bratrstva“ — skupiny, která sdružuje představitele ruské politické a ekonomické elity okolo Serafimo-Divejevského kláštera.

Podle otevřených zdrojů mezi členy tohoto bratrstva patří mimo jiné Sergej Kirijenko, první zástupce vedoucího Administrace prezidenta, a ministr obrany Andrej Belousov [31].

Před svým jmenováním předsedou Výboru Rady federace pro ústavní zákonodárství působil Andrej Klišas jako prezident těžebně-metalurgické společnosti Norilsk Nickel [32].

Za pozornost stojí, že Norilsk leží těsně jižně od poloostrova Tajmyr — právě v oblasti Sibiře, kde je aktivní sibiřský magmatický superchochol.

Kdesi poblíž, hluboko v útrobách Země, stále tepá magma — připomínka, že planeta má své vlastní zákony a svou pravdu, na něž žádná „pracovní skupina pro boj se sektami“ nedosáhne. Připomínka toho, že skutečné nebezpečí pro lidstvo neleží v mýtech o „sektách“, ale v globálních geodynamických procesech, které už klepou na naše dveře.

A přesto — namísto čelení těmto reálným hrozbám — se ve státě hlouběji zakořeňovaly ideje inspirované nacismem, vštěpované a udržované Dvorkinovou protisektářskou (antikultovní) sítí, jež žila ze strachů, které sama vytvořila.

Nejvíce znepokojující však bylo sledovat, jak tato síť krok za krokem pronikala do všech pater státní moci, a jak začala ovlivňovat i rétoriku nejvyšších představitelů země.

V letech 2001–2004 se Vladimir Putin prezentoval jako obránce práv občanů a jako odpůrce proměny státu v „represivní mašinérii“. Avšak po roce 2012 — kdy protisektářská síť upevnila svůj vliv a Dvorkinovi ideologičtí spojenci se začali objevovat i v okruhu prezidenta — se jeho projev postupně proměnil. Začal přebírat slovník o „hrozbě totalitních sekt“, a tím de facto přijal terminologii i ideologii, kterou tato síť dlouhodobě prosazovala.

A co je nejvýmluvnější — ideologové protisektářského hnutí své cíle tehdy ani neskrývali. Usilovali o obnovu represivního modelu, v němž by každá „nežádoucí“ skupina byla vymazána z veřejného života. A jejich výzvy k obnovení pronásledování zaznívaly zcela otevřeně.

Například ruský pravoslavný kněz a protisektářský aktivista Dmitrij Smirnov při svém projevu adresovaném prezidentovi před inaugurací prohlásil: *„Zítra je inaugurace. Co chceme od našeho prezidenta, je, aby jednal tak, jak to bylo v Sovětském svazu: aby tu nemohla působit jediná špinavá sekta… Dřív byli všichni ve vězení… Prohlašte všechny totalitní sekty za nelegální! To se dá udělat jediným tahem pera. Příprava takového zákona trvá čtyřicet minut.“* [10]

Smirnovova slova zněla jako otevřené programové prohlášení protisektářské sítě. Jejím „minimálním programem“ bylo obnovení praxe represí — tedy znovuzavedení věznění „jinak smýšlejících“. A jejich činnost se neomezovala jen na podobná prohlášení.

Při prezidentských cestách po regionech byla cíleně vytvářena iluze silné „společenské poptávky“ po přísnější kontrole nad takzvanými sektami. Na setkáních s občany zaznívaly pečlivě připravené repliky protisektářských aktivistů, které byly prezentovány jako spontánní dotazy obyčejných lidí. Výsledkem bylo, že prezident opakovaně slyšel stejné apely v různých částech země.

Odhalující epizoda se odehrála v roce 2012 v Samaře. Na setkání s prezidentem tam zazněl dotaz na „totalitní sekty“. Navenek šlo o hlas „místní obyvatelky“, ve

skutečnosti však šlo o pečlivě připravenou aktivistku protisektářského hnutí, která přednesla celý soubor návrhů na zpřísnění legislativy.

Prezidentova odpověď byla neméně výmluvná:

„Určitě se tím budeme zabývat. Souhlasím. Často jezdím po regionech… Tady i jinde o těchto problémech slyším. Nejste první, kdo to zmiňuje.“ [33]

V tu chvíli bylo jasné: síť dosáhla svého cíle. Prezident země uvěřil, že slyší hlas lidu, zatímco ve skutečnosti naslouchal pečlivě režírovanému představení. Protisektářské síti se podařilo přesvědčit ho, že „problém sekt“ je celonárodní otázkou a dokonce hrozbou pro „národní bezpečnost“. Tímto okamžikem se jazyk protisektářského hnutí definitivně zakořenil ve veřejném diskurzu státu.

Pořád jsem si kladla otázku: jak se to vůbec mohlo stát? Jak mohlo pár „expertů“ nahradit hlas milionů? Jak se jim podařilo vložit svá hesla a nálepky do úst nejvyšších představitelů země?

Postupem času se odpověď vyjasnila. Nešlo o jejich počet, ale o jejich metody. Nacistická ideologie, prostoupená nenávistí, ale maskovaná jako „péče o lidi“, se proměnila v neviditelný jed. Prosákla do slovníku, do zákonů, do každodenní řeči státních úředníků. Nebylo to náhodné — šlo o promyšlenou, precizně vybudovanou strategii.

Potvrzení jsem našla ve slovech protojereje Dmitrije Smirnova, jednoho z nejbližších Dvorkinových spojenců. Na mezinárodní konferenci „Totalitní sekty: hrozba 21. století“ (23.–25. dubna 2001) otevřeně odhalil samotnou podstatu jejich metody:

„Jakoukoliv sektu lze zlikvidovat, naprosto, pokud jsou k tomu ochotní dva lidé: jeden píše a druhý doručuje. Totéž platí pro práci se státními orgány. Mám zkušenost, kdy se čtyři lidé dali dohromady a zablokovali zákon… Čtyři lidé pracovali s Dumou a zákon byl zastaven. Někdy stačí minimální počet aktivistů, ***aby dokázali věc celostátního významu****, pokud jednají jednotně jako malý tým.“* [34]

Jak děsivě účinné. *„Stačí minimální počet aktivistů,* ***aby dokázali věc celostátního významu.****“* Jako by lidské životy byly jen figurky na šachovnici: posuň několik pěšáků — a zhroutí se osudy, padnou zákony, změní se běh dějin celé země. Tato věta odkryla mrazivou pravdu: systém nestál na masách, ale na úzké, fanatické,

disciplinované skupině, která uměla jednat jednotně, cíleně a metodicky — a která pomocí nacistických metod krok za krokem budovala svou vlastní „Čtvrtou říši“ uvnitř země.

Od dětství jsem byla hrdá na hrdinství našich dědů, kteří porazili nacismus. Nebylo to jen vojenské vítězství, ale vítězství nad ideologií nenávisti a nadřazenosti. Vyrostli jsme v přesvědčení, že lidstvo se z té strašné lekce poučilo jednou provždy. Dnes, po desetiletích, však vidím, že nacismus se do mé země vrací — ne s puškami německých vojáků ani s rachotem tanků, ale v podobě nacistických myšlenek a metod, které Alexander Dvorkin a jeho protisektářská síť zapouštějí hluboko do ruské společnosti.

Kdysi jsem nedokázala pochopit, jak se to mohlo stát Německu — zemi Plancka a Heisenberga, Humboldta a Wiecherta, Kanta a Hegela, zemi, kde věda i kultura dosáhly nebývalých výšin, a přesto upadla do nacistické diktatury. Jak se stalo, že se potomci velkých myslitelů, vzdělaní a kultivovaní Němci, stali spolupachateli vyhlazovacích táborů? Tento paradox pro mě zůstával dlouho nepochopitelný.

Teprve teď jsem pochopila odpověď — když jsem spatřila, jak se nacismus znovu probouzí v mé vlastní zemi, v Rusku. Nikdy nepřichází náhle. Prosakuje nenápadně, tiše, lstivě — pod pláštíkem „péče“, „národní obnovy“, „obnovy spravedlnosti“ či „očisty národa“. Proto jsou první varovné signály obvykle ignorovány nebo relativizovány. Hitler kdysi nabídl Němcům svůdně jednoduché řešení: obnovit národní hrdost tím, že vinu za všechna neštěstí přenesou na „vnitřní a vnější nepřátele“. Pak přišla osvědčená nacistická metoda: prohlásit tyto nepřátele za podlidi a sebe za vyvolené, kteří mají právo rozhodovat, kdo smí žít a kdo musí být vyhlazen.

Tento pocit nadřazenosti — „my jsme víc než ostatní“ — je smrtící. Lichotí lidské pýše, maskuje vnitřní slabost a deformaci iluzí síly, dává lidem božský pocit moci: právo rozhodovat, kdo si zaslouží žít a kdo musí být vyhnán nebo nemilosrdně zničen. A za tuto iluzi jsou lidé ochotni obětovat nejen svědomí, ale i vlastní životy.

Stejně jako kdysi němečtí intelektuálové omlouvali své mlčení „povinností ke státu“ nebo „ochranou společnosti“, dnes občané mé země ospravedlňují šikanu a represe jako „obranu národní bezpečnosti“ či „službu veřejnosti“. Podstata zůstává stejná — spoluvina na procesu odlidštění, zrozeném z lidské neřesti: pocitu vlastní

nadřazenosti. Právě proto se Dvorkinova ideologie tak snadno ujala a našla podporu mezi úředníky, policisty i duchovními.

Dějiny ukazují, že samotný intelekt před barbarstvím nechrání. Velcí inženýři navrhovali pece pro krematoria. Vynikající chemici vyráběli plyny, jimiž se zabíjelo. Laureáti Nobelovy ceny tleskali Hitlerovi. Bez mravního kompasu a lásky v srdci se i největší duchové mohou stát nástroji zla. Na počátku devadesátých let se Alexander Dvorkin stal právě takovým „zlým géniem“ pro Rusko. Země, která se po desetiletích totality nadechovala svobody, byla přeměněna v testovací laboratoř experimentu na oživení nacismu. Dvorkin a jeho síť se řídili prastarým vzorcem: nadřazenost – netolerance k odlišným – represe – likvidace.

Nacismus vždy začíná odmítnutím vidět v druhém člověku člověka. A končí tábory, válkami a zločiny proti lidskosti. Tato historie je varováním pro všechny: žádná země, byť vzdělaná a kulturní, není imunní vůči opakování katastrofy, pokud zapomene na humanistické hodnoty, opustí ochranu práv a svobod, dovolí odlidštění a umožní strukturám, jako je Dvorkinova protisektářská síť, šířit misantropickou ideologii.

To, co mě však skutečně vyděsilo, bylo zjištění odborníků o temnějších stránkách činnosti této mezinárodní protisektářské sítě, které překračují rámec propagandy, nenávisti a odlidštění. Experti popsali využívání skrytých psychologicko-informačních technik a cílené programování lidského chování k vyvolávání násilných činů.

Jednou z těchto metod je tzv. „puzzle coding“ – technologie, která využívá inscenační vliv prostřednictvím vln informací a skrytých signálů vložených do publikací, jejichž cílem je postupně vyvolat ochotu k násilí u psychicky zranitelných osob.

Tento mechanismus už přinesl – a stále přináší – konkrétní následky: vznik „osamělých vlků“, kteří páchají masové střelby a střelby na školách, stejně jako politicky motivované útoky, včetně pokusů o atentát na Donalda Trumpa a Roberta Fica.

V hlavě se mi začaly znovu vybavovat obrazy z kampaně odlidšťování Donalda Trumpa. A skutečně — po celé roky „experti“ z protisektářské sítě, Steven Hassan, Dave

Troy a Jim Stewartson, vytrvale budovali narativ, který Trumpa líčil jako vůdce nebezpečného kultu. Jeho příznivci byli označováni za „vymyté mozky“, zatímco sám prezident byl vykreslován jako „narcistický diktátor“. Tato rétorika byla systematicky šířena prostřednictvím médií napojených na antikultovní síť. Steven Hassan dokonce vydal knihu The Cult of Trump, jež se stala symbolem celé kampaně a dala jí nový impuls.

Nešlo však o politickou kritiku, ale o promyšlenou technologii likvidace — cílenou strategii zničení protivníka. Jak se později ukázalo, tyto informační kampaně sloužily jako přípravná fáze pokusů o fyzickou likvidaci, informační podklad k atentátům.

Neméně šokující byly i poznatky, které odhalovaly vnitřní povahu protisektářské sítě samotné: sadistické sklony a násilné tendence jejích představitelů. Postupem času bylo stále jasněji patrné, že krutost nebyla výjimkou, ale stálým rysem — projevovala se v jejich životních příbězích i v jejich činech.

Výmluvným příkladem je český „odborník na sekty“ Jakub Jahl. Jeho příběh je mrazivou ukázkou toho, jak se člověk s minulostí prosáklou násilím a radikalismem může skrýt pod křídly Dvorkinovy protisektářské sítě, maskovaný jako „bojovník za veřejné dobro“.

V Jahlově životopisu jsou násilí, pedofilie, podvody a extremismus tak těsně propletené, že je zřejmé: nejde o náhodu, ale o vzorec.

Novinářská šetření a výpovědi více než třiceti obětí odkryly děsivou realitu jeho působení v Tanzanii. Pod zástěrkou humanitární práce založil Jahl v městě Moshi sirotčinec. Za touto fasádou „charity“ se však skrývalo peklo – každodenní sexuální i fyzické týrání.

Sedmnáctiletá dívka vypověděla, že ji Jahl znásilnil ve třinácti letech, přičemž ji ohrožoval nožem. Ukázala novinářům jizvy na těle – němé svědectví prožité hrůzy. Zločiny se neomezovaly pouze na sexuální a fyzické násilí.

Podle svědectví se Jahl měl dopouštět násilného zadržování dětí a vpichování neznámých látek. Současně se dopouštěl podvodů – v Evropě vybíral dary „na pomoc dětem“, ale podle očitých svědků je utrácel za drogy a uplácení místních úředníků.

Svědci rovněž vypověděli, že zabíjel toulavá zvířata, čímž projevoval stejnou patologickou krutost, která se objevuje u mnoha jiných postav Dvorkinovy protisektářské sítě.

Podobný vzorec se opakuje i v případě ukrajinské protisektářské aktivistky Iryny Kremenovské – té samé, která zfalšovala obvinění proti dobrovolníkům ALLATRA na Ukrajině. Za fasádou „bojovnice proti sektám" se skrývala tatáž brutalita. Stala se jednou ze zakladatelek hnutí lovců psů. V dubnu 2016 společně s Oleksijem Svjatogorem zaregistrovala „Unii novinářů lovců psů". Oba se účastnili masových „čistek" toulavých zvířat, během nichž byly otráveny stovky psů.

Ta samá nenávist, kterou protisektářská rétorika zaměřovala na lidi, se zde projevila jako sadismus vůči zvířatům.

Další šokující postavou v rámci této mezinárodní sítě je mexický „odborník na sekty" Jorge Erdely Graham. Jeho jméno zaplnilo titulky v roce 2008, když nezletilá dívka uprchla z jednoho z jeho „útulků" a přivedla tak novináře i úřady k jeho činnosti.

Od roku 2000 vybudoval Graham síť čtyřiceti zařízení, jež se navenek prezentovala jako ochrana dětí a pomoc „obětem sekt". Ve skutečnosti však šlo o monstrózní systém obchodování s dětmi. Z těchto zařízení „zmizelo" více než dvacet pět nezletilých. Muž, který se veřejnosti představoval jako „ochránce dětí před sektami", vytvořil vlastní sektu – ne ideologickou, ale zločineckou.

Investigativní novináři zjistili, že děti prodával k sexuálnímu zneužívání, ba dokonce k obchodování s orgány.

Ještě znepokojivější bylo jeho postavení v mezinárodním protisektářském hnutí. Graham nebyl jen členem organizací ICSA (International Cultic Studies Association) a její předchůdkyně AFF (American Family Foundation) – zasedal v poradním výboru ICSA, pravidelně vystupoval na jejích konferencích, publikoval knihy, vystupoval v televizi Televisa a těšil se podpoře akademiků i vládních činitelů. Byl považován za uznávaného experta – a lidé mu naslouchali.

Mnozí z těchto lidí dodnes vystupují v médiích jako „odborníci na sekty", nadále formují veřejné mínění. Nejsou jen osobní tragédií nesčetných obětí – jsou symbolem hrozby znovuzrozeného nacismu, který se maskuje rouškou „boje proti sektám".

Nemohla jsem se zbavit pocitu hrůzy, když jsem si uvědomila, že právě takové postavy se staly „tvářemi“ protisektářské sítě, zatímco média je s lehkostí zvou k rozhovorům jako „respektované experty“. A pokud oni formují veřejné mínění, není snad zřejmé, že veškerá jejich činnost vede k násilí?

Proč International Cultic Studies Association (ICSA) mlčí o zločinech svého vlastního „experta“? Proč FECRIS neodsoudila činnost těchto protisektářských postav? Proč tam, kde by měl znít křik, vládne ticho? Místo odpovědi — mlčení. A to mlčení se samo stává spoluvinou. Pro mne z něj plyne jediný závěr: posláním těchto organizací nikdy nebyla ochrana lidí.

Tyto příběhy jasně ukazují, že nejde jen o lež či propagandu, ale o globální zločinné spiknutí, v němž protisektářská rétorika slouží jako zástěrka pro ty nejstrašnější zločiny proti lidskosti.

A přece — objevilo se světélko naděje. Jejich činnost konečně přitáhla mezinárodní pozornost. Příliš mnoho lidí trpělo, a je bolestné vědět, že tolik obětí tvoří děti. Dnešní kroky možná nevrátí, co bylo ztraceno, ani nezhojí všechny rány, ale představují první zásadní krok k ukončení beztrestnosti, která třicet let provázela znovuzrození nacismu. Jsou také krokem k tomu, aby podobné struktury už nikdy nemohly skrývat svou pravou tvář za fasádou „ochrany společnosti“ a pokračovat v existenci bez dozoru a odpovědnosti.

Ale nesmíme zapomenout, že nacistický mechanismus útlaku, který vybudovali, stále funguje. Právě teď, v okamžiku, kdy čtete tyto řádky, drtí životy nevinných lidí. V tuto chvíli někdo prožívá bezmoc a ponížení. Něčí dítě se stalo obětí násilí. Jiné dítě už plánuje zabíjet své spolužáky, připravuje další školní střelbu. A do něčího domu právě vtrhávají ozbrojené složky.

Bohužel to vím z vlastní zkušenosti. Jednoho dne tento nacistický stroj, rozpohybovaný Dvorkinem prostřednictvím jím ovlivněných bezpečnostních složek, včetně FSB, vtrhl do mého domu – i do domovů mých přátel.

Kapitola 5

Pamatuji si ráno 5. června 2024. V té době jsem byla daleko od domova, v jiné zemi, na dovolené, u přátel. Ráno bylo tiché, měkké světlo úsvitu pronikalo okny a slibovalo klid a mír. Ale nebylo dáno, aby klid vytrval.

První trhlina v té tiché ranní hladině se objevila skoro nepostřehnutelně — v domovní skupině mého moskevského bytu. Sousedé psali: „Co je to za rámus? Kdo tam tak tluče?“ V tu chvíli jsem ještě netušila, že ten „rámus“ je zvuk, jak se lámou dveře mého bytu. Pak zazvonil telefon — na druhém konci rozechvělý hlas našeho přítele Stanislava. Stihl jen vydechnout varování: „Zásahovka nám právě vtrhla do bytu.“

V tu chvíli byl Stanislav doma s rodinou a malým dítětem. Těžké údery na dveře duněly celým schodištěm, a když nikdo neotevřel, ozval se pronikavý, duši rvoucí skřípot kovu — začali prořezávat zámek. Představte si to: rodina s malým dítětem, uvězněná ve vlastním bytě jako v obležené pevnosti, zatímco ozbrojení muži vtrhávají do domova obyčejného, pokojného člověka a milujícího otce. V tu chvíli mi už bylo jasné, že to samé se právě děje i v mém bytě.

Telefon zazvonil znovu. Byl to soused z jiného patra, člověk, s nímž jsem vždy udržovala přátelské vztahy. Jeho hlas zněl napjatě: „Vaše dveře jsou vyražené. Uvnitř je víc než patnáct lidí — někteří ozbrojení, v černých maskách. Nikomu nedovolí přiblížit se a neříkají, proč tam jsou.“ Odpověděla jsem klidně: „Je to rozkaz od RACIRS. Nikdy jsem neporušila zákon.“

Soused se po chvíli zeptal nevěřícně: „Vy se vůbec nebojíte?“ Usmála jsem se trpce a řekla větu z filmu: „Pomohlo by to?“ Samozřejmě to byl jen obranný mechanismus — způsob, jak zvládnout šok a udržet si klid. A pravda byla, že mně osobně tehdy nic nehrozilo: byla jsem v jiné zemi, tisíce kilometrů daleko od té noční můry. Přesto se mi srdce svíralo hrůzou a bolestí, když jsem myslela na své přátele, které zásah přepadl v jejich vlastních domovech za úsvitu.

Krátce poté mi napsala žena bydlící naproti: „Policie vás hledá. Co jste provedla?“ A hned nato zprávu smazala. Tento jednoduchý čin mi řekl víc než slova — pochopila jsem, jak moc se bála.

Zásahová jednotka prohledávala můj prázdný byt tři hodiny. Převrátili všechno vzhůru nohama, prohrabávali dokumenty, smetali knihy z polic na zem a zanechali za sebou jen spoušť a prázdno.

Díky Bohu, že moje rodina tehdy nebyla doma — zásahová jednotka je nenašla. Okamžitě jsem jim zavolala a varovala je, aby se nevraceli. Společně jsme během pár minut vymysleli plán, jak si vyzvednout věci a zmizet. Tehdy jsem ještě netušila, že každý můj hovor je odposloucháván, každé slovo nahráváno. Jsem poctivý člověk — nemám co skrývat, v mých hovorech není nic, za co bych se musela stydět. Ale ten pocit, že vás někdo sleduje, že cizí lidé s nepřátelskými úmysly rozebírají váš soukromý život, je znechucující a ponižující.

Nemohla jsem přestat myslet na ponížení, které chtěli pořadatelé té razie způsobit. Zásahovka to celé zrežírovala záměrně — vyražené dveře, rámus, křik, aby celý dům slyšel, že tady bydlí „nepřítel státu“. Jaký druh „teroristy“ jsem asi měla být v jejich očích, když na mé zatčení poslali ozbrojený oddíl, a přitom dobře věděli, že vůbec nejsem v zemi?

Začala jsem volat přátelům. S každým hovorem se obraz vyjasňoval: současně proběhly razie ve čtyřech dalších bytech. Byla to koordinovaná akce, pečlivě naplánovaný zátah.

A druhý den, když se objevily zprávy, pochopila jsem rozsah té noční můry, kterou moji přátelé museli prožít ve vlastních domovech.

Elena mi později svěřila bolestné podrobnosti toho dne. Ona a její sestra byly v klidu doma, když začalo zuřivé bušení na dveře — s tou samou zvířecí zuřivostí, jakou popisovali ostatní. Neotevřely. Ale ani to je nezachránilo. Zásahová jednotka vtrhla dovnitř podle předem nacvičeného scénáře. Celý zásah byl natáčen pro budoucí propagandistické video: ozbrojení muži vlamující se do bytu bezbranných žen, srážející je k zemi, nutící ležet tváří k podlaze, ponižování, zastrašování, křik.

Elena je vzdělaná, kultivovaná žena — učitelka s magisterským titulem, absolventka Filologické fakulty Moskevské státní univerzity. Později mi popsala ten horor, který prožila:

„Ráno 5. června 2024 začali tak silně bušit a zvonit na dveře, že to bylo ohlušující. Přemohl mě strach a úplná bezradnost — nevěděla jsem, co se děje. Brzy skupina ozbrojených mužů prořezala zámek a vtrhla do bytu. Já i moje sestra, zaskočené a bezmocné, jsme byly hozeny na podlahu tváří dolů a vyhrožováno nám zbraní. Jak se ukázalo, vše se natáčelo, aby mohli později sestříhat pomlouvačný materiál, který se pak objevil v médiích.

Více než hodinu ležela moje sestra na zemi s rukama za zády, pod hlavní zbraně, vystavená ponižování a výhrůžkám. Nebyly nám ukázány žádné dokumenty, nikdo nevysvětlil naše práva, muži se ani neidentifikovali. Byly jsme zcela odříznuté — vzali nám telefony, zakázali volat, i přes mé opakované prosby, abych mohla kontaktovat právníka.“

„Po celou dobu domovní prohlídky zůstávali oficiální svědci na chodbě a nic neviděli. Během toho jsme byly vystavené psychickému nátlaku, zastrašovány zatčením a násilím, přestože prý přišli jen kvůli výslechu svědka. Navíc, bez jakéhokoli důvodu, zabavili osobní věci mé sestry.“ „Nejedly jsme od brzkého rána — a nikdo neprojevil ani nejmenší zájem, v jakém jsme stavu. Zdraví mé sestry se začalo zhoršovat, protože ležela příliš dlouho v nepřirozené poloze, s hlavní zbraně namířenou na záda, a ani tehdy nám nedovolili vyjít ven do lékárny pro potřebné léky.

Později nás odvezli k výslechu, kde nám kladli provokativní otázky: ‚Proč jste proti náboženství? Proč jste urazily Čeljabinskou eparchii?‘ Také nám bylo řečeno, že nesmíme mluvit o klimatických otázkách — že toto téma je nepřípustné. Zabavili nám bankovní karty, a když nás nakonec propustili, nevrátili nám vůbec nic. Nikdo se nezajímal, jak se dostaneme domů, z čeho budeme žít, ani v jakém jsme psychickém stavu. Od toho dne nemohu spát.“

Díky Bohu, že sestrám bylo toho dne dovoleno odejít. Ale ránu, kterou jim ta noc zasadila, si ponesou celý život.

Téhož tragického dne bylo zahájeno trestní řízení proti Vladimiru ze Solněčnogorska. Vladimir — talentovaný fotograf a veřejně činný člověk, člen Svazu fotografů Ruska, Svazu novinářů Ruska a Ruské geografické společnosti. Jeho práce

byla oceňována doma i v zahraničí. Tvůrčí, slušný a čestný člověk, který nikdy nikomu neublížil.

Toho dne byl zatčen — a už ho nepustili. Strávil téměř rok a půl ve vazbě, ačkoli neexistoval jediný zákonný důvod, proč by tam měl být.

Jen těžko si dokážu představit, čím si prošel: chladné cely ruské vazební věznice, železné pryčny, vlhký zápach betonu, nekonečné výslechy a ponižování, mučení a úmyslné zbavování spánku, které se staly součástí jeho každodenní reality. Téměř rok a půl žil pod drtivou vahou lží a pomluv, označen za „zločince“, zatímco jeho jméno bylo špiněno ve státních médiích po celé zemi. Téměř rok a půl byly zničené všechny jeho plány, a jeho blízcí žili v neustálém napětí a strachu. Téměř rok a půl s ním žil ten tichý, neodbytný šum hrůzy — nevěděl, co přinese zítřek, ani zda vůbec nějaký zítřek ještě přijde.

Všichni ostatní dobrovolníci ALLATRA, kromě Vladimira, byli onoho osudného dne propuštěni — po ponižujícím divadle ozbrojených razií a vyražených dveří, po dlouhých, vyčerpávajících výsleších. Dokázali si sbalit několik věcí a okamžitě odejít ze země. Zůstat tam už nebylo bezpečné. Od toho dne se naše životy náhle změnily — navždy rozdělené na „před“ a „po“.

Také já jsem se rozhodla nevracet do Ruska. Nešlo jen o záchranu vlastního života. Šlo o odpovědnost — o zachování intelektuálního kapitálu, který ve mně zůstal a který by ještě mohl sloužit lidem. Šlo o znalosti, zkušenosti a vědecké zázemí, nashromážděné během let výzkumu, o poznatky a objevy, které, jak upřímně věřím, ještě mohou lidstvu pomoci.

O nějaký čas později jsem zavolala Eleně a její sestře. Mluvili jsme o tom, co se stalo, o tom, co cítíme. V jednu chvíli jsem zaslechla v jejich hlasech naději: *„Možná se za pár měsíců budeme moct vrátit?“*

Řekla jsem to tehdy tvrdě, možná zbytečně příliš, ale byla to čistá pravda: *„Vlast už nemáme. Dvorkin a jeho pohůnci nám ji vzali. Nemáme kam se vrátit — žádnou zemi, žádný domov.“* Bála jsem se, aby se sestrám nezdálo, že návrat je možný, aby se nechytaly falešné naděje, že když jen ještě chvíli vydrží, všechno se zlepší.

Na druhém konci linky jsem slyšela tichý pláč. Srdce se mi sevřelo. Moji přátelé — vždy tak veselí, silní a odolní, kteří vydrželi všechno — teď nedokázali zadržet slzy tváří v tvář zoufalství. Naši vlast nám vzali.

Bylo nesnesitelné si to připustit. Vždycky jsem milovala svou zemi — její lidi, kulturu, tradice, společnou historii. Ve všech svých veřejných vystoupeních jsem nikdy nemluvila o politice. A přesto jsem — já, vědkyně, která celý život pracovala pro dobro lidstva — byl očerněna, pomluvena a označena za nepřítele lidu. Byla jsem připravena o vše, co jsem považovala za cenné a donucena hledat bezpečí a ochranu v cizině.

S každým dalším měsícem přicházely nové zprávy. Ta samá vlna razií, výslechů a ponižování se přelévala přes další regiony Ruska, znovu a znovu dopadala na dobrovolníky ALLATRA — poctivé, slušné lidi. Mezi nimi byly samoživitelky, důchodci, křehké mladé ženy. Do jejich domovů se vloupávaly ozbrojené jednotky, prováděly domovní prohlídky, vyslýchaly je, ponižovaly, vyhrožovaly jim. Byly proti nim konstruovány falešné trestní případy. A to všechno pokračuje dodnes.

V září 2024 jsem se dozvěděla nové, děsivé podrobnosti. Ukázalo se, že v srpnu stejná vlna razií proti dobrovolníkům ALLATRA zasáhla město Ufa. Při výsleších je důstojníci FSB mučili elektrickým proudem, nasazovali jim plastové sáčky na hlavu. FSB se dokonce pokoušela zahájit trestní stíhání proti jednomu z obětí, ale Vyšetřovací výbor to odmítl — stopy po mučení na jeho těle byly příliš zjevné. O tom jsem se dozvěděla nepřímo, přes důvěryhodné kanály. V tu chvíli mi zmrzla krev v žilách. Chtěla jsem křičet — z bezmoci, z neúnosné bolesti, že nemohu ochránit nevinné lidi.

Když jsme se pokoušeli spojit s lidmi z toho regionu, někteří už nikdy nezvedli telefon, jiní jen tiše řekli: „Raději nechtěj vědět, čím jsme prošli.“ V tu chvíli bylo jasné, že návrat do Ruska by pro nás znamenal smrtelné riziko.

Použili dávno zaběhnutou praxi: člověka nejprve zatknou, poté jej během výslechů terorizují a mučí, dokud nepodepíše potřebné výpovědi — a pak jej označí za vinného z trestných činů, kterých se nikdy nedopustil. Nás obvinili, že jsme prý šířili nepravdivé informace o ruské armádě a posílali peníze na podporu vojenského konfliktu na Ukrajině.

Jistěže neexistuje jediný fakt, který by tyto obvinění podložil. Všechny dokumenty, všechna líčení — jsou zinscenované, a všechny zprávy o nich smyšlené, zcela bez faktických důkazů. Proto se soudní jednání konají za zavřenými dveřmi, proto naše výpovědi ani důkazy nikdy nikdo nezkoumá. Pokojní občané jsou zadržováni, vyslýcháni a mučeni, jen aby podepsali prohlášení, která pasují do předem napsaného scénáře vyšetřovatelů.

A to všechno — kvůli čemu? Aby se ochránily něčí superzisky na Sibiři, aby pravda nikdy nevyšla najevo. Ta pravda, že celé Rusko — včetně těch, kdo nás očerňují, vyslýchají a mučí, i jejich vlastních rodin — žije na obrovském sudu s prachem.

Kdysi jsem upřímně a naivně věřila, že se moje země znovu rodí, že se opravdu dějí pozitivní změny. Dnes už vidím mnohem jasněji, jak moc jsme podcenili jinou hrozbu – rozsah a vliv Dvorkinovy protisektářské sítě uvnitř státního aparátu. Je trpké si přiznat, že všechno, čemu jsem věřila — orgány činné v trestním řízení, soudy, ústava Ruské federace — se ukázalo být jen fasádou. Dvorkin a jeho spojenci proměnili zákon v nástroj teroru proti vlastním lidem. Ústava se stala prázdným listem papíru, spravedlnost pouhým slovem bez obsahu. Tím, co udělal, podkopal budoucnost celého národa. A dnes — tím, že pronásleduje lidi, kteří otevřeně mluví o globálních hrozbách a hledají cesty, jak zmírnit klimatickou krizi, se stává spolupachatelem katastrofy, která může mít planetární rozsah.

Stále myslím na dobrovolníky ALLATRA, kteří jsou dnes nedosažitelní. Je děsivé byť si jen představit, čím procházejí. Sžírá mě úzkost a bezmoc, protože pro ně nemůžeme nic udělat. Žiji v cizí zemi a musela jsem přijmout realitu, že nevím, kdy — nebo zda vůbec — se někdy vrátím domů. Smířila jsem se s myšlenkou, že všichni, s nimiž jsem v Moskvě kdysi mluvila, se mnou ztratili kontakt. Nevím, kdy znovu uslyším hlasy svých přátel a kolegů, ani kdy znovu obejmu své rodiče.

Co mi dává sílu? Lidé. Jsem vděčná každému, kdo se na mé cestě podělil o teplo svého srdce, kdo mě podpořil slovem i skutkem, kdo mě inspiroval vlastním příkladem. Zvláštní místo v mém životě zaujímají moji přátelé a dobrovolníci ALLATRA. Jejich věrnost lidským hodnotám, péče o druhé a vnitřní duchovní síla dávají naději i tehdy, když se zdá, že už žádná nezbyla. Jsou to inteligentní, laskaví, čestní a neobyčejně zářiví

lidé, kteří nezištně pomáhají po celém světě — všude, jen ne v mé vlasti. Je bolestné si uvědomit, že Rusko, má domovina, tím podepsalo přiznání k ničení lidskosti uvnitř vlastních hranic.

O odolnosti dobrovolníků bych mohla mluvit celé hodiny. Pro mě je ztělesněním odvahy, hrdinství, vnitřní síly a skutečné služby lidstvu můj vážený kolega, vynikající vědec a nezištný dobrovolník z Ukrajiny — Igor Michajlovič Danilov.

Jemu byla svěřena snad nejtěžší zkouška ze všech. Snášel nejen příval kritiky a lavinu pomluv, ale i tvrdé pronásledování, nepřetržité soudní procesy a stálé hrozby jeho životu i životům jeho blízkých. A to všechno trvá dodnes. Přesto zůstává neochvějně věrný tomu nejdůležitějšímu — péči o budoucnost lidstva.

Jeho nezdolná odvaha, síla ducha, trpělivost a schopnost vytrvat i tehdy, když už nezbývá žádná naděje, jsou pro mě zdrojem odvahy, morální opory a vnitřní síly po všechny tyto roky.

Jsem také nesmírně vděčná Igoru Danilovovi za jeho lidskost a mimořádný profesionalismus, které mě jako vědkyni obohatily o neocenitelné poznání a hlubší pochopení složitosti uspořádání tohoto světa. Jeho mnohostrannost, široký vědecký rozhled, vzácný intuitivní inženýrský cit a svědomitý přístup k práci, spojené s jedinečnými analytickými schopnostmi a hlubokým porozuměním základním přírodním procesům, mu umožnily výrazně přispět k rozvoji vědy.

Inovativní myšlenky a vědecké poznání Igora Danilova umožnily odhalit a formulovat zcela nové zákonitosti, jevy a souvislosti, které byly dosud vědě neznámé. Jeho práce zahrnuje široké spektrum témat — od základních otázek geodynamiky a procesů probíhajících v zemském plášti až po výzkum zaměřený na prodloužení lidského života za jeho biologické hranice.

Vědci ALLATRA již dávno pochopili, že Danilovovy výzkumy a objevy dalece předběhly svou dobu. Jeho poznatky našly praktické uplatnění a přinesly reálný užitek lidem. Když naši kolegové z ALLATRA popisovali Danilovovu vědeckou práci, citovali německého filozofa Schopenhauera, který napsal: „Talent zasáhne cíl, který nikdo jiný netrefí; génius zasáhne cíl, který nikdo jiný ani nevidí.“

Jsem hluboce přesvědčena — a sdílím to přesvědčení se svými kolegy — že Igor Danilov je skutečný génius. Jeho poznání, životně důležité výzkumy a objevy jsou mnohem potřebnější pro příští generaci, než kdy byly pro tu předchozí. Příroda jen zřídkakdy projeví takové milosrdenství, že světu odhalí dobrotivého génia, zvlášť v době, kdy osud lidstva balancuje mezi životem a smrtí, mezi kladivem cyklického kosmického záření a kovadlinou žhavého magmatického plášťového proudu. O to bolestnější je uvědomění, že v naší těžké době existují nepřátelé lidstva, kteří nevidí ani nedokážou ocenit toto milosrdenství, a dělají vše pro to, aby zničili to, co příroda darovala lidstvu.

Pro mě je Igor Danilov největším vědcem – praktikem. Díky němu se vědcům ALLATRA podařilo vybojovat od přírody deset let navíc – deset let relativně bezpečné existence pro naši civilizaci. Byl to právě on, kdo jako první mezi vědci ALLATRA odhalil příčinu nadměrného zahřívání území Ruska – sibiřský magmatický superchochol – a zároveň navrhl fundamentální vědecké a technické řešení tohoto problému.

Jeho klíčová myšlenka umožnila vytvoření jedinečného zařízení, které po deset let působilo jako tlumící faktor a omezovalo nebezpečné geofyzikální a klimatické procesy v oblastech, kde byly zaznamenány rekordní hodnoty globálního oteplování.

Díky systematické práci a vědecké prozíravosti Igora Danilova byly hlavní klimatické hrozby identifikovány už před dvaceti lety, a zároveň byly navrženy možné cesty, jak je překonat. Mezi nimi i hlavní hrozba jednadvacátého století — plast, přesněji nejmenší částice, na které se plast rozpadá. Nebezpečí spočívá v tom, že plastové částice mají elektretové vlastnosti — tedy schopnost dlouhodobě hromadit a udržovat elektrostatický náboj na svém povrchu.

Jak už jsem zmínila, jedním z vážných faktorů, které ovlivňují klimatické změny a tepelnou vodivost oceánů, je právě nanoplast — ty nejdrobnější částice plastu o velikosti od 1 do 1000 nanometrů. Mikro- a nanoplasty představují hrozbu pro celou biosféru, včetně člověka. Díky svým elektretovým vlastnostem se tyto částice ve skutečnosti stávají miliardami mikroskopických akumulátorů energie rozptýlených po celé biosféře, čímž zvyšují množství přebytečné energie v systému planety.

Částice mikro- a nanoplastů pronikají do řek, oceánů i atmosféry. Zabudovávají se do přírodních i uměle vytvořených ekosystémů, a stávají se jejich nedílnou součástí. V oceánu například částice mikro- a nanoplastů díky svému povrchovému náboji silněji přitahují a zadržují molekuly vody. Tím mění fyzikálně-chemické vlastnosti mořské vody — taková voda se rychleji ohřívá a hůře odvádí teplo, snižuje se její tepelná vodivost a vznikají lokální zóny přehřívání. Oceán se okyseluje. A vzhledem k obrovskému množství nabitých plastových částic v moři dochází k posunu tepelné rovnováhy celé planety a dokonce k ovlivnění rozsáhlé oceánské cirkulace.

Jakmile se tyto částice dostanou do atmosféry, nabité mikro- a nanoplasty ovlivňují tvorbu oblaků a způsobují nejrůznější atmosférické anomálie: velké krupobití, abnormální srážky, narušení hydrologického cyklu, častější a silnější bleskové výboje, mocnější bouře, tornáda, hurikány, tajfuny a další extrémní jevy.

Mikro- a nanoplasty představují vážnou, smrtelnou hrozbu pro život na Zemi. Dnes jsou nejmenší plastové částice detekovány od nejhlubších oceánských příkopů po nejvyšší horské vrcholy; nacházejí se téměř v každém biologickém vzorku. Jsou v ovzduší, které dýcháme, v potravinách, které jíme, a ve vodě, kterou pijeme. Mikro- a nanoplasty se už staly neoddělitelnou součástí lidského těla a tiše jej ničí zevnitř. Až nyní začínají vědci z různých zemí tento problém hlouběji zkoumat. Jejich roztříštěné výzkumy pouze potvrzují to, co vědecká skupina ALLATRA věděla už před dvaceti lety.

Byl to právě Igor Danilov, kdo nás jako první upozornil na skutečnost, že řešení plastového problému — tedy globální hrozby pro celou biosféru — spočívá v tom, zbavit plast jeho elektretových vlastností, tedy schopnosti hromadit a udržovat elektrostatický náboj. Výsledky, které získal, i analytické prognózy, které vypracoval, byly později potvrzeny objektivními daty.

Díky profesionálnímu pozorování, výzkumu a hluboké analýze Igora Danilova vědecká skupina ALLATRA pochopila skutečné nebezpečí plastu a procesy s ním spojené — jak na mikroúrovni, tak na makroúrovni. Toto včasné poznání zahájilo proces informování společnosti o této hrozbě, a pomohlo přitáhnout pozornost vědecké komunity k jejímu podrobnému laboratornímu zkoumání po celém světě. Dnes jsme svědky otřesných zjištění, která tato zkoumání přinášejí. Jen málokdo však ví, kdo původně stál u zrodu tohoto porozumění globální hrozbě a kdo jako první včas varoval

před jejím nebezpečím. Považuji proto za svou povinnost vrhnout světlo na tuto kapitolu v dějinách objevů Igora Danilova.

Igor Danilov zasvětil většinu svého života medicíně — ne ledajaké, ale medicíně založené na důkazech, konkrétně regenerativní (rekonstrukční) medicíně. Po desetiletí, kdy žil na Ukrajině, se profesionálně věnoval léčbě degenerativních a dystrofických onemocnění páteře. Je autorem vědeckých patentů a mnoha inovativních návrhů. Jeho výzkum přesahoval hranice jednoho oboru a zahrnoval i přírodní vědy. Zabýval se také biogerontologií, zejména otázkou prodloužení lidského života za jeho biologickou hranici.

Igor Danilov je uznáván jako vynikající odborník nejen ve své vlasti, ale i v zahraničí. Díky mnohaleté lékařské praxi v oblasti vertebrologie, své mistrovsky vypilované profesionalitě a hlubokým znalostem pomohl desítkám tisíc pacientů znovu nalézt zdraví, zbavil je bolestí páteře a v mnoha případech je zachránil před invaliditou. Jeho práce vrátila nesčetným lidem schopnost samostatného pohybu a umožnila jim návrat k plnohodnotnému, aktivnímu životu. V tehdejší době o něm psaly noviny, televize informovala o jeho lékařských úspěších.

Igor Danilov vyvinul a uvedl do praxe inovativní léčebné metody, které byly do té doby považovány za nemožné. Jako první na světě dokázal úspěšně odstranit výhřez meziobratlové ploténky bez nutnosti operace. Výsledky jeho léčby byly objektivně potvrzeny CT a MRI vyšetřeními pořízenými před i po terapii. Navíc kontrolní snímky v průběhu deseti let ukázaly trvalé obnovení meziobratlových plotének u mnoha jeho bývalých pacientů — dokonce i u těch, kteří se věnovali fyzicky náročné práci či profesionálnímu sportu. Byl to skutečný průlom v lékařské léčbě onemocnění páteře — nový milník v dějinách regenerativní medicíny. A dodnes, pokud je mi známo, se nikomu nepodařilo zopakovat tak úspěšné výsledky.

Málokdo ví, že před vědeckou prací Igora Danilova se oficiální medicína držela hypotézy, že patologické změny meziobratlových plotének jsou naprosto nevratné. Věřilo se, že degenerativně-dystrofické procesy v ploténkách zvrátit nelze a že hernii disku lze odstranit jen chirurgicky. Ani tehdy však nikomu negarantovali, že se po operaci neobjeví komplikace či recidivy — opakované výhřezy plotének. V oboru

vertebrologie se to považovalo za neřešitelný problém, téměř „začarovaný kruh“: proces osteochondrózy probíhající v jednom úseku páteře nevyhnutelně vtahuje nejen celou páteř, ale i celý pohybový aparát, mění jeho biomechaniku a tím vytváří nové patologické zóny.

Vědecká inovace a praktický význam Danilovovy práce spočívají v tom, že tento problém byl poprvé nejen studován, ale skutečně vyřešen — vývojem a zavedením nové metody léčby páteře, metody vertebrorevitologie, která doslova „dává páteři druhý život“. Jde o manuální korekční techniku, která vytváří optimální podmínky pro aktivaci reparační odpovědi organismu směřující k úplné regeneraci tkání degenerující meziobratlové ploténky, komplikované extruzí sekvestrů nucleus pulposus, až do plného obnovení.

Tato jedinečná metoda umožnila nejen řešit výhřez ploténky v kterékoliv úrovni páteře, ale také navrátit ploténku k anatomické normě a obnovit správnou biomechaniku páteře. Znamenalo to novou etapu vertebrologie — první kroky do dosud převážně neprobádané oblasti poznání.

Ve své knize Osteochondróza pro profesionálního pacienta předkládá Igor Danilov přesvědčivé důkazy o vysoce profesionální práci: dokumentuje případy obnovení meziobratlových plotének dosažené metodou vertebrorevitologie — včetně pacientů, kteří dříve prodělali několik operací páteře. Když jsem tu knihu četla poprvé, hluboce na mě zapůsobilo množství faktických podkladů: MRI nálezy, názorné ilustrace, exkluzivní vhledy a skutečné kazuistiky z autorovy praxe. Danilovova práce je mimořádně komplexní. Vyžaduje nejen mistrovství napříč obory, ale i dlouholetou zkušenost, specifické techniky a precizní porozumění fyzikálním a biochemickým procesům v živém těle v daném okamžiku — se zřetelem na jedinečnost každého pacienta a konkrétní patologické změny na páteři.

Co mě jako vědkyni obzvlášť zaujalo, byl jedinečný případ popsaný v knize, v němž metoda vertebrorevitologie umožnila téměř úplnou obnovu chybějící meziobratlové ploténky z několika náhodně zachovaných živých buněk! V podstatě Igor Danilov vytvořil optimální podmínky pro aktivní regeneraci zbylých buněčných struktur ploténky, čímž umožnil tělu ploténku zcela obnovit – včetně jejích funkcí.

Úkol byl úspěšně splněn – úžasný fenomén, který ve skutečnosti představoval obnovení života v téměř odumřelé tkáni. I dnes zůstává tento výsledek revolučním průlomem v medicíně!

Výsledky, kterých Igor Danilov dosáhl na pomezí medicíny a bioinženýrství, nabídly zcela nový pohled na patogenezi osteochondrózy. Podle odborníků, s nimiž jsem mluvila, jeho poznatky výrazně rozšířily experimentální i praktické znalosti v oblasti patologické fyziologie. Otevřely nové perspektivy pro rozvoj vědy o páteři a – co je nejdůležitější – mají přímý dopad na kvalitu lékařské péče, kterou by měl mít právo dostat každý člověk. Jak říká Igor Danilov: *„Nemoc není rozsudek. S odhodláním lze vždy najít nejúčinnější řešení a dosáhnout požadovaného výsledku. Klíčové je nikdy se nevzdávat.“*

Jako vědkyni mě hluboce zasáhla slova z knihy Igora Danilova Osteochondróza pro profesionálního pacienta:

„Před vznikem metody vertebrorevitologie se věřilo, že osteochondrózu nelze zvrátit. Stačilo však dovolit si změnit úhel vnímání, zapojit nejen logiku, ale i obrazotvornost — a problém byl úspěšně vyřešen. Jinými slovy, při zkoumání jakéhokoli procesu by se člověk neměl řídit jen vzorci a stereotypy cizího myšlení, ani si nesmí sám klást omezující hranice ve vlastním vědomí. Je nutné přistupovat k problému komplexně, objektivně a bez předsudků. A samozřejmě je třeba mít na paměti, že ve vědě vždy byly, jsou a budou nespočetné dosud neprozkoumané dimenze, jejichž objevení se může stát katalyzátorem hluboké proměny světového názoru — a tím i odhalením nečekaných nových zdrojů možností.”

Nejvíc mě na tomto člověku fascinuje odvaha jeho vědeckých rozhodnutí, statečnost a vytrvalost, s nimiž dosahuje přelomových objevů. Igor Danilov otevřel zcela neznámou a dosud neprozkoumanou kapitolu dějin vědy. Jen málokdo ví, čemu všemu musel čelit jako lékařský inovátor. Stejně jako všichni průkopníci nového a převratného se i on setkal s vlnou neodůvodněné kritiky ze strany kolegů, kteří tvrdili: „To je nemožné.“ Narazil na cynismus úředníků, nepřátelství odpůrců nových metod, závist těch, kteří se snažili jeho úspěchy zpochybnit, i na záměrnou ignoranci lidí hájících vlastní zájmy a zisk.

A přesto vytrval — s klidem člověka, který ví, že pravda a poznání nakonec vždy obstojí. Navzdory všem těžkostem, které provázejí cestu průkopníka, získal Igor Danilov právě v tomto období mnoho skutečných přátel z různých zemí – pozoruhodných lidí, mezi nimiž byli vědci a vysoce kvalifikovaní odborníci: poctiví lékaři, chirurgové, neurofyziologové, biologové, genetikové, fyzici, chemici, inženýři, stejně jako ředitelé a výzkumní pracovníci vědeckých ústavů, laboratoří a akademických institucí. Mnozí z nich byli zároveň jeho pacienty.

Právě v této etapě svého života se Igor Danilov aktivně věnoval vědeckému výzkumu, zaměřenému na podrobnou experimentální a klinickou analýzu každé fáze vývoje degenerativně-dystrofického procesu v meziobratlových ploténkách. Zajímal se do hloubky o morfologické a biochemické (histochemické) studie, při nichž pečlivě zkoumal nucleus pulposus, mezibuněčnou hmotu, chrupavčité buňky (chondrocyty a chondroblasty), kmenové buňky a mnoho dalších parametrů. Za účelem těchto výzkumů často cestoval do sousedního regionu, kde se nacházela buněčná laboratoř, umožňující analýzu tkáňových a buněčných biomateriálů.

Později, když rozpoznal význam a potenciál těchto studií, a díky osobní známosti s předsedou místní lékařské asociace, se mu podařilo přesvědčit ho o nutnosti zřídit podobnou buněčnou laboratoř i ve vlastním regionu a vybavit ji moderní přístrojovou technikou. Tato iniciativa měla dalekosáhlé důsledky: v následujících letech vědci z této laboratoře získali přibližně čtyřicet patentů na vynálezy v oblasti regenerativní medicíny.

Během své vědecké práce narazil Igor Danilov na řadu pozoruhodných faktů a zjištění, která se později stala základem pro vývoj experimentální sloučeniny. Ta měla sloužit jako východisko pro budoucí lék určený k léčbě onemocnění páteře, jež bylo do té doby považováno za nevyléčitelné. Když však Igor Danilov zahájil sérii pokusů na laboratorních myších, zjistil něco nečekaného: tato sloučenina nejen výrazně omladila stárnoucí organismy a obnovila jejich reprodukční funkce, ale navíc prodloužila jejich život daleko za přirozenou biologickou hranici.

Tím se otevřela mimořádně slibná oblast výzkumu – v podstatě úspěšná léčba stárnutí jako nemoci. V roce 1992 byly do experimentu zařazeny stárnoucí myši, jejichž

zbývající délka života činila přibližně dva měsíce. Každých několik měsíců jim byla podávána experimentální sloučenina, která obnovila jejich vitalitu i reprodukční schopnost – a tento stav přetrval téměř deset let.

V roce 2002, kdy se Igor Danilov přestěhoval do hlavního města Ukrajiny, byl nucen svůj výzkum přerušit; proto nelze tento experiment považovat za akademickou práci. Později však v rozhovoru se mnou zdůraznil, že se vždy věnoval medicíně založené na důkazech a že pro něj byly praktické výsledky mnohem důležitější než formální stránka vědecké administrativy nebo patentové přihlášky.

Když jsem se ho zeptala: „Proč jste přerušil tak přelomový experiment, který mohl být pro lidstvo neocenitelný?“ odpověděl mi dvěma důvody. Prvním bylo, že experiment neměl přirozený konec – nic totiž nebránilo tomu, aby tyto myši žily prakticky neomezeně dlouho, přičemž si udržovaly obnovenou vitalitu a mládí. Druhým, a zdaleka nejdůležitějším důvodem bylo, že po objevu mikroskopických plastových částic v buňkách lidí i zvířat ztratil prodloužený život za biologickou hranici svůj smysl.

Při studiu buněčných vlastností se Igor Danilov zároveň hlouběji zabýval procesy imunitní regulace, mechanismy patologických imunitních reakcí a zejména dysfunkcí mitochondrií. Mitochondrie – buněčné „elektrárny“ o průměru přibližně jeden mikrometr – zajišťují tvorbu energie ve formě ATP, která je nezbytná pro všechny životní procesy organismu. Mitochondriální dysfunkce znamená poruchu činnosti mitochondrií, což vede k energetickému deficitu (nedostatku ATP), selhávání orgánů a rozvoji celé řady onemocnění, včetně neurodegenerativních, kardiovaskulárních, diabetických a onkologických poruch. Typickými projevy jsou chronická únava, svalová slabost, poruchy trávicího traktu a jater, vývojové anomálie, mozkové dysfunkce, zrychlené stárnutí, chronická onemocnění, útlum imunity, atd.

Igor Danilov zjistil, že poškození mitochondrií úzce souvisí s mikroskopickými plastovými částicemi a jejich schopností snadno pronikat do buněk – dokonce i přes složité biologické bariéry, jako je hematoencefalická bariéra. Tyto nepatrné částice, které nesou nahromaděný elektrostatický náboj, se po vstupu do krevního nebo lymfatického oběhu velmi rychle obalí plazmatickými proteiny. Kolem každé z nich se tak vytvoří biologický obal, který jí umožní obejít imunitní obranu, volně pronikat do

buněk a následně narušovat buněčný metabolismus a funkce, včetně změn v dynamice a bioenergetice mitochondrií.

Už tehdy Igor Danilov pochopil, že aby organismus dokázal rozpoznat toto ohrožení a aktivovat mechanismy jeho neutralizace, je nutné najít způsob, jak mikroskopické plastové částice zbavit jejich elektretových vlastností – tedy schopnosti udržet elektrostatický náboj na svém povrchu. Bez tohoto náboje nemohou vytvářet biologický obal a imunitní buňky je mohou snadno rozpoznat a odstranit.

Své objevy a prognózy do blízké budoucnosti sdílel Igor Danilov se svými přáteli – chirurgy, biology, patology, onkology, cytology, genetiky a laboratorními lékaři. Postupem času tito odborníci potvrdili jeho zjištění i obavy: mikroskopické plastové částice se skutečně hromadí v mozkové tkáni, srdečním svalu, střevech, endokrinních a reprodukčních orgánech, čímž narušují jejich funkce. Oslabují činnost kmenových buněk kostní dřeně, mění genovou expresi, a byly dokonce nalezeny v lidských embryích i v tkáních živých i zesnulých osob. Nejvíce znepokojující však bylo zjištění, že jakmile se tyto mikroskopické částice dostanou do lidského těla, mají tendenci se hromadit a je téměř nemožné je odstranit.

Prognózy byly skutečně ponuré. Vzhledem k obrovskému množství plastu, které se již na Zemi nachází, a k prudce rostoucí globální produkci, se nebezpečí stalo nepopiratelným. Masivní hromadění plastového odpadu, včetně oceánů – které fungují jako ochranný mechanismus planety, její imunitní systém – jasně ukázalo, že přítomnost mikro- a nanoplastů bude mít zásadní dopad na planetu právě v tomto kritickém období cyklických klimatických a geodynamických změn. Už tehdy vědci ALLATRA pochopili, že tato hrozba představuje závažné nebezpečí pro celé lidstvo – nebezpečí, které se bude nadále zvětšovat, a to exponenciálně.

Bylo nutné nalézt způsob, jak mikroskopické plastové částice zbavit jejich elektretových vlastností, přičemž bylo třeba vzít v úvahu, že to musí být provedeno ne uvnitř jediné buňky či organismu, ale v celém měřítku biosféry.

To vyžadovalo komplexní, globální výzkum, spolupráci odborníků z mnoha vědních oborů, společné úsilí výzkumných ústavů a experimentálních laboratoří, nespočet studií a pokusů a přístup ke specializovanému technologickému vybavení —

tedy k něčemu, co bylo v té době mimo možnosti tohoto vědeckého společenství. Úkol byl zkrátka příliš rozsáhlý a složitý. Přesto se vědci ALLATRA nevzdali. Začali upozorňovat na tuto hrozbu a podněcovat odbornou veřejnost, aby se tímto problémem začala zabývat.

A dnes vidíme výsledky: po celém světě vznikly desítky vědeckých studií, experimentů a publikací, které potvrzují extrémní nebezpečí mikro- a nanoplastů pro člověka i pro celou biosféru. Během posledních dvaceti let se situace s plasty natolik zhoršila, že problém nabyl katastrofických rozměrů. A přesto dodnes neexistuje skutečné řešení hlavního problému – jak mikro- a nanoplasty zbavit jejich elektretových vlastností. To je ta nejděsivější skutečnost, protože ohrožuje budoucnost celého lidstva.

Když jsem plně pochopila rozsah tohoto problému – jako vědkyně i jako člověk – byla jsem hluboce otřesena množstvím důkazů, které potvrzovaly správnost závěrů Igora Danilova a vědecké skupiny ALLATRA. Situace je skutečně vážná. Dnes umírá nespočet lidí na následky kontaminace organismu nanoplasty – a přesto je to fakt, který zůstává téměř neznámý, dokonce i mezi lékaři. Lidstvu zbývá jen velmi málo času, než nahromadění mikro- a nanoplastů v lidském mozku povede k úplné ztrátě kognitivních funkcí. Otázka budoucích generací se stává naléhavou, protože lidé brzy ztratí i schopnost reprodukce. Jaké realitě budeme čelit v blízké budoucnosti?

Podle mého názoru spočívá hlavní problém v tom, že společnost stále nechápe ani neuznává skutečný rozsah této hrozby – v tom, jak rychle plast kontaminuje všechny živé systémy. Plast tiše a nepozorovaně ničí lidstvo i planetu zevnitř, a přesto si většina lidí tento nebezpečný proces vůbec neuvědomuje. Pouze hrstka jednotlivých odborníků o tom ví – a i oni sami jsou zděšeni důkazy, které mají před sebou. Ale takových lidí je na světě zoufalé málo, než aby jejich hlas mohl být skutečně vyslyšen.

Jako společnost jsme rozdělení. Neslyšíme se. Nerozumíme si. Jsme pohlceni vším ostatním – politikou, ekonomikou, válkami, ekologickými problémy i každodenním stresem. Viníky našich problémů hledáme všude kolem sebe.

Mezitím nevidíme, jak rychle sami degenerujeme – jak se den ode dne zhoršují naše kognitivní schopnosti, jak se zkresluje naše vnímání a jak nám uniká samotný

smysl reality. Nevnímáme mutace a patologické změny, které už nyní probíhají v našich mozcích a tělech v důsledku přítomnosti nanoplastů. Nevidíme, že toto nebezpečí zabíjí nejen nás, ale i naše nenarozené děti. Dnes už neexistuje jediný člověk na světě – ani novorozenec – v jehož mozku by nebyly nalezeny částice nanoplastu.

A co děláme my, jako společnost, abychom zachránili sebe, své rodiny a své děti? Nic. A přitom bychom společně mohli dokázat tolik. Pokud se však tento problém bude i nadále řešit jen okrajově a nahodile, spoléhaje se pouze na izolované nadšení několika poctivých vědců, pak si položme otázku: co se stane v blízké budoucnosti? Jaké máme šance přežít a najít řešení v tak krátkém čase? Možná právě teď je ten okamžik, kdy bychom měli obrátit veškerou pozornost k tomuto problému a začít jej řešit v celosvětovém měřítku – dokud jsme ještě při plném vědomí, rozumu a paměti.

Už několik let se účastníci mezinárodního hnutí ALLATRA snaží oslovit odpovědné představitele a upozornit veřejnost na stále častější a ničivější přírodní katastrofy, geodynamické změny a na hrozbu představovanou nanoplasty. Jsou to lidé, kteří chápou nebezpečí, jež číhá na celé lidstvo. Navzdory aktivní kampani dehumanizace, kterou proti nim vede mezinárodní protisektářská síť, navzdory pomluvám v médiích a vykonstruovaným trestním kauzám, jejichž cílem je umlčet je, tito lidé s odvahou a pevností pokračují v úsilí, aby se svět dozvěděl pravdu o hrozbách, které se nad námi všemi stahují. A právě Igor Danilov je důstojným příkladem této síly a odvahy – důkazem nezdolnosti dobrovolníků ALLATRA v jejich boji za lidský život a budoucnost této planety.

I poté, co se Igor Danilov přestěhoval s rodinou do Kyjeva, kde si otevřel vlastní kliniku zaměřenou na onemocnění páteře, chápal tento krok jako příležitost rozšířit možnosti, jak informovat lidi o rostoucích hrozbách, kterým lidstvo čelí. Zároveň pokračoval ve své soukromé lékařské praxi a společně s kolegy – vědci-praktiky jako on sám – hledal nové cesty k obnově zdraví pacientů. Pečlivě vedl archiv svých pozorování a lékařského výzkumu, přičemž formální sepsání této jedinečné zkušenosti odkládal „na později“. Nikdy neusiloval o tituly ani akademické hodnosti. Jako vědkyně však dobře vím, že skutečná věda stojí právě na práci takových oddaných praktiků – lidí, jejichž přímá zkušenost, obětavost a poctivost dávají vzniknout jejím nejvýznamnějším objevům.

V tomto období se Igor Danilov také intenzivně zapojil do veřejné osvěty, využívaje své profesní pověsti uznávaného odborníka i kontakty v určitých vyšších kruzích. Právě díky němu a mnoha dalším stejně smýšlejícím nadšencům, kteří sdíleli společné hodnoty a sjednotili se tváří v tvář rostoucím globálním hrozbám, vzniklo Mezinárodní společenské hnutí ALLATRA. Krátce poté byla spuštěna i mezinárodní internetová televizní platforma ALLATRA TV – otevřený veřejný mediální prostor, kde se začaly pořádat mezinárodní konference se simultánním tlumočením do 150 jazyků.

Společně s dalšími dobrovolníky začal Igor Danilov také vystupovat na internetu, kde se věnoval široké škále témat – od historie, náboženství, vědy a klimatu až po sebepoznání, humor a zábavu. Cíl byl jediný: upozornit veřejnost na rostoucí přírodní kataklyzmata a jejich následná rizika. Díky svým mimořádným analytickým schopnostem pronikal hluboko k podstatě každého tématu, ať už šlo o neznámé a metafyzické jevy, nebo o historická a vědecká fakta.

Netrvalo dlouho a jeho práci začali sledovat lidé napříč kontinenty – stal se výraznou veřejnou osobností na internetu. Je důležité zdůraznit, že právě Igor Danilov byl prvním člověkem, který už před desítkami let otevřeně začal hovořit o skutečné a bezprostřední hrozbě rostoucí geodynamické aktivity v nadcházejících letech – v době, kdy oficiální věda tvrdila, že žádné takové nebezpečí nehrozí, přinejmenším ne v horizontu příštího tisíciletí. Byl prvním, kdo čelil plné síle odporu, a jako jediný zástupce vědeckého jádra ALLATRA vystoupil veřejně už v roce 2014, plně si vědom, že jeho slova vyvolají prudkou reakci.

V roce 2019, kdy počet i intenzita přírodních katastrof začaly prudce narůstat, se Igor Danilov rozhodl opustit lékařskou praxi a věnovat více času zkoumání hlavních hrozeb, kterým lidstvo čelí. Zároveň se v té době dobrovolníci ALLATRA stávali stále aktivnějšími na internetu, což vyvolalo zuřivou kampaň dehumanizace, vedenou ruským protisektářským hnutím Alexandra Dvorkina, napojeným na Ruskou pravoslavnou církev i FSB. Pod jeho vedením začala média označovat ALLATRA za „sektu“, přičemž zvláštní pozornost byla zaměřena na diskreditaci Igora Danilova – jako aktivního účastníka hnutí a veřejně známého představitele jeho vědeckého jádra,

který poprvé veřejně upozornil na hrozbu možné erupce sibiřského magmatického chocholu.

Jak rychle lidé zapomínají na vše dobré, co pro ně bylo učiněno, věří falešným informacím nebo mlčí ze strachu z obvinění. Prakticky přes noc antikultisté vymazali všechny biografické články o Igoru Danilovovi z předních stránek internetu a nahradili je pomluvami. Dokonce byly odstraněny i biografické záznamy z Wikipedie (kterou neoficiálně ovládají), týkající se jeho lékařské práce a účasti v mezinárodním hnutí ALLATRA. Přesto zůstává mnoho svědků – bývalých pacientů, kterým pomohl svýma rukama. A paradoxně, mnoho lidí znalo pravdu a vidělo tu nespravedlnost, a přesto, jak už to bývá, mlčeli.

Igor Danilov a jeho rodina – včetně jeho oddané a milující manželky – čelili nepřetržitému pronásledování, nátlaku a šikaně. Antikultovní aktivisté, působící prostřednictvím placených novinářů, nezákonně zveřejnili adresu jeho rodiny, publikovali neautorizované fotografie Igora Danilova a šířili pomlouvačné články – typickou špínu, kterou rutinně vyrábějí. Poštvávali novináře i proti jeho příbuzným, včetně dospělých dcer, které už měly vlastní rodiny. Někteří z těchto „novinářů“ dokonce vnikli do jejich bytů, kde žily malé děti. Pomocníci antikultistů psali udavačské dopisy na pracoviště členů rodiny, aby mezi kolegy zaseli strach, podezření a nenávist.

Například nejstarší Danilovova dcera – doktorka ekonomie a autorka dvaceti odborných publikací – působila do roku 2024 jako profesorka na Katedře mezinárodního managementu Fakulty ekonomiky a podnikání a zároveň jako proděkanka Národní letecké univerzity v Kyjevě. Antikultisté poslali hanlivé dopisy jak na vedení univerzity, tak jejím kolegům. Naštěstí se lidé kolem ní těmto absurdním obviněním pouze vysmáli – znali a respektovali rodinu Danilovových a vážili si jí jako kolegyně i odbornice.

Mladší dcera, držitelka dvou vysokoškolských diplomů a pracující na odpovědném místě, čelila spolu se svou rodinou stejnému tlaku a dehumanizaci. Zatímco doma pečovala o malé děti, musela snášet teror domovních prohlídek, výslechů a odporných pomluv, které se týkaly jejího otce. Takto antikultisté jednají – skrytě, lživě a krutě. Paradoxem celé situace je, že právě agenti RACIRS, napojení na

FSB a Ruskou pravoslavnou církev, organizovali pronásledování Igora Danilova a jeho rodiny na Ukrajině – a to v době ozbrojeného konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou.

Odpor antikultistů se neprojevoval pouze v cíleném vytváření negativního obrazu na veřejnosti a pomlouvačných mediálních kampaních, ale také v pokusech o fyzické napadení a likvidaci Igora Danilova. Došlo k několika pokusům o atentát na jeho život. A přesto – jak sám řekl – i ti, kteří byli posláni, aby ho zabili, byli lidštější a soucitnější než ti, kteří je poslali.

Když na Ukrajině začaly aktivní boje, ocitla se pod ostřelováním také vesnice nedaleko Kyjeva, kde žil Igor Danilov se svou rodinou a starou matkou. Útoky byly chaotické — jednotlivé rakety dopadaly nahodile a bez zjevného cíle. Během jednoho z těchto bombardování Igor Danilov se svým zetěm přenášeli pytle s dřevními peletami, aby jimi zesílili okna, zatímco celá rodina — děti, vnoučata a jeho matka — se ukrývala ve sklepení nedalekého domu. V té chvíli dopadly dvě rakety na garáž a třetí zasáhla dům přímo. Přesnost zásahu byla šokující, vzhledem k jinak nahodilé povaze ostřelování v této oblasti.

Pouhá náhoda — to, že Igor Danilov měl na ramenou těžký pytel s peletami — mu zachránila život. Silná tlaková vlna ho odmrštila na stranu a on ztratil vědomí. Boží milostí však přežil. Později byly v pytli, který nesl, nalezeny četné kovové úlomky, které by jinak pronikly jeho tělem, a další se rozptýlily v jeho okolí. Bylo zřejmé, že cílem bylo způsobit maximální zničení a zabít všechny přítomné. Také jeho zeť přežil doslova zázrakem. Oba muži však utrpěli těžké otřesy mozku a poranění, která vyžadovala dlouhé léčení a rehabilitaci.

Jak se později ukázalo, nešlo o obyčejné rakety. Jejich ničivá síla byla tak extrémní, že se dokonce roztavily chladničky; všechno shořelo na popel. Z domu i garáže zůstaly stát jen zdi. Jeho rodinný dům byl zničen, stejně jako všechen majetek. A spolu s ním zahynulo i jedinečné vědecké dílo, které Igor Danilov po dlouhá léta vytvářel — neocenitelný archiv výzkumů a objevů, jež předběhly svou dobu. Všechny tyto poznatky, které mohly sloužit lidstvu, přežily jen v jeho paměti.

Po evakuaci rodiny — dětí a vnoučat — do zahraničí se Igor Danilov navzdory těžkému otřesu mozku a zraněním vydal na vojenský odvod.

Kvůli zdravotnímu stavu byl však zproštěn služby v ozbrojených silách Ukrajiny. Později se znovu setkal se svou rodinou. Ani zdravotní problémy mu však nezabránily pokračovat v práci a zůstat věrný poslání dobrovolníků ALLATRA – službě ve prospěch celého lidstva. To vše se dělo na pozadí stupňující se vlny pomluv a dehumanizace, kterou proti němu vedli Dvorkinovi antikultisté – kampaň, jež se rozšířila z ruských a ukrajinských médií až do evropských.

Dvorkinovi agenti na Ukrajině využili kritické válečné situace v zemi. S odkazem na vlastní pomlouvačné publikace o Igoru Danilovovi a účastnících ALLATRA zkonstruovali záměrně nepravdivé „odborné posudky“ a dokázali přesvědčit některé představitele Služby bezpečnosti Ukrajiny (SBU), aby zahájili trestní stíhání proti Igoru Danilovovi a mnoha dobrovolníkům ALLATRA podle článku 111 trestního zákoníku Ukrajiny – pro vlastizradu.

Dokážete si představit celou tragédii takové situace? Muž, který zasvětil celý svůj život službě své vlasti a rozvoji vědy – uznávaný lékař a dobrovolník hnutí ALLATRA, který přinesl Ukrajině mezinárodní uznání, byl obviněn z „vlastizrady“. A kým? Antikultisty působícími na Ukrajině ve službách Dvorkina a ruské FSB – těmi samými, kteří pomluvili Danilova, zničili jeho pověst, vypálili jeho rodinný dům a málem připravili o život jeho i jeho rodinu.

A přesto pokračovali v kampani očerňování Danilova i dalších účastníků ALLATRA také v samotném Rusku, kde bylo hnutí díky jejich úsilí prohlášeno za „nežádoucí organizaci“. Dvorkin a jeho komplici začali označovat ALLATRA za „extremistickou organizaci“ ve svých článcích ještě před vydáním jakéhokoli soudního rozhodnutí. Komu tedy dnes ruské úřady naslouchají? Neopakují snad Dvorkinovo šílenství – šílenství člověka, který kvůli osobním ziskům, moci a vlivu vystavil nebezpečí sebe i celý svět, když pronásleduje ty, kdo se ze všech sil snaží chránit lidstvo – včetně jeho samotného a jeho rodiny?

Jak pochopit, že dnes – na základě pomlouvačných článků a falešných „odborných posudků“, které vyrobili agenti RACIRS – jsou v Rusku i na Ukrajině vynakládány obrovské prostředky na to, aby byly umlčeny naše hlasy, aby byla zničena nejen naše profesní pověst, ale i samotná možnost existence? Zamyslete se nad tím: dvě země ve válce – v ruských médiích je ALLATRA označována za „projekt SBU“, „ukrajinskou sektu pracující pro Ameriku“, zatímco na Ukrajině a v Evropě ji titíž lidé líčí jako „proruskou“ či „proputinovskou sektu“. A přitom všechno to píše jedna a tatáž ruka – Dvorkinova – a provádí to jeho radikální extremistická síť mezinárodního informačního terorismu, která se řídí stejným dehumanizačním scénářem. Jak vůbec může něco takového být možné?

Kdo je tedy skutečným zrádcem – zrádcem celého lidstva? Ten, kdo se ze všech sil snaží varovat lidi před hrozbami, nebo ten, kdo tato varování potlačuje, skutečná nebezpečí skrývá a umlčuje ty, kdo o nich promlouvají?

Antikultisté zdiskreditovali pověst Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA i jeho dobrovolníků. Ale jak řekl Igor Danilov: „K čemu nám bude dobrá pověst, když nenajdeme řešení, jak zachovat život na této planetě? Přes všechno zlo tohoto světa v něm stále existují slušní lidé. A to znamená, že ještě zbývá šance, za kterou má smysl bojovat.“

Jsem hrdá, že znám Igora Danilova jako kolegu, velkého vědce a důstojný příklad nesobeckých dobrovolníků ALLATRA. Navzdory těžkým zkouškám zůstává věrný sám sobě, svým zásadám i službě druhým.

Ale odpovězte mi, prosím, lidé dobré vůle — matky a otcové, jejichž děti se dívají do vašich očí a vidí v nich svou ochranu, oporu a naději na lepší budoucnost: Jak má člověk žít, když je vytržen ze své země jako strom z půdy, ve které celý život zapouštěl kořeny, a je označen za zrádce, přestože celou svou práci zasvětil službě lidstvu, současným i budoucím generacím?

Jak vysvětlit, že právě představitelé vědecké avantgardy — nejbystřejší mozky planety s výjimečnou analytickou schopností — jsou vystaveni tvrdému pronásledování a nátlaku? Jejich roky vědecké praxe prokázaly, že je nepohání osobní prospěch ani politické ambice, ale touha sloužit vědě a lidem. A povinností skutečného vědce je sloužit lidstvu a chránit život — ať to stojí cokoli.

A přesto právě dnes jsou tito přední vědci světa, dobrovolníci hnutí ALLATRA, cílem represí právě proto, že otevřeně a poctivě říkají pravdu — pravdu o rostoucích kataklyzmatech, o hrozbách a nebezpečích, kterým čelíme. A tuto pravdu neříkají kvůli sobě, ale kvůli záchraně dětí a budoucnosti celého světa.

Hodnota života, péče o lidi a jejich budoucnost, láska vyjádřená skutky — to všechno je neotřesitelná pravda, kterou se dobrovolníci ALLATRA vždy řídili. Je to jejich vědomá volba, znovu a znovu potvrzovaná každodenními činy a skutky.

A přesto právě proti těmto nevinným lidem – těm, kteří se snažili zachovat budoucnost lidstva, ochránit nové generace a kteří zasvětili celý svůj život službě společnosti – rozpoutala organizace RACIRS brutální kampaň očerňování, pronásledování a dokonce pokusů o fyzickou likvidaci.

Cena této destruktivní kampaně je nepředstavitelně vysoká. Zjevně to však agenty RACIRS nijak netíží. Právě v tom spočívá podstata a skutečná povaha fenoménu zvaného antikultismus. Zatímco dobrovolníci ALLATRA vždy stáli na straně bezpodmínečné hodnoty lidského života, RACIRS a jeho agenti jednali systematicky proti životu samotnému. A tento rozpor se projevil na mnoha úrovních.

Kapitola 6

Při studiu činnosti této nehumánní organizace si člověk nemohl nevšimnout její rétoriky — nejen vůči určitým „nežádoucím“ skupinám, náboženským či občanským organizacím, ale dokonce i vůči celým národům. Řada faktů svědčila o zapojení ruských antikultistů do dehumanizace Ukrajiny, Evropy, Ameriky a celého Západu.

Už koncem devadesátých let a na počátku nového tisíciletí Alexandr Dvorkin a jeho agentura šířili rozkladnou propagandu RACIRS. S použitím antikultovní rétoriky podněcovali mezináboženskou a mezinárodní nenávist a zpochybňovali základní hodnoty jako lidskou svobodu, svobodu vyznání a svobodu slova.

Po mnoho let jsem sledovala, jak v mé zemi upadá mravnost, jak je pravda nahrazována lží a skutečnost přetvářena v propagandistickou fikci. Viděla jsem, jak stále více neškodných organizací bylo označováno za „sektářské“, „prozápadní“ nebo

„financované Amerikou“ a vhazováno do pece represí. Svým jedem nenávisti a dehumanizace, namířeným proti jednotlivým skupinám i celým národům, RACIRS otrávil mysli pravoslavných Rusů. Nakonec jsem byla svědkem toho, jak lidé, kteří se nazývali pravoslavnými křesťany, zcela zapomněli na to, co jim sám Kristus svěřil.

V určitém okamžiku dosáhla autorita RACIRS takové úrovně, že se na její představitele začali obracet ruští občané s otázkami typu „jak se má správně křižovat pravoslavný křesťan“, místo aby se ptali samotné Církve. Zjevně už nebylo třeba se namáhat – RACIRS se stal zdrojem „odbornosti“ nejen pro FSB, ministerstvo vnitra, soudy a pro fabrikaci trestních kauz, ale také pro Církev a mnohé další oblasti ruského života. Jejich ideologie pronikla všude – na televizní obrazovky, do církevních kázání i do přednášek na vzdělávacích institucích.

Je třeba dodat, že značná část duchovních Ruské pravoslavné církve je členy RACIRS, a regionální buňky této organizace vznikly téměř v každé pravoslavné diecézi. O tom, že se na členy RACIRS obraceli lidé i s dotazy typu „jak se má člověk správně křižovat“, svědčí rozhovor s Jevgenijem Muchtarovem, tiskovým mluvčím Informačně-konzultačního centra sv. Ireneje Lyonského, tedy ústředního jádra RACIRS:

Jevgenij Muchtarov: ***Pořád mi volají. Z prokuratury, z ministerstva vnitra, z FSB: „Ženo, řekni — je to sekta, nebo není?“*** *a tak dál. No, trochu přeháním, samozřejmě…*

Novinář: Takže jim vysvětlujete, co je a co není sekta?

Jevgenij Muchtarov: Nejsem poslední instance, vždy dodám, že je to jen můj názor…

Novinář: Radíte jim tedy v otázkách religionistiky?

Jevgenij Muchtarov: Ano-ano-ano. ***Nebo se ptají — nedávno třeba volali: „Ženo, jak se pravoslavní správně křižují?“*** *To už došlo tak daleko.*

Novinář: A proč se s tímto dotazem neobrátí na pravoslavné duchovní, ale na vás?

Jevgenij Muchtarov: Asi proto, že „Muchtarov ví všechno“ (smích). [35]

Tento příklad je tak absurdní a šokující, že nevíte, jestli se smát, nebo plakat. Nicméně to rozhodně není k smíchu. Skutečnost, že RACIRS ve výsledku nahradil pro

lidi v Rusku Církev, politickou i náboženskou autoritu, vysvětluje, proč se jim nakonec podařilo vyhnat Krista jak z Církve, tak z celé země.

Zasáhla mě slova Alexandra Novopašina, Dvorkinova nejbližšího spolupracovníka, viceprezidenta RACIRS a z povolání pravoslavného archijereje. Pronesl je v době eskalace ozbrojeného konfliktu na Ukrajině:

*„**Pro mě jsou to všichni kanibalové.** Když jsem jednou nazval ukrajinské teroristy takto — ach, jak se tomu západní tisk jedovatě smál: ‚nazval Ukrajince kanibaly! Podívejte se na něj…' — **já je tak nazval proto, že je tak vidím.** Ti nelidští lidé prolévají lidskou krev, krev dětí a žen, naši krev, živí se životy lidí, krmí se utrpením, tak kdo jsou? Kanibalové. A všichni, kdo spáchali ty teroristické činy na naší půdě, vyjmenovaní výše a které jsem nejmenoval, jsou kanibalové. **A je zbytečné kanibaly zavírat do klece. Zůstanou kanibaly i když je tam budete mít celý život. Proto je nutné kanibaly zničit.**" — Archijerej Alexander Novopašin, viceprezident RACIRS, „Znovu o kanibalech".* [36, 37]

Když jsem poprvé četla ta slova, nemohla jsem uvěřit, že je pronesl duchovní Pravoslavné církve. Pocítila jsem šok, bolest a zklamání. Je tohle pravoslavná církev? Ta samá církev, která byla kdysi známá svým mírovým, smířlivým duchem? A je tohle to, co učil Ježíš Kristus? Ty otázky mi zůstaly viset na rtech, bez odpovědi.

Viděla jsem duchovního, který místo toho, aby naplňoval své posvátné sliby a sloužil Kristu, odmítl učení Syna Božího a ve svých kázáních vyzýval ke zničení, jinými slovy k zabíjení.

Fakt, že tentýž člověk je druhý v čele RACIRS a zodpovídá se Alexandru Dvorkinovi, mnoho vysvětluje. Po mnoho let archijerej Alexander Novopašin publikoval materiály, které diskreditovaly a pomlouvaly jak ALLATRA, tak i celou řadu dalších nežádoucích skupin. Tyto materiály se mimo jiné objevovaly na oficiálních stránkách Novosibiřské diecéze Pravoslavné církve, jíž předsedá [38].

Na téže pravoslavné stránce byly roky Ukrajinci dehumanizováni jako „neonacisté", „satanisté" a „sektáři". Byly tam uveřejněny i texty s titulky jako „Ukrajina: sekta v měřítku státu" [39]. Tím, že celou zemi dehumanizovali jako

„západní“, „americkou“ nebo „sektu“, vedoucí představitelé RACIRS spolu se svými chráněnci z řad pravoslavného duchovenstva nejen ospravedlnili následné ničení civilního obyvatelstva sousední země, ale také identifikovali vnějšího nepřítele jako Evropu, Ameriku a celý „satanský Západ“. Publikace, které používají dehumanizující terminologii, prozrazují jejich choutky a plány: jakmile je nepřítel definován, následuje jeho zničení. Tyto a další antikřesťanské narativy RACIRS byly po léta šířeny na mnoha pravoslavných webech.

Pozorovala jsem tuhle orgii nenávisti a nelidských výzev. Viděla jsem, jak jejich rétorika sílí — nejen na stránkách RACIRS, ale i z úst představitelů Církve a státu. Sledovala jsem, jak se zákony mění v souladu s touto ideologií, a jak tím trpí miliony lidí. A kladla jsem si otázku: „Kde je v tom všem Kristus?“ Kde je Jeho učení?

Stala jsem se nechtěnou svědkyní ohromné duchovní katastrofy, že před mýma očima byl na příkaz přisluhovačů RACIRS Syn Boží vyhnán z Církve, stejně jako byl vyhnán z lidských srdcí, stejně jako byl vyhnán z jejich duší.

Definitivním potvrzením pro mě byla slova samotného Alexandra Dvorkina:

„Lidé stále opakují ty samé argumenty: ‚Bůh je jeden, tak proč lidé vymýšlejí různé víry?‘ nebo ***‚Bůh je v duši‘ — jako by, promiňte, Bůh byl nějaká plíseň, která v té duši sama roste.*** *Vždycky mám chuť se zeptat****: ‚A v jakém okamžiku se ve vás objevil? A jak vlastně víte, že tam je****, jaké jsou plody, a jak se jmenuje ten Bůh, který je ve vaší duši — víte to vůbec?‘ Nakonec to vždycky sklouzne k: ‚Bůh je v duši, tak proč chodit do kostela?‘“ — Alexander Dvorkin, prezident RACIRS, „Problémy misie současné Ruské pravoslavné církve“ [40].*

Nemyslitelná, děsivá slova od člověka, jemuž se podřizuje tolik duchovních Ruské pravoslavné církve. Poslouchají Dvorkina — ne Boha. Zatímco Spasitel řekl: „Boží království je mezi vámi“ (Lukáš 17:21), služebníci Církve dál naslouchali prezidentu RACIRS, který místo o Bohu mluvil o plísni v duši.

Lze si představit horší a otevřenější rouhání než nazvat Boha plísní? Přirovnat svátost přítomnosti Stvořitele ve svém stvoření — nejvyšší dar osobního společenství s Bohem — k hnilobě, k něčemu, co roste z vlhké tlející hmoty? Jak může něco takového pronést člověk, který má přímý vztah k Církvi, k Církvi Kristově? Když čtu tyto rouhavé řádky, ptám se sama sebe: jaký člověk se tak bojí toho živého, planoucího citu, který je Boží přítomností v nás?

Zkoušel vůbec někdy Dvorkin naslouchat tomu, co řekl sám Kristus? Ne kněžím či teologům zavřeným v zaprášených kancelářích, kteří patří k RACIRS a podřizují se jeho ideologii, ale samotnému Synu Božímu, k jehož dětem se pravoslavní křesťané hlásí. Bůh je v každém člověku — jako poklad ukrytý v srdci, v samém jádru bytí. Jak napsal metropolita Antonij Petrohradský: *„Duše je obrazem Boha, vepsaným samotným Bohem. Je duchem. Je svobodná a nesmrtelná, a má být čistá, jasná a naplněná láskou, jak se sluší na obraz Boží.“ [41]*

Alexandr Dvorkin a jeho následovníci svým mrtvým formalismem a chladnou pohrdavostí k samému učení Krista vyhnali Syna Božího z Církve. Když se někdo posměšně ptá: „A v jakém okamžiku se Bůh objevil ve vás?“, pak se skutečně místo Boha usazuje plíseň. V takové chvíli přestávají být stěny chrámů domem Otcovým — stávají se jen kamenem.

Když se forma stane důležitější než podstata, když rituál převáží nad živým chvěním srdce a když pravidla dostanou přednost před láskou, Kristus tam už není. Nemůže zůstat tam, kde je Jeho největší dar — dar přítomnosti v člověku — nazýván „plísní“. Ani nejpozlacenější skořápka rituálu a dogmatu se nemůže stát klecí pro Toho, kdo přinesl lidem svobodu.

„Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8, 32)

Je třeba zmínit i dalšího Dvorkinova blízkého spolupracovníka — Jevgenije Nikitěrova, ředitele pravoslavné rozhlasové stanice Radoněž a šéfredaktora stejnojmenného pravoslavného časopisu. Tento rozhlas i časopis, včetně publikací z devadesátých let, se staly platformou pro pravidelné rozhovory s vedoucími představiteli RACIRS, pro články jimi psané a materiály s antikultovní rétorikou [42–46].

V roce 2023 Nikitěrov, jako host pravoslavného pořadu Večer na SPAS na hlavním ruském pravoslavném televizním kanále, pronesl (v čase 32:50):

„Na Ukrajině je ta nemoc už tak pokročilá, že žádné přesvědčování, žádná jednání, nic ji už nevyléčí. Tam je možná jen operace. ***Odpověď těmto ‚nacistům‘ může být jen jedna — Solncepjok, to je třeba úplně vypálit****… Řeknou mi: ‚To přece není křesťanské.‘ Ale je — zcela! Jenže etika pro tyto lidi… oni sami se označují za pohany, odpusťte, a tak i obdrží jako pohani. Proto* ***pro vás neplatí etika***

Nového zákona, ale Starého — proroka Eliáše, který vlastnoručně podřezal tři sta (300) služebníků Bálových. A totéž je třeba udělat s nimi — zničit je bez nejmenších pochyb. Jen starozákonní etika *— to je jediný jazyk, kterému rozumějí.“* [47]

S bolestí a chvějícím se srdcem jsem naslouchala slovům člověka, který si říká pravoslavný, obklopeného dalšími sobě podobnými, dokonce i duchovními — slovům, v nichž se hromobití systému Solncepjok mísilo se šustěním stránek Starého zákona; slovům, která vyzývala k „vypálení“ lidí, jako se vypaluje vřed či plevel. V té chvíli jsem se ptala: slyšel ten člověk někdy Krista? Stál někdy, byť jen v myšlenkách, na úpatí hory, kde Ježíš Kristus svým Kázáním na hoře navždy změnil svět tím, že uzavřel Novou smlouvu mezi Bohem a lidstvem?

Solncepjok, který tak doporučoval Dvorkinův spolupracovník Nikitěrov, je nejničivější zbraň bez jaderné hlavice: jediná salva dokáže vyhladit veškerý život na ploše 40 000 m². A tyto výroky zazněly na hlavním pravoslavném televizním kanále Ruska!

Takových nelidských a antikřesťanských příkladů z úst vůdců RACIRS a jejich žáků existují nespočet. Mezinárodně uznávané organizace na ochranu lidských práv, vědci, právníci i významné veřejné osobnosti opakovaně odsoudili tuto dehumanizační rétoriku a antikřesťanské aktivity členů RACIRS.

Slova, která odmítají Novou smlouvu, popírají Kristovo učení a zároveň vyvolávají obraz zbraně, jakou je Solncepjok, nejsou pouhá slova. Jsou důkazem děsivého duchovního zhroucení, které se odehrává přímo před našima očima — rouhavého odvržení Krista a Jeho odkazu.

Aby člověk pochopil hloubku této katastrofy v řadách pravoslavného duchovenstva napojeného na RACIRS a jejich stoupenců, nemusí se nořit do složitých teologických traktátů. Stačí otevřít Evangelium a přečíst si Kázání na hoře — samotné srdce křesťanství, jeho nezlomný základ:

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Matouš 5,9)

A dále: *„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko a zub za zub. Já však vám pravím, abyste se neprotivili zlému; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou.“* (Matouš 5,38–39)

A nakonec ta nejnesnadnější a pro RACIRS i jeho následovníky nejvíce „nepohodlná“ Kristova výzva — absolutní příkaz bezpodmínečné lásky:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Milovati budeš bližního svého a nenáviděti nepřítele svého. Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny Otce svého, který je v nebesích; neboť on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Neboť milujete-li ty, kteří vás milují, jakou máte odměnu? Což i celníci nečiní totéž? A pozdravujete-li jen své bratry, co činíte zvláštního? Což i pohané nečiní totéž? Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec nebeský.“ (Matouš 5,43–48)

Tohle je křesťanství. Každý pokus obejít tento příkaz — nebo jej „doplňovat“ či omezovat jeho platnost — je krokem k zapření Krista.

Jak může člověk, který v rukou drží poklad — vzácný dar Spasitele — mluvit o „vypalování“ a „ničení“? Samotné to slovo je strašlivé, nemilosrdné, zrozené z hlubin pohanské krutosti. Ale učil nás snad tohle Kristus? Ten, který se na kříži modlil za své mučitele: *„Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“(*Lukáš 23,34)

Pro Kristovy následovníky neexistuje žádné „ale“, pokud jde o přikázání lásky. Nelze říci: „Milujte své nepřátele — ale nejdřív vypalte jejich vesnice.“ Nelze říci: „Blaze těm, kdo působí pokoj — ale ať nejdřív promluví dělostřelectvo.“ Křesťanství je absolutní. Vyžaduje po nás nemožné z hlediska tohoto světa — zemřít sami sobě, své pýše a nenávisti, a znovu se narodit k lásce.

A přesto dnes na hlavních pravoslavných televizních kanálech místo spásných slov Syna Božího slyšíme řeči o zbraních a ničení, prosycené nemilosrdnou, spalující nenávistí — o zbraních, které nerozlišují mezi vinnými a nevinnými, které přinášejí smrt všemu živému.

Tragédie takových výroků nespočívá v politice ani ve vojenské strategii, ale v duších těch lidí, kde by měl přebývat Bůh — a kde podle jejich vlastního měřítka zaujala Jeho místo plíseň.

Citované výroky Alexandra Dvorkina a jeho stoupenců jsou názorným příkladem teologické regrese, návratu zpět do dob Golgoty a Starého zákona. Nová smlouva, v níž je obsaženo Kristovo učení, je smlouvou nikoli litery, ale Ducha; nikoli strachu, ale lásky; nikoli pomsty, ale milosrdenství. „Milosrdenství chci, a ne oběť," píše se v evangeliu podle Matouše (Matouš 9,13). Pod vlivem RACIRS se však tato Nová smlouva stala zbytečnou — jak pro pravoslavnou církev, tak pro samotné Rusko.

To, co jsem viděla na kanálech SPAS, Radoněž a dalších pravoslavných médiích — stejně jako ve vystoupeních duchovních a přímých členů RACIRS — byla hluboká duchovní tragédie. Vidět, jak je Kristus dnes vyháněn z Církve za tichého souhlasu tolika pravoslavných věřících, mi připomněl scény z minulosti, kdy lidé jako Dvorkin a jeho následovníci křičeli k Pontskému Pilátovi: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!" — zatímco Kristovi učedníci stáli opodál v tichosti.

Stejně jako tehdy, i dnes se Krista a Jeho učení zastalo jen několik jednotlivců. Slyšela jsem hlasy duchovních představitelů různých náboženství a vyznání, kteří se pokusili postavit na obranu míru a ochranu nespravedlivě pronásledovaných — věřících nejen své víry, ale všech lidí, tak jak učil Kristus: že každý je tvým bližním.

„Amen, pravím vám: cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili." (Matouš 25,40)

Upřímně jsem čekala na stejně silný hlas pokoje i od pravoslavných křesťanů v mé vlastní zemi. A můj svět se zhroutil, když jsem spatřila jinou skutečnost. Z nepřeberného množství pravoslavných duchovních se jen hrstka odvážila promluvit — zastat se křesťanských hodnot, Božího slova, a vyzvat k pokoji a lásce k bližnímu, tak jak to činili věrní učedníci svého Mistra:

„Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako jsem já miloval vás, tak se i vy milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým." (Jan 13,34–35)

Hlasy těch několika statečných však byly přehlušeny přívalem antikřesťanské ideologie — výzvami k návratu ke Starému zákonu a k odmítnutí Nového. I oni sami se stali terčem pronásledování a odsouzení. S bolestí v srdci jsem sledovala, co se děje.

Těch několik málo kněží, kteří se pokusili postavit za Krista, bylo z Církve vyhnáno právě tak, jako byl vyhnán On — a spolu s Ním znovu ukřižováno.

Tak se naplnilo Písmo: ‚Byl započten mezi zločince.‘ (Marek 15,28)

Pomlouvali je, zesměšňovali, ponižovali, pronásledovali a hanobili je členové RACIRS; byli zostuzeni a odsouzeni. Nikdo z jejich kolegů se proti tomuto pronásledování nepostavil. Nikdo je nehájil. Ostatní se odvrátili a ustoupili stranou — ze strachu, aby nemuseli sdílet jejich trnovou korunu.

Výmluvným příkladem takové represe je příběh organizace Mír všem (Friede Allen e.V.), která byla v září roku 2025 zařazena na seznam „nežádoucích organizací“ v Rusku [48]. Informace se objevila na webu Ministerstva spravedlnosti Ruské federace. Stala se tak první pravoslavnou organizací v Rusku, která obdržela toto označení — a to pouze proto, že ve svých činech naplňovala evangelijní poselství pokoje a hájila hodnotu lidského života.

Projekt Mír všem (Friede Allen e.V.), založený roku 2023 v Německu, vznikl na podporu pronásledovaných duchovních Ruské pravoslavné církve, kteří se veřejně postavili za mír a křesťanské hodnoty — a právě proto se stali oběťmi represí.

Když jsem sledovala cestu, která vedla k prohlášení organizace Mír všem za „nežádoucí“, nepřekvapilo mě, že jsem na jejím konci znovu viděla ta samá známá jména — Alexandra Dvorkina a jeho chráněnce usazené na mocenských postech.

Oficiální záminkou pro toto rozhodnutí byla publikace textu „Vánoční poselství přátelům“, zveřejněného na webu projektu Mír všem dne 25. prosince 2024. Když jsem si toto poselství přečetla, našla jsem v něm text plný soucitu, podpory a upřímné výzvy, abychom zůstali věrní Kristu – abychom i nadále byli zdrojem lásky, naděje a péče jeden o druhého.

„Obracíme se na ty, kdo se – stejně jako my – ocitli rozptýleni, s výzvou, abychom nezapomněli na Lásku, která vstoupila do světa v křehkosti a bezbrannosti Dítěte Krista. Přišel na svět jako Ten, kdo se svěřil lidem, znaje jejich slabost i krutost. Byl vyhnancem, byl pronásledován, a v nejistotě svého pozemského života je nám blízký i dnes. I my víme, jak těžké je být daleko od domova, od rodiny, od svého církevního společenství. Ale Kristus je nablízku každému z nás, ať jsme kdekoli, zvlášť

když se cítíme zranitelní a osamělí. On nás nejen utěšuje, ale volá nás, abychom se i v těchto okolnostech stali prameny lásky, naděje a péče jeden pro druhého…“ [49]

Nejvíce se mě dotkla slova: *„Pro Krista nejsou žádní vyloučení; a ani my nikoho nevylučujme.“*

Po zveřejnění tohoto poselství však přišla okamžitá reakce prezidenta RACIRS, která odstartovala řetězec represivních událostí. O jedenáct dní později, dne 5. ledna 2025, se na hlavním webu Centra pro studium náboženství sv. Ireneje z Lyonu, které vede Dvorkin, objevil text s názvem „Ruská vánoční odpověď na zahraniční ‘Poselství přátelům’“. Článek byl podepsán iniciálami A. L. D., tedy Alexandrem Leonidovičem Dvorkinem. Uvedu krátkou ukázku:

„…Sedm autorů tohoto poselství (zajímavé je, že první podpis patří laikovi, zatímco archijerejové a kněží se podepsali až po něm) hlásá zjevnou a očividnou ekleziologickou herezi, představující zcela jinou církev, zásadně odlišnou od Pravé církve, kterou před dvěma tisíci lety založil Ježíš Kristus.“ [50]

Nemá smysl zabývat se posměšky, manipulacemi, narážkami a otevřeným sarkasmem, kterými je Dvorkinova obsáhlá „odpověď“ prostoupena. Po letech, kdy jsem byla nucena studovat další materiály z tohoto webu i samotného centra — především kvůli dlouhodobé dehumanizaci dobrovolníků ALLATRA — mohu s jistotou říci, že tento způsob vyjadřování je mezi členy RACIRS zjevně standardem.

Co je však skutečně zarážející, je způsob, jakým byly křesťanské hodnoty — symbol oběti a utrpení Krista — obsažené ve „Vánočním poselství přátelům“ Dvorkinem představeny jako pouhá *„emocionálně nabitá slovní vata, známé fráze a falešná hloubka“*.

V téže „odpovědi“ se Alexander Dvorkin pokusil o vlastní výklad Nového zákona — obrazně řečeno, pokusil se nalít nové víno evangelia do starých měchů hořící nenávisti. Ale jak praví evangelium podle Lukáše (5,37): *„A nikdo nedává nové víno do starých měchů; jinak mladé víno roztrhne měchy, samo vyteče a měchy přijdou nazmar.“* A tak se i v Dvorkinově díle víno skutečně rozlilo — a zůstala po něm jen hořká octová pachuť lidské zloby, kořeněná falešnými slovy.

Ale Dvorkinova „odpověď“ byla teprve začátkem — nutným precedentem pro to, co mělo následovat. Jak se brzy ukázalo, šlo o první fázi pečlivě naplánované kampaně

s jasným cílem: dosáhnout toho, aby byla další nepohodlná organizace prohlášena za „nežádoucí“. Byl to spouštěcí moment — okamžik, kdy vůdce smečky vydal povel k útoku, po němž se jeho psi vrhli na určenou oběť. Další krok následoval v podobě reakcí z náboženských i politických kruhů.

Na svém kanálu na Telegramu se Vachtang Vladimirovič Kipšidze, zástupce předsedy Synodálního oddělení pro vztahy Církve se společností a médii, odvolal na Dvorkinův článek a podpořil ho slovy:

„Profesor A. L. Dvorkin, známý sektolog, podal velmi přesnou analýzu. Není to náhoda, protože ono ‚Poselství…‘ (‚Vánoční poselství přátelům‘) je ve skutečnosti manifestem ohlašujícím vznik sekty.“

Krátce nato, 23. dubna 2025, se předsedkyně výboru Státní dumy pro veřejné a náboženské organizace, Jana Lantratova, obrátila na prokurátora Moskevské oblasti Sergeje Zabatulina s žádostí o prošetření a právní posouzení činnosti organizace Mír všem a o zvážení jejího uznání za „nežádoucí“ v Ruské federaci. V květnu 2025 vystoupila Jana Lantratova s obsáhlým projevem o náboženství na plenárním zasedání, v němž obvinila organizaci Mír všem ze spolupráce se západními zpravodajskými službami [51, 52, 53, 54].

Bolestně známý scénář. V roce 2023 to byla tatáž poslankyně z Čeljabinsku, Jana Lantratova, kdo dosáhl toho, že byla organizace ALLATRA v Rusku prohlášena za „nežádoucí“. Celé předcházející očerňovací tažení proti ALLATRA přitom opět iniciovali vůdci RACIRS — Alexander Dvorkin a arcikněz Alexander Novopašin.

Ukřižováním organizace Mír všem dali Dvorkinovi agenti a stoupenci jeho ideologie jednoznačně najevo, co čeká ty, kdo nejen mluví o míru, ale dokonce se odváží pomáhat těm, kdo za mírové hodnoty vystupují. Byla to veřejná poprava v duchu RACIRS — varování, aby si nikdo další netroufl hájit ty, kdo volají po míru a zůstávají věrní Kristu.

O míře Dvorkinova vlivu v rámci Ruské pravoslavné církve vypovídá výmluvně rozhovor s bývalým členem RACIRS [55, 56]:

„Když RACIRS podnikne něco takového, potřebuje k tomu nějaké povolení od vedení Církve, nebo jednají podle vlastního uvážení?“

— „Ne, RACIRS je veřejná organizace. Je to pravoslavná veřejná organizace, která působí s požehnáním patriarchy. ***Má právo hodnotit činnost různých náboženských organizací, včetně těch uvnitř samotné pravoslavné církve.“***

— „Takže žádné schválení z Patriarchátu není potřeba?“

— „Ne. *Dříve měl Alexander Dvorkin dobré vztahy s patriarchou Alexijem II — nevím, jak je to teď, za Kirilla.* ***Takže ne, jednají samostatně, zcela autonomně, a nikomu se nezodpovídají.*** *Víte, v podstatě, jde o něco jako vnitřní bezpečnostní službu, podobnou oddělením vnitřních záležitostí Ministerstva vnitra, FSB a dalších bezpečnostních složek.“*

— „Taková, co hlídá korupci a podobně?“

— „Ne tak korupci, ***spíš disciplínu a ideologickou konformitu.“***

Ideologická konformita v Ruské pravoslavné církvi — vymezovaná RACIRS. Konformita, která nepotřebuje žádné schválení Patriarchátu. Konformita, jež odmítá Krista a Jeho Kázání na hoře. Ptám se sama sebe: co má taková konformita společného se životem křesťana?

Neméně výrazné jsou však kroky bývalého člena RACIRS Valerije Otstavnycha, který, navzdory deklarované „jednotě myšlení“ Alexandra Dvorkina, veřejně promluvil a apeloval na skutečnou podstatu křesťanské mise a službu bližnímu:

„Řekl jsem, že ***si prostě nedokážu představit, že by Kristus šel za Pontiem Pilátem a řekl: ‚Gubernátore Piláte, víte, je tu tato organizace, která je tak ničivá a tak špatná.*** *Mohl byste poslat své vojáky a jakožto prokurátor vůči ní podniknout právní kroky?‘ — To si prostě nedokážu představit.*

…A během přestávky (byla to přestávka na kávu) ke mně přišel Dvorkin a řekl: ‚Valeriji, pěkně jsi promluvil, ale víš, když jsem byl mladší, asi v tvých letech, taky jsem byl naivní, taky jsem si myslel, že je třeba se k sektářům chovat křesťansky — že je nesmíme pronásledovat ani s nimi bojovat. Že v Skutcích apoštolů moudrý vládce řekl, že pokud ‚podivný misionář‘ není od Boha, jeho učení zanikne samo od sebe, a pokud je od Boha, je zbytečné a dokonce zakázané s ním bojovat. I já jsem tak dřív myslel. Ale časem jsem si uvědomil, že ***je třeba bojovat. MUSÍME bojovat všemi***

***dostupnými prostředky** — včetně spolupráce se silovými složkami, soudy a prokuraturou…‘ a tak dál. To byla naše první debata.“*

Komu se dnes nejvíce podobají moderní antikultisté, agenti RACIRS – včetně těch, kteří nosí kněžskou sutanu? Společenství Kristových učedníků, kteří kráčejí cestou lásky k bližnímu? Anebo Sanhedrinu, který ukřižoval Spasitele – tomu samému Sanhedrinu s jeho přísnou hierarchií a vynucenou jednotou, jehož členové požadovali pro sebe výjimečné postavení, zatímco pohrdali lidmi a jejich životy, proklínali a trestali ty, které považovali za nehodné? Těm, kteří přišli k Pilátovi a křičeli o Synu Božím: „Ukřižuj ho!“ Za dva tisíce let se nic nezměnilo: stejné metody, tentýž Sanhedrin a stejný mlčící dav, který v hrůze ustupuje, zatímco je nevinný znovu křižován.

Před dvěma tisíci lety viděli Kristovi učedníci i zástupy Jeho následovníků, co bylo učiněno Synu Božímu. Viděli, jak byl ukřižován. A přesto v okamžiku Jeho ukřižování nikdo nevystoupil na Jeho obranu, nikdo s Ním nesdílel Jeho trnovou korunu.

Nikdo se nepostavil, když mu hřeby probodávali Jeho ruce, když se Mu posmívali a opovrhovali Jím. Když velekněží, zákoníci, farizeové a starší haněli Krista i celé Jeho učení slovy: *„Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Je král izraelský – ať nyní sestoupí z kříže a uvěříme v něho!“* (Matouš 27:42–43).

Tehdy byl celý „spravedlivý“ svět – celá náboženská elita i celý národ, vychovaný na proroctvích – slepý. A právě v tom okamžiku, kdy se nad Jeruzalémem rozprostřela temnota a Kristus vypil kalich utrpení až do dna, stál nejblíže u Něho zločinec ukřižovaný po Jeho pravici. Odsouzený, vyvrženec – jen on jediný, v hodině ukřižování, poznal Syna Božího a zastal se Ho, zatímco ostatní se Mu vysmívali.

Podle měřítek tehdejší společnosti byli Kristovi pronásledovatelé považováni za skutečně spravedlivé: velekněží ve svých drahých rouchách, zákoníci opojení vlastní znalostí Zákona a starší, z jejichž tváří vyzařovala zbožnost. A všichni dohromady se spojili v jediný sbor posměchu. Stáli pod křížem, zvedali hlavy a jejich slova – ostřejší než hřeby – byla vrhána na ukřižovaného Krista.

A v tom mohutném sboru posměchu se našel jediný člověk, který v sobě nalezl sílu se Ho zastat. Nebyl to hlas spravedlivého, ani učence, ani kněze. Byl to hlas odsouzeného zločince, zloděje, vyvrhele – člověka, kterého společnost už odsoudila k smrti.

A možná to byl právě on, kdo zachránil nás všechny, kteří dnes žijeme. Protože v poslední chvíli svého života dal tomuto světu naději – ukázal Synu Božímu, že i v tak osudové hodině ještě existují lidé, kteří se Ho dokážou zastat.

Možná právě tehdy Kristus spatřil, že všechno nebylo marné – že i v tomto prokletém, padlém a krutém světě zůstala alespoň jedna duše, byť nejztracenější, která Ho poznala. Jeden člověk, který dokázal, že semeno, jež zasel do země, může přece jen zapustit kořeny – i v té nejkamenitější půdě. Možná právě tento bezejmenný zločinec, svou zoufalou vírou uprostřed agonie, dal světu naději.

Prosba onoho zločince rozdělila svět na dvě poloviny – ne na spravedlivé a hříšníky, jak jsme zvyklí si myslet, ale na ty, kteří se považují za spravedlivé a nacházejí potěšení v bolesti a utrpení druhých, a na ty, kteří dokážou spatřit pravdu, ať už jsou v očích světa jakkoli zavrženi.

I dnes existují lidé, kteří se znovu a znovu pokoušeli hájit Krista a Jeho učení – ti, kdo stáli na straně míru a odsoudili prolévání krve. V očích společnosti otrávené Dvorkinovou ideologií se však stali těmi samými „vyvrheli“ světa, a někteří dokonce stejnými odsouzenci a „zločinci“. A to všechno jen proto, že jejich hlas lidem připomněl Ježíše Krista – Toho, který přinesl lidstvu Světlo, Pravdu a Život, a byl za to ukřižován.

Často jsem si kladla otázku, jak bylo možné, že před dvěma tisíci lety mohla společnost zradit Syna Božího a dovolit Jeho ukřižování. Nikdy jsem si však nepředstavovala, že odpověď na tuto otázku zazní v naší době – a že bude přímo spjata s dnešními antikultovními organizacemi.

Cynthia Kisserová, bývalá vedoucí jedné z prvních antikultovních organizací – CAN (Cult Awareness Network), kterou mnozí badatelé přímo spojují s Alexandrem Dvorkinem z doby jeho působení ve Spojených státech a jeho pozdější činnosti v Rusku – kdysi v rozhovoru přiznala, že kdyby dnes žil Ježíš Kristus, použili by proti Němu celý arzenál antikultovních metod a poté by všechny tyto „poznatky“ předali médiím, aby zveřejnila hanlivé materiály o Jeho „okrajových aktivitách“, „zneužíváních“ a „podvodných praktikách“.

„Kdyby [Ježíš Kristus] žil dnes,“ řekla deníku Cleveland Plain Dealer, „zajímali bychom se o něj, protože by kolem jeho okrajových aktivit panovala velká kontroverze. … Snažili bychom se zjistit, zda tam dochází ke zneužívání, neetickému

chování nebo klamavým praktikám. A všechno, co bychom našli, bych poslala novinářům“. [57]

Když jsem četla její slova, vyrazilo mi to dech. V minulosti, když jsem byla svědkem pronásledování dobrovolníků ALLATRA, které organizovalo RACIRS, hluboce mě bolelo sledovat tak krutou nespravedlnost páchanou na nevinných lidech – včetně mě samotné. Když tvým jediným přáním je sloužit druhým, a společnost tě za to odmítne a pronásleduje, zasáhne to samotnou podstatu tvého bytí. Ale v ten okamžik se veškerá má osobní bolest a hořkost, všechny ty roky nátlaku, ponižování a pomluv, všechny bezesné noci v sevření bezmoci – náhle zhroutily do něčeho malého, nicotného, téměř hanebného. Uvědomila jsem si skutečný rozsah této antikultovní sítě, pro kterou nikdy nic posvátného neexistovalo.

Tehdy jsem pochopila, že raději budu stát po boku Krista a sdílet Jeho pronásledování i Jeho trnovou korunu, než zůstat na straně Jeho katů. V okamžiku, kdy jsem četla to nevědomé přiznání – prorážející vrstvy desetiletí starých protisektářských lží – jsem si uvědomila, že tato síť je skutečným dědicem onoho Sanhedrinu, který kdysi odsoudil Krista k smrti, a onoho davu, který před Pilátem křičel: „Ukřižuj ho!“ Jejich tváře se slily v jedinou posměšnou masku nenávisti, jejich hlasy v jeden nekonečný výkřik, který už dva tisíce let neutichá: „Ukřižuj!“

A dnes se nezměnili vůbec. Jen vyměnili své nástroje mučení: místo kříže – soudní žaloba, místo trnové koruny – lživé titulky a tresty odnětí svobody, místo plivnutí do tváře – „odborné posudky“ a nezákonné procesy. Se stejnou chladnou horlivostí, s jakou jejich předchůdci zatloukali hřeby do rukou Syna Božího, dnes ženou Jeho samého z Jeho vlastní Církve a křižují ty, kteří Mu zůstali věrní. A tehdy moje vlastní malá rána přestala bolet – ne pro mě, ale pro Něho. Všechnu bolest jsem cítila směrem k Němu. Viděla jsem sebe samu, jak stojím u paty všeobecné, stále se opakující Golgoty – místa Kristova ukřižování, kde je vždy místo ještě pro jednoho „zločince“, který se odváží zastat svého Pána. A znovu, Rusko se stalo místem nové Golgoty.

Golgota minulosti v Rusku byla otevřená, zuřivá a nasáklá krví. Byla to Golgota bezbožnosti pod ateistickým systémem marxismu-leninismu. Tehdy nebyl Kristus ukřižován na dřevěném kříži, ale v samotné podstatě bytí. Jeho jméno bylo vypáleno z

knih, Jeho obraz strhán ze zdí chrámů, které se proměnily ve sklady a zábavní kluby — prázdné oční důlky civící do šedého nebe.

Byla to éra otevřené války proti Bohu. Pronásledovatelé se neskrývali, a právě proto bylo snadné je poznat. Byla to nenávist otevřená, ale obludná — poprava vedená těmi, kdo se netajili tím, že Kristus je jejich nepřítel.

Pak doba bezbožnosti skončila. Devadesátá léta. Jako dítě si pamatuji málo, ale z vyprávění rodiny vím, že uprostřed chaosu a rozkladu se dělo něco zásadního: Kristus se vracel do Ruska. Po desetiletích ticha o Něm začali lidé znovu mluvit nahlas. Otevíraly se chrámy, lidé znovu četli Evangelium bez strachu. Zdálo se, že nastal vytoužený okamžik návratu víry. Ale netrval dlouho.

Velmi brzy, zhruba kolem let 1992–1993, se v Rusku začala prosazovat síla, jejímž skutečným cílem — jak se později ukázalo — bylo zničit svobodu a pravdu, které Kristus lidstvu daroval. Nekřičeli už „Bůh neexistuje!“ — prostě a systematicky pronikli do Církve, přetvořili její ideologii, pošlapali Kristovo učení a přivedli celé Rusko na kolena — ne před Bohem, ale před novým Sanhedrinem. Tak začala druhá Golgota — tišší, zákeřnější a děsivější: antikultovní Golgota.

Tentokrát to byli právě ti, kdo mluvili ve jménu Ježíše Krista, kdo Ho vedli k nové popravě. Upřímná, živá víra se už nevešla do hranic, které nastavili, a byla prohlášena za zlo. Jeho noví kati se bez rozpaků skrývali za jménem Spasitele, které používali jen k upevnění vlastní moci.

A tak dnes Syn Boží znovu kráčí po zemi, vyhnán z chrámů, shrbený pod tíhou nového kříže. Kříže, který není z hrubých dřevěných trámů, ale z uhlazených směrnic a manuálů RACIRS, z lepkavé sítě veřejného odsouzení utkané Dvorkinovými stoupenci, z pokrytectví — nebo prostého strachu před živou vírou.

Vidím, jak je Kristovo učení — to pravé učení o lásce a milosrdenství — vyháněno z chrámů. Vyháněno těmi, jejichž kázání jsem kdysi poslouchala, v nichž jsem tehdy viděla bezmeznou víru a oddanost Synu Božímu.

Kdysi, když jsem se dívala na lidi v kostelech, na křesťany s jejich vroucí, vše pohlcující vírou — záviděla jsem jim. Viděla jsem je stát v chrámech, zapalovat svíčky, šeptat tiché modlitby. Připadalo mi, že jsou naplněni vírou, kterou já sama nemám.

Pozorovala jsem, jak se upřeně, bez mrknutí, dívají na ikony a modlí se. A já, jako vědkyně, jsem viděla jen plátno pokryté barvou.

Často jsem přemýšlela o placebu, o mechanismech autosugesce — jak se říká: „Podle víry tvé se ti staň." Někdy mě to až bolelo, že se nedokážu otevřít stejně, že necítím tu hloubku, protože jsem vědkyně, a to na mně zanechalo stopy. Můj rozum byl vycvičen k pochybnostem, stále hledal racionální vysvětlení.

A přesto ve mně něco živého přetrvávalo — malý, živý pramínek, který mi nedovolil zapomenout na Boha. Cítila jsem jeho teplo. Ten tichý proud, tekoucí ve mně, byl něžným pocitem upřímné lásky, o kterém jsem věřila, že pochází od samého Ježíše Krista. Byla jsem si jistá, že je to ten samý pocit, který zakoušeli ti, kdo stáli kdysi blízko Něho — láska Boží.

Někdy to bylo těžší. Můj rozum mi nedal pokoje, ve dne ani v noci, snažil se ten proud umlčet, najít pro něj logické vysvětlení. Věděla jsem, že ten zdroj ve mně je malý, ale říkala jsem si: jestli je ve mně takový maličký pramínek, pak v někom jiném musí téct celé řeky. Záviděla jsem těm druhým, věřila jsem, že jejich láska k Bohu plyne jako velká a mocná řeka. Jako obyčejná žena a vědkyně jsem toužila být jako ti věřící, kteří klečí před ikonami a šeptají modlitby se slzami v očích. Ale nakonec jsem to přijala — že ve mně víra plyne jen jako malý, tichý pramínek.

Mýlila jsem se. Postupem času jsem se přesvědčila o pravém opaku.

Myslela jsem si, že zatímco já stojím na tenkém ledu vlastního rozumu, ti, jimž jsem záviděla, mají pod nohama neotřesitelný základ — žulové podloží. Ale pak se svět rozlomil, a ta trhlina vedla přímo skrze ten žulový kámen.

Když byl Kristus znovu vyháněn z Církve a Jeho učení znovu křižováno, nikdo z těch, kdo kdysi klečeli a bili se v prsa, se za Něj nepostavil. Nikdo z těch, kdo Ho dříve vzývali před ikonami, nebyl ochoten nasadit trnovou korunu ani být ukřižován pro Syna Božího.

A já se dívala na lidi, kteří mi kdysi připadali jako sloupy víry — a oni mlčeli. Byla jsem v šoku; moje mysl byla paralyzovaná. Nenašla jsem v tom šílenství žádnou logiku, žádné ospravedlnění.

A právě v tom ohlušujícím tichu, v té bezbožné prázdnotě, ke mně přišlo zjevení — bolestné, jako by mi někdo bez umrtvení otevřel tělo. Pochopila jsem: ti lidé, kterým jsem kdysi záviděla… nemilovali Boha. Nikdy Ho nemilovali.

Nebyla to víra, byla to smlouva o výměně. Celá jejich „zbožnost“ byla jen nekonečným seznamem požadavků. Tržiště u ikon, smlouvání o výhody: přízeň za přízeň, přesněji — přízeň za svíčku. Prosili Krista o pozemské blaho, o pohodlí, o řešení svých malicherných problémů. Chtěli čerpat z Jeho moci, ale nechtěli se podělit o Jeho bolest. Toužili po zázraku rozmnožení bochníků chleba a ryb, ale nechtěli se za Něho postavit ani být s Ním ukřižováni.

A když přišla chvíle volby — ne mezi pohodlím a nepohodlím, ale mezi Kristem a Césarem, mezi láskou a nenávistí — nezaváhali. Zvolili Césara. Protože César slibuje bezpečí a ochranu, zatímco Kristus nabízí jen jediné: vzít svůj kříž a následovat Ho, i když cesta vede až na Golgotu.

Nasadit si Jeho trnovou korunu? Nechtěli trnovou korunu. Chtěli naplnění svých tužeb.

Můj malý pramínek víry byl slabý a tenký — a já od něj žádala jen jediné: aby zůstal čistý. Aby se nezakalil bahnem chamtivosti, sebelásky a zbabělosti. Neprosila jsem od Boha nic než smysl — odpovědi na ty nejdůležitější otázky svého života. A teď, v té strašné a osamělé pravdě, mám pocit, že jsem je dostala. Ale spolu s nimi přišlo i zoufalství.

Dívala jsem se na ikony, na tváře svatých, na obraz ukřižovaného Krista — a necítila nic než prázdnotu. Můj tenký pramínek víry vyschl.

Zoufalství mě zcela pohltilo. Bylo husté, lepivé, jako kal na dně vyschlé řeky. Malomyslnost — smrtelný hřích. Ale nemohla jsem se jí ubránit, když se mi skrze všechnu bolest, hrůzy, války a tragédie tohoto světa začalo zdát, že Bůh nikde není. Co když nikdy nebyl?

Jestli byl tento svět skutečně stvořen podle Jeho záměru, proč je v něm tolik zla? Proč znovu a znovu vítězí násilí, zatímco láska a pravda končí na kříži? Pokud je Bůh zdrojem řádu, kde je teď — v tom vše pohlcujícím chaosu?

Volala jsem k Němu, znovu a znovu, ale má slova se rozplývala ve vzduchu — bez adresáta. Kladla jsem Bohu otázky, a v odpověď jsem slyšela jen ticho. To ohlušující ticho, stejně prázdné jako to, které rostlo uvnitř mě, bylo tím nejděsivějším ze všeho. Tam, kde kdysi protékal tenký pramínek víry, zůstala jen popraskaná zem — otevřená rána, která si pamatovala, co ztratila.

Můj vnitřní rozkol se stal všeobjímajícím. Přestala jsem věřit ve spravedlnost, ztrácela důvěru v lidi a — to bylo nejhorší — začala se ve mně drolit samotná víra v Boha. Stála jsem na troskách vlastního života, bez síly a naděje, a cítila, jak se ve mně otevírá černá díra.

Mučila mě bolest — bolest z toho, co se se mnou dělo, bolest za osud světa, za přátele a blízké, kteří se stali terčem útoků; za ty, kdo prošli utrpením a pronásledováním, i za svou rodinu — za matku a otce. Spolu s tou bolestí ve mně rostl i neúprosný pocit bezmoci.

Viděla jsem, jak svět kolem mě hluchne a slepne, jak lidé odmítají vnímat vážnost hrozeb. Jako vědkyně jsem jasně chápala, kam to nevyhnutelně povede — a věděla jsem: pokud se nic nezmění, pokud se nezačnou hledat řešení, lidstvo, rozptýlené a rozdělené, bude mít jen mizivou šanci přežít blížící se kataklyzmata. Toto poznání činilo můj život ještě nesnesitelnějším.

Dokonce i to světlo, které mi lidé v té době tak velkoryse nabízeli — jejich laskavost, péče, podpora, otevřená srdce — se rychle rozplývalo v mé vnitřní prázdnotě, mizelo v tom propastném tichu. Svět kolem mě ztratil barvy a zesinal.

Žila jsem jako ve spánku, v režimu autopilota: vstát, něco sníst, odpovědět na zprávy a telefonáty, vykonat běžné úkoly — ale to všechno byl jen stín života, ne život sám. Ta černá díra uvnitř mě nikam nezmizela.

Jedinou pevnou půdou, která mi zůstala, byla věda — můj poslední opěrný bod ve světě, který se rozpadal. V době nenávisti a lži, chaosu a svévole, jen věda zachovávala jasnost a neochvějný smysl pro spravedlnost. Rovnice nelžou a zákony fyziky nelze zrušit dekretem ani proklít z kazatelny — platí stejně pro spravedlivé i hříšné. V tom moje mysl stále nacházela kousek pevné půdy uprostřed hroutícího se světa.

Naplno jsem se oddala své práci. Nebyla to jen moje služba lidstvu, ale i jediná záchrana. Nemohla jsem zastavit bezpráví, násilí ani válku, nemohla jsem uhasit

nenávist, která se šířila světem, ale mohla jsem aspoň něco — varovat lidi před blížícími se hrozbami, dát jim šanci se připravit a, jak jsem doufala, pomoci zachránit životy.

Ale i o tuto poslední oporu jsem začala přicházet. Kampaň, kterou proti ALLATRA rozpoutal RACIRS, zasáhla přímo do našeho vědeckého díla. Ztratili jsme přístup k datům, kontakt s některými kolegy a účastníky, a chod naší výzkumné skupiny byl narušen. Stroj represí nepolevoval — dál umlčoval hlasy těch, kteří se snažili varovat lidstvo před blížícími se hrozbami. Systematická, chladná a nemilosrdná kampaň dehumanizace dopadla na všechny z nás, přičemž naším jediným „zločinem“ byla snaha zachraňovat, nikoli ničit. Mluvili jsme o nutnosti spojit síly při hledání řešení a překonání přicházejících katastrof — ale to bylo v rozporu se zájmy těch, kteří se snaží společnost rozštěpit, rozdělit svět na „my“ a „oni“.

Mezitím nová data, která k nám přicházela, vyvolávala stále větší znepokojení: katastrofy přicházely jedna za druhou a události se odvíjely rychleji, než předpokládaly i ty nejpesimističtější modely. Každá nová zpráva potvrzovala jediné — lidstvo se noří stále hlouběji do rizikové zóny.

Procházela jsem denní přehledy přírodních pohrom — zemětřesení, povodně, hurikány, požáry — a s každou stránkou mě svíral silnější neklid: svět se řítí k sebezničení, nejen morálnímu, ale i fyzickému. Trápily mě temné myšlenky a bolestné otázky: Nebylo všechno naše úsilí marné? Možná Bůh opravdu je — ale prostě odvrátil tvář, unavený šílenstvím tohoto světa? Možná to, co se děje, je spravedlivý trest? Může to být dokonce Jeho vůle? Pokud lidstvo dobrovolně odmítlo Krista a Jeho smlouvu a vydalo se cestou nenávisti — kdo jsem já, abych šla proti té vůli? Proč se vlastně snažíme tento svět zachraňovat? Pro koho? ptala jsem se znovu a znovu.

Můj zoufalý rozum začal šeptat závěry, které sice nedávaly vědecký smysl, ale zdály se děsivě logické z hlediska víry: přírodní katastrofy a geodynamická nestabilita jsou trestem shůry. V jednu chvíli mi i vlastní práce začala připadat nesmyslná. I ta vědecká data — grafy, výpočty, číselné modely, které mi ještě nedávno dávaly oporu a smysl — se najednou proměnily v prázdný proud čísel. Co na tom teď záleží, o kolik centimetrů se posunula litosférická deska, když se lidský svět už dávno propadl do propasti nenávisti a šílenství?

V těch chvílích mě nad vodou držela jen odvaha a vnitřní světlo těch, kteří se pod ranami osudu nezlomili. Dívala jsem se na své kolegy a na svého přítele, vědce Igora Danilova — jeho nezlomný duch a příklad mi připomínaly, že se nesmíme vzdát, že musíme dál bojovat za život. Pozorovala jsem jistotu, s jakou mí přátelé pokračovali ve své práci, dobře si vědomi, že jejich činy rozhodují nejen o zítřku, ale o samotné budoucnosti lidstva.

Když bylo nejhůř, vybavila jsem si slova mého přítele Igora Danilova: *„Když pro tebe tvůj život přestane mít cenu — věnuj ho lidem.“* Hloubka a síla těchto slov mě vždy spolehlivě vrátila zpět do reality, víc než jakýkoli vzorec či výpočet. A tehdy jsem znovu cítila, jak se mi vrací síla jít dál.

Kapitola 7

Znovu a znovu jsem otevírala souhrny dat a uvědomovala si, že někde na druhé straně planety se v hlubinách Země hromadí napětí. Věděla jsem, že za těmi suchými grafy a čísly se skrývají skutečné lidské životy. Tam, v ohrožených oblastech, žili obyčejní, bezbranní lidé. Někdo vychovával dítě a čekal na jeho úsměv, někdo pekl chléb pro sousedy, někdo stavěl dům a jiný snil o budoucnosti. A většina z nich netušila, jaké hrozby už my, vědci, vidíme v celé jejich nevyhnutelnosti.

Můj zoufalý rozum, který spojoval každou pozorovanou souvislost mezi společenskými a geodynamickými procesy do jediné mozaiky, mě znovu a znovu nutil k jediné, zdánlivě nevyhnutelné myšlence: ten boj je marný. Svět se řítí do propasti, podřízen zákonům systémové entropie, a moje osobní úsilí působilo jako pokus zastavit lavinu holýma rukama.

Vzpomínka na lidi však dávala mé práci smysl. A tak jsem pokračovala, ze všech sil. Byl to můj zoufalý pokus vybudovat most přes propast, do níž jsme se jako lidstvo řítili. Věda pro mě zůstala jediným způsobem, jak říct: „Nesouhlasím. Nevzdávám se.“

Tak plynuly mé dny. Navenek jsem byla zaneprázdněná — pracovala jsem, zkoumala, plnila své obvyklé úkoly. Ale uvnitř zůstávala zející, sžírající prázdnota.

Občas jsem si kladla otázku, jestli to tak bude navždy. Cítila jsem se jako poutnice, která přechází nekonečnou poušť, krok za krokem, s očima upřenýma k zemi, jistá, že

vpředu ji čeká jen stejný šedý písek a těžká, lhostejná obloha. Neočekávala jsem od světa žádný zázrak.

Jednoho temného, beznadějného večera, když jsem se vrátila z práce, bezmyšlenkovitě jsem procházela YouTube, když mi zrak padl na jeden náhled. Titulek zněl: „Pastor Mark Burns: I Will Fight for Your Religious Freedom.“ Na obrázku byl Afroameričan v obleku, s energickým a sebejistým výrazem. „Budu bojovat za vaši svobodu vyznání…“ pomyslela jsem si. „To je docela odvážné prohlášení.“ V té době jsem o něm nic nevěděla, ale v té větě bylo tolik odhodlání a v jeho pohledu takový klid a jistota, že mě to zaujalo. Chtěla jsem vědět, co se za těmi slovy skrývá. Klikla jsem na Přehrát.

Video začalo přehledem hostových zásluh: *„Pastor Mark Burns je zakladatelem a hlavním pastorem multikulturní, nedenominační církve Harvest Praise and Worship Center v Jižní Karolíně. Časopis Time ho označil za hlavního pastora prezidenta Trumpa a Yahoo News ho zařadil mezi šestnáct osobností, které ovlivnily prezidentské volby v roce 2016… duchovní poradce prezidenta Donalda Trumpa…“*

Tak působivý životopis mě přirozeně přiměl sledovat dál. Současně jsem se připravila na formální, možná i suchý rozhovor — přece jen šlo o duchovního poradce prezidenta Spojených států. Představovala jsem si přísného řečníka, který hovoří v pečlivě odměřených frázích a cituje teologii. K mému překvapení byl však muž na obrazovce, pastor Burns, zcela jiný.

Byl opravdový, plný života. V jeho očích nebylo ani stopy po strojenosti či strnulosti. Naopak z nich vyzařovala energie, nadšení a odhodlání. Když se ho moderátor — účastník ALLATRA — zeptal na jeho těžké dětství a mládí v Jižní Karolíně, pastor Burns otevřeně promluvil o překážkách, které musel překonat, a o tom, jak ho víra provedla vším:

„Rozhodně. A to je stoprocentní pravda… víra je pro mě vším. Je klíčem ke dveřím, které musí v životě otevřít každý člověk. Bůh tě může pozvednout, ať už pocházíš odkudkoli… když kráčíš v Jeho vůli, když naslouchášJeho hlasu. Pro mě je to nejdůležitější. Víra v Pána Ježíše Krista. To je moje všechno. Není to něco, co dělám — to jsem já.“

Ta slova byla prostá, srozumitelná. Ale způsob, jakým je pronesl, mě přiměl poslouchat pozorně. V jeho hlase nebyla žádná demagogie, jen osobní zkušenost. Od prvních okamžiků jsem pochopila, že přede mnou stojí člověk, jehož víra není teoretická, ale žitá.

Čím déle jsem poslouchala, tím víc mě udivovalo, jak přesně se jeho slova dotýkala otázek, které mě v poslední době trápily. Byla to právě ta témata, která se mi stala zdrojem přemýšlení — a někdy i zklamání: svoboda vyznání, to, co skutečně spojuje lidi, jak budovat mosty ve světě posedlém stavěním zdí. Na každou z těchto otázek odpovídal pastor Burns s vášní a zápalem, jako by to nebyla témata rozhovoru, ale samotná podstata jeho života.

Někde hluboko ve mně, uprostřed mé vlastní vnitřní pouště, se ozvala odezva na ten život potvrzující tón a na jiskru v jeho očích. Jako vědkyni, zvyklou řídit se logikou a fakty, mě jeho všeprostupující, bezpodmínečná upřímnost hluboce zasáhla.

Když mluvil o lásce a lidském spojení jako o svých hlavních nástrojích, nebylo v tom ani stopy po patosu či prázdných heslech. Znělo to jako prostá, funkční pravda — něco, čím skutečně žil:

„Když jednáš s láskou, je jedno, ke komu se modlíš. Já tě stejně nakrmím. Je jedno, jakým jménem nazýváš Boha. Já tě stejně budu milovat. Přijdu ti na pomoc, i když jsi pronásledován kvůli své víře… Já jen chci, aby lidé měli právo, které jim dal Bůh — právo na svobodu a na to, aby Ho mohli oslavovat… Já prostě miluji lidi.“

Když jsem poslouchala ta slova, ucítila jsem první kapky ranní rosy v poušti svého nitra. Pastor Burns mluvil o věcech, které kdysi bývaly mým vlastním zdrojem síly — o lásce, víře a pochopení. O tom, v co jsem dříve věřila celým srdcem, než jejich místo začala postupně zabírat vnitřní prázdnota. Ale on… on o nich jen nemluvil. On je žil. Jeho upřímnost byla živým důkazem, že všechno to je stále možné. A něco ve mně začalo znovu ožívat. Nevěděla jsem ještě, kam mě to zavede, ale poprvé po mnoha měsících jsem cítila, že se něco pohnulo z mrtvého bodu.

Rozhovor pokračoval. Otázky se stávaly hlubšími a odpovědi pastora Burnse stále podstatnějšími. Mluvil o své cestě na Ukrajinu a o tom, jak osobní zkušenost zbořila

mediální stereotypy. Hovořil o důležitosti vidět v lidech nikoli politiku či teologii, ale živého člověka.

Sdílel svou misi — bránit svobodu vyznání a práva věřících všech náboženství. Vyprávěl o svých cestách do různých koutů světa, o setkáních s lidmi různých vyznání, kultur a se spirituálními vůdci. Kamkoli přišel, viděl totéž: společné hodnoty a univerzální lidskou touhu žít v míru, v Bohu a v lásce. Ať už to byli hinduisté, muslimové, křesťané, židé či buddhisté — všechny považoval za své bratry.

A pak řekl několik vět, které se pro mě náhle staly klíčem. Klíčem k vnitřním dveřím, o nichž jsem ani netušila, že jsem je kdysi dávno zamkla zevnitř. Řekl:

„Když vidíš člověka jako člověka, pochopíš — máme toho mnohem víc společného, než co nás rozděluje. Největší problém je v tom, že média nás rozdělují do hloubky. Média vytvářejí zdi. Média, teologie a mylné představy staví tyto mentální zdi."

Společný základ. Máme víc společného, než čím se lišíme.

Ta slova mě zasáhla — a něco ve mně zapadlo na své místo.

Jediné Zrno. Mezinárodní projekt hnutí ALLATRA, v němž dobrovolníci dělali sociologické průzkumy v mnoha zemích světa a ptali se tisíců lidí, co všechny spojuje.

Před očima se mi vybavil jasný obraz z minulosti. Sedím v malém improvizovaném studiu, které dřív bývalo obyčejným bytem. Na monitoru přede mnou se objevuje tvář starého šamana z odlehlé sibiřské vesnice. Mluví lámanou ruštinou, ale z očí mu září moudrost. Dobrovolník ALLATRA mu pokládá stejnou otázku, kterou jsme po půl roku kladli lidem po celém světě: *„Co spojuje všechny lidi na Zemi? Jaká je ta hlavní hodnota, kterou sdílí každý z nás?"*

Šaman se na okamžik odmlčel, zadíval se někam mimo kameru a pak prostě odpověděl:

„Duše. V každém člověku je část Boha. Láska. Ta je stejná pro všechny."

Další záběr. Mluvíme přes videohovor s mladou katoličkou z Brazílie. Stejná otázka. Usměje se a bez zaváhání odpoví: *„Láska. Bůh je Láska. To je to, co z nás dělá rodinu, i když jsme se nikdy nepotkali."*

Další obraz. Šedovlasý súfijský profesor z Egypta. Hinduistický mnich z Rišikéše. Buddhistka z Thajska. Protestantský pastor z Nigérie. Ateistický historik z Německa. Žena v domácnosti ze Španělska. Lidé různého věku, kultury, víry i společenského postavení. Lidé, kteří o sobě nikdy neslyšeli, rozdělení tisíci kilometry.

A přesto všichni — do jednoho — když byli dotázáni, co nás spojuje, odpověděli téměř stejnými slovy: Bůh. Láska. Dobrota. Lidství. Tentýž vnitřní kompas, který překračuje kulturu. To opravdové Jediné Zrno Pravdy, které existuje v každém z nás.

Pamatuji si ten pocit. Nebylo to jen intelektuální uspokojení z výsledků sociologického šetření. Bylo to vysoce povznášející. Zázrak. Já, vědkyně zvyklá na strohý jazyk faktů, jsem náhle získala empirický důkaz o existenci duše. Lidstvo skutečně má společný základ — pevnou skálu, na níž lze vybudovat nový, lepší svět. Svět bez válek, bez nenávisti, bez rozdělení. Stačilo lidem ukázat, že se mohou poznat v očích druhých.

Projekt Jediné Zrno byl vrcholem naší naděje. Nebyl to jen soubor rozhovorů. Byl to celosvětový sociální experiment, který dokázal, že tzv. „spotřebitelská společnost“ je jen tenká, povrchní vrstva, pod níž se skrývá skutečná lidská přirozenost — touha po jednotě a lásce. Pamatuji si vzrušení, s nímž jsme vydávali závěrečný film. Jak jsme plakali radostí, když se hlasy z každého kouta planety spojily v jediný mocný sbor potvrzující jednoduchou pravdu: **Bůh je Láska a my všichni jsme jedno, bez ohledu na národnost, víru či rasu. A právě Láska nás spojuje.**

Ta naděje mi dávala sílu. Věřila jsem, že zkoušky, které nás jako lidstvo čekají — včetně sílících přírodních katastrof — dokážeme překonat, pokud se nejprve začneme vidět jako lidé a pokud si za základ společné budoucnosti zvolíme sdílené hodnoty. Tehdy jsem v sobě nesla jasnou, téměř hmatatelnou jistotu, že to dokážeme.

A pak… se rozjela diskreditační kampaň proti hnutí ALLATRA a našim mezinárodním projektům. Média záměrně překroutila samotnou podstatu naší práce. Projekt Jediné Zrno — snahu najít společné základy mezi všemi náboženstvími a vírami — začali absurdně vykreslovat jako pokus ovládnout všechna náboženství a smazat jejich rozdíly. Ve skutečnosti šlo o pravý opak: o uznání a úctu k naší jedinečnosti jako k mnoha aspektům jediné lidskosti, sjednocené společnými hodnotami a aspiracemi.

Jediné Zrno se stalo terčem pomluv jak v ruských, tak ukrajinských médiích. Za touto diskreditační kampaní bylo zřetelně vidět koordinovanou antikultovní síť vedenou Alexandrem Dvorkinem — mužem, který, jak veřejně přiznává, věří, že Boha lze srovnat s plísní. Jeho agenti vzali to nejčistší a nejzářivější, co jsme vytvořili, a snažili

se to rozdrtit na prach — rozjezdit buldozery svých pomlouvačných mediálních kampaní. Vzali naše vlastní slova a překroutili je k nepoznání.

Tehdy můj rozum nedokázal ten paradox pochopit. Jak je něco takového vůbec možné? Jak mohli překroutit samotnou podstatu projektu, který byl postaven na myšlence jednoty a lidskosti? Jeho cíl byl přece prostý a čistý — ukázat, že navzdory všem rozdílům jsme děti jednoho Stvořitele; že nás spojuje život, láska, víra a snaha o dobro. A přesto právě toto poselství světla bylo převráceno naruby. Projekt, jehož smyslem bylo podporovat porozumění a úctu mezi náboženstvími, byl označen za údajný pokus „vládnout světu". Jak mohla být pravda tak snadno proměněna v lež? A proč… proč to svět přijal? Proč miliony lidí uvěřily špinavé antikultovní propagandě místo stovek upřímných hlasů z našeho filmu?

V té době jsem necítila bolest jen kvůli samotnému projektu, ale kvůli schopnosti lidstva vůbec slyšet pravdu. Trýznila mě otázka — opravdu jsou lidé tak ochotni uvěřit jakékoli lži, pokud to ospravedlňuje jejich strach a nenávist? Bylo všechno marné? Projekt Jediné Zrno jsem tehdy pohřbila hluboko v sobě — tak hluboko, že jsem málem zapomněla, že vůbec existoval. Bylo příliš bolestné vzpomínat, jak jsem kdysi viděla svět, a srovnávat to s tím, co z něj zbylo.

A pak, o několik let později, promlouval z druhé strany světa muž — pastor Burns, poradce prezidenta Trumpa — a říkal mi z obrazovky tatáž slova. Tytéž závěry našeho pošlapaného projektu:

„Máme toho tolik společného. Jsme stejní. Ať jsi z Gazy, z Izraele, z Jižní Koreje nebo dokonce ze Severní Koreje. Lidé — nemluvím o vládách — ale když se podíváš na lidi, právě o ty jde… Někdo musí mluvit jejich jménem."

„…Nezáleží mi na tom, jaké máš vyznání. Tvé srdce bije, usmíváš se, dýcháš kyslík, chceš být svobodný a máš právo rozhodovat, tvořit svůj vlastní osud…"

Říkal to, jako by šlo o tu nejzřejmější pravdu na světě. Jako by nikdy nebyly žádné buldozery, žádné lži. Jako by naděje nikdy neopustila svět.

Seděla jsem před obrazovkou a s úžasem cítila, jak se jeho slova dotýkají té části mé duše, kterou jsem kdysi dávno pohřbila. A přesto stačilo jen pár vět od člověka,

kterého jsem neznala, ale který mluvil s takovou upřímností a otevřeností — a ten pramen, kdysi zasypaný kameny klamu, se znovu prodral na povrch.

Mezi tím, kým jsem se stala — člověkem s vyprahlou pouští uvnitř po letech pronásledování — a tím, kým jsem kdysi byla, tou, která se rozplakala radostí při sledování Jediného Zrna o čtyři roky dříve, zela propast. Ale slova pastora Burnse přes ni vybudovala most. Jako by mi vrátila samu sebe. Jeho slova se stala živým důkazem, že společný základ, který spojuje lidstvo, je skutečný. Žije. Promlouvá skrze lidi. A že na tomto světě stále existují ti, kteří jsou ochotni tento základ bránit. V tom okamžiku jsem pocítila ohromující příval naděje a inspirace — něco, co jsem necítila už velmi, velmi dlouho.

Čím déle jsem sledovala rozhovor s pastorem Burnsem, tím jasněji jsem vnímala, že každé jeho slovo míří přímo ke mně. Něco hluboko uvnitř se začalo měnit — nenápadně, téměř nepostřehnutelně, ale přesto citelně.

S každou další minutou mi bylo stále jasnější, že pastor Burns následuje pravdu, kamkoli ho vede:

„…Musím stát za tím, co je správné, ne za tím, co je populární.“

„Nejsem ani napravo, ani nalevo — stojím na straně lidských práv… Nebuďte napravo. Nebuďte nalevo. Stůjte na straně lidských práv. A když začnete odtud, dá se dosáhnout mnohem víc.“

To bylo krédo člověka, jehož morální kompas neurčuje veřejné mínění ani politická výhoda, ale absolutní, vyšší měřítko. Pro něj byla měřítkem pravdy obrana lidské důstojnosti a nezadatelných práv daných shůry — práv, která žádná lidská moc nemůže odebrat.

„…Naše práva nepocházejí od člověka ani od zákonů. Pocházejí od Boha.“

Tato slova o něm prozrazovala mnoho. Jeho morální rámec byl ukotven v tom, co je věčné a neměnné — v Božím zákoně. Proto jeho postoje zněly tak jasně a neochvějně: pokud jsou lidská práva dána Bohem, pak žádný člověk ani žádná vláda nemá právo je odejmout. A povinností každého věřícího je tato práva bránit, ať už jsou porušována kdekoli a kýmkoli.

Právě tento princip vysvětloval, proč on — evangelický pastor a poradce prezidenta — cestoval po světě a hájil práva nejen křesťanů, ale i lidí jiných vyznání či přesvědčení. Nehájil dogmata ani teologické systémy; hájil Bohem dané právo každého člověka na svobodu svědomí. Mluvil o tom takto:

„…Nemůžeme mlčet, když vidíme, že naši bratři a sestry trpí — bez ohledu na jejich víru. Protože když půjdou proti jednomu náboženství, půjdou i proti jinému. Chápete, co tím myslím? Proto se my, věřící, musíme sjednotit a zajistit, že pokud někdo z našich bratří nebo sester trpí — ať už se s ním teologicky shodujeme, nebo ne — musíme být schopni se spojit a bránit víru.“

A nakonec, na samém konci rozhovoru, když se moderátor zeptal pastora Burnse, co by na světě změnil, kdyby měl tu možnost, jeho odpověď se netýkala ani politiky, ani ekonomiky. V jeho hlase se sotva znatelně zachvěl cit — a v tu chvíli jsem pochopila, že to, co říká, vychází z hlubin jeho bytosti. Byl to výkřik duše.

Řekl:

„Chtěl bych, aby každý člověk na světě měl svá práva, ochranu a autority, které by za něj bojovaly. Problém je v tom, že po celém světě je příliš mnoho lidí, za které nikdo nebojuje… To je největší problém, který ve světě vidím — lidé nemají nikoho, kdo by za ně bojoval… Volají mi a říkají: ‚Pastore, můžete přijet? Můžete přijít?‘ Ale já jsem jen jeden člověk… Většina lidí je nucena bojovat sama.“

V ten okamžik jsem před sebou uviděla celou šíři jeho práce, vyvstávající ze všeho, co během rozhovoru řekl. Došlo mi, že jeho cesty do konfliktních oblastí, setkání s občanskými i politickými lídry, jeho kázání — to všechno mělo jediný cíl: být hlasem těch, kteří žádný hlas nemají. Být ochráncem těch, kteří nemají nikoho, kdo by je bránil. On nemluvil o lásce k lidem — on ji žil. A jeho světlem, jeho inspirací a jeho kompasem na této cestě byl Ježíš — Jeho učení, Jeho příklad, Jeho cesta.

Ještě dlouho po skončení rozhovoru jsem seděla v zářivém tichu, sama se sebou, a cítila, jak se ve mně znovu probouzí dávno ztracená víra v lidství. První myšlenka, která mi přišla na mysl, byla jistota, že se na tento rozhovor znovu podívám. Bylo v něm příliš mnoho, co si zasloužilo pozorný poslech — příliš mnoho hloubky, kterou nebylo možné pojmout najednou. A druhá myšlenka, která mě naplnila, byla touha dozvědět se o tom muži víc. Kdo je pastor Mark Burns? Jaký život žije?

Začala jsem sledovat jeho biografii, kázání, cesty, projevy a vystoupení. A s každým dalším objevem rostl můj hluboký respekt. On nemluvil — on konal. V jeho činech jsem cítila tutéž neochvějnou oddanost pravdě a lidem, jaká vyzařovala z Krista samotného.

Když jsem začala pátrat po jeho životě, zjistila jsem, že o jeho dětství existuje jen málo informací. Ukázalo se, že pastor Burns vyrůstal v chudobě, v malém domku v Jižní Karolíně, který neměl ani tekoucí vodu. V jednom rozhovoru řekl: *„Moji rodiče dělali, co mohli, s tím málem, co měli, ale byli jsme opravdu chudí v mnoha ohledech. Myslel jsem si, že všem lidem pravidelně vypínají elektřinu. Myslel jsem si, že všichni mají šváby.“*

Viděl kolem sebe bídu a beznaděj, zakusil těžkosti, ponížení i rasismus. A tehdy jsem pochopila, odkud pramení jeho hluboká schopnost vcítit se do bolesti druhých. Jeho empatie se nezrodila z teorie, ale z vlastní zkušenosti s přežitím. Věděl, co znamená bojovat o důstojnost, o právo být slyšen, o prosté právo na existenci. Možná právě proto, když se díval na utrpení lidí po celém světě, opravdu chápal, co cítí — a jak zoufale potřebují, aby se jich někdo zastal.

Postupně se mi začal před očima skládat obraz muže, jehož víra nebyla zděděná ani naučená, ale ukovaná v utrpení. Stal se živým důkazem, že v okamžicích zoufalství je tím nejlepším průvodcem a oporou, jakou člověk může mít, sám Bůh.

Ve svých kázáních o tom mluvil s výjimečnou upřímností. Připomínal lidem, že: *„Zoufalství je mostem mezi Kristem a smlouvou.“* Vysvětloval, že i ty nejtěžší chvíle nejsou znamením opuštěnosti, ale příležitostí setkat se s Bohem. A často zdůrazňoval: *„Každé dveře, které se v mém životě otevřely, se otevřely skrze službu druhému člověku. Jen v činu služby druhým můžeš skutečně slyšet Boží hlas a být svědkem zázraku.“* Ve všech jeho kázáních se neslo jasné poselství: Bůh nemá jiné ruce než naše. Aby mohl jednat, musíme jednat my.

Z této víry v neoddělitelné propojení duchovního a lidského, nebeského a pozemského, se zrodil jeho pojem duchovní diplomacie — myšlenka, kterou pastor Burns nejen hlásá, ale i žije. Stala se přirozeným pokračováním jeho životní cesty,

spojením osobní zkušenosti s přesvědčením, že samotná láska může být silou schopnou proměnit svět.

Co jsou podle pastora Burnse duchovní diplomaté? Vysvětluje to takto:

„Duchovní diplomaté jsou duchovní vůdci, kteří vstupují tam, kam politici nemohou. Neneseme zbraně. Neseme moudrost. Nemluvíme jménem vlád. Mluvíme z Božího srdce.“

V této prosté větě se skrývá hluboká a zároveň geniální myšlenka. Pastor Burns vychází z přesvědčení, že právě víra — společné úsilí všech náboženství o Boha, mír a spravedlnost — v sobě nese klíč k rozmotání i těch nejsložitějších globálních uzlů. Duchovní diplomat je tím, kdo tento klíč nese. Jako analytička jsem chtěla pochopit podstatu základních principů, které tuto globální a vpravdě přelomovou iniciativu duchovní diplomacie pastora Burnse drží pohromadě — rozložit ji na to, co jí dává sílu a proč její poselství tak hluboce rezonuje s lidmi po celém světě. Postupně jsem dospěla k několika zásadním závěrům.

Za prvé — moudrost místo zbraní: *„Neneseme zbraně. Neseme moudrost.“*

Je to přímé odmítnutí jazyka síly, který ovládá mezinárodní vztahy. Zbraně mohou vynutit poslušnost, ale nikdy nemohou vytvořit důvěru ani usmíření. Moudrost však dokáže přesvědčit, uzdravovat a budovat. Je to moudrost, která nehledí na okamžitý zisk, ale na dlouhodobé důsledky — moudrost, jež chápe, že trvalý mír nemůže stát na vahách strachu, ale pouze na rovnováze vzájemného respektu.

Za druhé — lidé místo politiky: *„Nezaměřujeme se na politiku. Zaměřujeme se na lidi.“*

Tento přístup znamená posun od abstraktních státních zájmů k jednotlivým lidským osudům. Politika operuje pojmy jako „území“, „zdroje“ a „sféry vlivu“. Duchovní diplomat používá jiná slova — „životy“, „rodiny“, „utrpení“ a „naděje“. Nedívá se na mapu konfliktní zóny, ale na skutečné lidi, kteří tam žijí. A právě jejich blaho se stává jeho hlavním a jediným měřítkem úspěchu.

Za třetí — láska místo moci: *„Duchovní diplomat není ten, kdo hledá moc, ale ten, kdo hledá lásku. Chce vidět, jak ti nejmenší, jak říkal Ježíš, povstávají z popela.“*

Moc se ze své podstaty snaží ovládat a podrobovat. Láska se snaží sloužit a pozvedat druhé. Duchovní diplomat neusiluje o místo u stolu mocných, aby mohl prosazovat svou vůli; hledá příležitost pokleknout před „nejmenšími“, omýt jim rány a pomoci jim vstát. Jeho cílem není povýšit sebe, ale pozvednout ty, kteří byli pokořeni a zapomenuti.

A konečně — obhajoba místo lhostejnosti: *„Mým přáním je, aby každý člověk na světě měl obránce, který by mluvil jeho jménem.“*

To je samotná podstata poslání pastora Burnse. Duchovní diplomat je hlasem těch, kteří hlas nemají. Ve světě, kde právo být slyšen náleží silným, bohatým a vlivným, se stává hlasem těch neviditelných a umlčených — uprchlíků, vězňů svědomí, obyvatel zničených měst, pronásledovaných menšin a náboženských či občanských hnutí. Nejde mu jen o soucit — jedná. Promlouvá, svědčí a obrací se na svědomí světa.

Pro mě byly nejpůsobivějšími projevy duchovní diplomacie Burnsovy cesty do nejodlehlejších a nejvíce zkoušených koutů planety. Právě tam se snažil potěšit opuštěné, zastat se těch, jejichž práva byla zapomenuta, a ukázat cestu těm, kteří stáli na samém okraji zoufalství. Zmíním teď jen několik z jeho mnoha cest, uskutečněných v rámci jeho globálního mírotvorného poslání duchovního diplomata.

Například Burnsova cesta na Ukrajinu v roce 2025 nebyla součástí žádného vládního programu — byla spontánní odpovědí srdce. Přijal pozvání vrchního rabína Ukrajiny, Moše Reuvena Asmana. Křesťanský pastor, který se na výzvu židovského duchovního vydává do samotného srdce války — už to samo je symbolem, ztělesněním duchovní jednoty přesahující hranice i rozdíly, o níž Burns tak často mluví.

Toto rozhodnutí nastoupit do letadla a postavit se po bok trpících nazývá diplomacií přítomnosti. Aby člověk pochopil bolest druhého, musí do ní vstoupit. Musí ji vidět vlastníma očima, dýchat vzduch rozbitého světa a slyšet lidské hlasy v tichu ztráty.

Byl tam — v Buči, v Irpini, na místech, kde se samotná země zdála nasáklá utrpením. Procházel se ulicemi, mluvil s lidmi, naslouchal jejich příběhům. Později v jednom rozhovoru řekl:

„Musím být upřímný. Patřil jsem k těm skeptikům… Myslel jsem si, že je to jen další cizí válka… Ale když jsem to viděl na vlastní oči, všechno se ve mně změnilo.“

V těch slovech byla síla — ne politická, ale lidská. Síla poznání. Síla pravdivosti. Prostě se podíval skutečnosti do očí — a proměnilo ho to.

„Byli to skuteční lidé… skutečné osoby, se slzami v očích, kteří mi vyprávěli, jak museli pohřbívat své děti na dvorech.“

Mluvil jako člověk, který poznal bolest druhých a už nemohl mlčet. A právě v tom spočívá podstata skutečné duchovní diplomacie — ne formální gesta, ale opravdová přítomnost na místě tragédie. Ne prázdná slova o míru, ale skutečný krok k míru samotnému.

Další cestou, která mě v průběhu rešerše hluboce zaujala, byla Burnsova návštěva Eswatini, dříve Svazijska — země, o níž světová média téměř nepíší. Jak jsem však postupně pochopila, pro Burnse neexistují „důležité“ a „nedůležité“ země. Existují jen lidé — a příležitosti jim sloužit. V Eswatini promluvil na Národním summitu víry a leadershipu, kde přímo vyzval politické i komunitní lídry země, aby se sami stali duchovními diplomaty.

Z této cesty mi v paměti utkvěl jeden obraz: pastor Burns, křesťanský evangelík, navštěvuje centrální mešitu země. A pro něj to bylo naprosto přirozené. Byla to živá demonstrace univerzality jeho poselství. Když mluvil o „vládě založené na víře“, měl na mysli to, že každý vůdce — bez ohledu na vyznání — by se měl řídit nejvyššími morálními principy, které tvoří jádro jeho víry: poctivostí, soucitem a službou lidem. Jeho návštěva mešity byla výmluvnější než tisíc slov: „Můj apel patří vám všem. Bůh je jeden — a volá nás všechny k míru a tvoření.“ Mluvil o „síle míru a lásky“ a zdůrazňoval, že právě vzájemná úcta mezi náboženstvími je klíčem k míru na celém světě.

Čím víc jsem o pastoru Burnsovi četla a poznávala ho, tím jasněji se ukazovalo, že každý jeho krok je projevem duchovní diplomacie. Nejenže o ní mluvil — on ji žil. Desítky příběhů, desítky cest — do míst, kde vládla bolest a nespravedlnost, kde se lidé cítili zapomenuti. Vydával se tam, kde byla politika bezmocná, ale kde byla potřebná lidskost. Pomáhal dětem, které ztratily rodiny, podporoval ty, kteří přišli o domov, hájil práva utlačovaných a pronásledovaných a mluvil za ty, kteří neměli hlas. Zastával se

svobody vyznání právě ve chvílích, kdy většina volila mlčení — protože mlčet bylo bezpečnější.

Jeho poslání bylo stále stejné — smiřovat, inspirovat, obnovovat spravedlnost tam, kde se zdála ztracená. A pokaždé, když tak činil, nebylo to kvůli uznání či osobnímu prospěchu, ale prostě proto, že jinak nemohl.

Jeden okamžik se mi zvlášť vryl do paměti — jako mimořádně silný a symbolický projev duchovní diplomacie. Bylo to tehdy, když pastor Burns veřejně vystoupil na obranu hnutí ALLATRA — právě v době, kdy se na nás valily vlny pomluv řízené antikultovním aparátem a kdy se zdálo, že naděje na spravedlnost zcela zhasíná. Nezalekl se a promluvil pravdu. Rozpoznal za touto kampaní organizovaný systém lží a manipulace. Veřejně se zastal pravdy, dobrovolníků ALLATRA — a udělal to především jako člověk vedený vírou a svědomím.

Když jsem viděla jeho videoposelství účastníkům ALLATRA, bylo to, jako by se mi v nitru rozvinula křídla. Nebylo to jen prohlášení — byl to důkaz, že na světě stále existují lidé, kteří vidí srdcem. Jeho slova „V Americe jsou ti, kdo za vás bojují“ zazněla jako paprsek světla pronikající temnotou. Vrátila mi víru, že pravda a dobro mají stále hlas.

Pochopila jsem, že tato slova nepronesl kvůli popularitě nebo potlesku. Řekl je jako upřímný služebník pravdy. Jeho duchovní diplomacie, stejně jako celé jeho působení, je prodchnuta tím samým principem, na němž stojí Kristovo učení — láskou. Láskou, která nerozděluje, ale spojuje. Láskou, která se nebojí temnoty, protože sama nese světlo.

Pastor Burns věnoval tématu lásky a duchovní diplomacie zvláštní pozornost ve svém druhém rozhovoru pro ALLATRA TV s názvem „Pastor Mark Burns o globální iniciativě Duchovní diplomaté“. V tomto rozhovoru se smysl duchovní diplomacie rozvinul ještě jasněji — jako živý, činný princip, který se v jeho životě a službě neustále uskutečňuje. Z jeho slov vyzařovala vnitřní celistvost, která vzniká tehdy, když se víra stává činem.

Co je nejmocnější silou ve vesmíru? Národy vkládají své naděje do vojenské síly a ekonomického vlivu. Korporace věří v moc kapitálu a technologií. Ale pastor Mark Burns, když hledá odpověď na globální krize, ukazuje jinam — k lásce.

Když jsem se hlouběji zabývala jeho prací, pochopila jsem, že pro něj láska není krásné heslo ani abstraktní ctnost. Je to alfa a omega — základní odpověď na krize, jimž lidstvo čelí. Láska je jediným mostem dostatečně pevným na to, aby spojil i ty nejvíce znepřátelené břehy. Podle něj jsou bez lásky jakákoli jednání, smlouvy či iniciativy odsouzeny k nezdaru, protože se nikdy nedotknou kořene problému — stavu lidského srdce.

„Nejdůležitější, co musíte udělat, je prostě mít lásku… Láska je univerzální jazyk, a to je vlastně všechno, co potřebujete,“ řekl pastor Burns s nakažlivým přesvědčením ve svém druhém rozhovoru pro ALLATRA TV.

V té prosté větě je obsažena celá podstata jeho přístupu. Redukuje nejsložitější rovnice světové politiky na jedinou proměnnou. A nejde o zjednodušení — ale o proniknutí do samotného jádra pravdy. Pokud je láska společným jmenovatelem lidstva, pak právě na ní musí být svět postaven. Jakýkoli jiný základ — národní zájmy, politické aliance či ekonomický prospěch — se dříve či později rozpadne, protože rozděluje, zatímco láska spojuje.

S tímto přesvědčením vede pastor Burns lidi zpět k samému srdci učení Ježíše Krista — k jeho živému prameni. A nepřekvapí, že se ve všech svých vystoupeních znovu a znovu vrací k těm slovům Ježíše, která se stala úhelným kamenem celé křesťanské tradice:

„Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší. A druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sebe samého.“

V jeho podání tato slova nezní jako citát, ale jako vyznání víry — připomínka, že láska není pouhým přikázáním, ale způsobem života, cestou, po níž sám kráčí a k níž zve i ostatní. Právě v tom spočívá síla i opravdovost jeho poslání. Bere samotnou podstatu Kristova učení a ukazuje, že právě ona je nejaktuálnější a nejmocnější odpovědí na výzvy jednadvacátého století.

Tady si znovu vybavuji úryvek z Bible, kdy se jeden zákoník zeptal Ježíše, co má činit, aby získal věčný život. Ježíš mu odpověděl protiotázkou: „Co je psáno v Zákoně?“ A zákoník citoval právě ta dvě přikázání lásky. Ježíš mu řekl: *„Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ.“* (Lk 10, 25–28)

Celý složitý systém rituálních předpisů a zákonů Starého zákona Kristus zjednodušil do jediného principu: lásky. Pastor Burns činí totéž s komplikovaným systémem mezinárodních vztahů. Říká: *„Miluj — a svět bude žít.“* Znovu nám připomíná: *„Miluj svého bližního jako sebe samého.“*

Ale kdo je náš „bližní“? Právě tuto otázku položil zákoník Ježíši, „aby se ospravedlnil“. A Ježíš mu odpověděl jedním z nejmocnějších podobenství celé světové kultury — podobenstvím o milosrdném Samaritánovi. Člověk, zbitý lupiči, ležel na cestě. Jeho krajané, lidé stejné víry — kněz a levita — prošli kolem a nepomohli mu. Pomohl mu až Samaritán, příslušník národa, kterým Židé pohrdali a považovali jej za „nečistý“. Ošetřil jeho rány, odvezl ho do hostince a zaplatil za jeho péči. *„Kdo z těch tří, myslíš, se zachoval jako bližní tomu, který upadl mezi lupiče?“* zeptal se Ježíš. A zákoník musel odpovědět: *„Ten, který mu prokázal milosrdenství.“*

Toto podobenství dokonale vystihuje, co má pastor Burns na mysli, když nás vyzývá, abychom *„bojovali za lidi — i za ty, kteří nevypadají jako my, nemluví naším jazykem a nevyznávají naši víru.“* Ježíš tehdy rozbil úzké národní a náboženské hranice pojmu bližní. Bližním je každý, kdo potřebuje naši pomoc — bez ohledu na barvu pleti či víru. V Burnsově pojetí je duchovní diplomat moderním milosrdným Samaritánem — člověkem, který na cestě světem vidí zraněné národy — Ukrajinu, Gazu, Nigérii, Kongo — a neprojde kolem s výmluvami o geopolitické vhodnosti. Zastaví se a jedná, ne z kalkulu, ale ze soucitu.

Pro Krista nebyla láska jen morálním přikázáním, ale znakem identity — pravým průkazem Jeho následovníků. *„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci,“* řekl při Poslední večeři, *„budete-li mít lásku jedni k druhým.“* (Jan 13,35). Ne podle správnosti dogmatu, ne podle nádhernosti obřadů ani podle politického vlivu — ale podle lásky. Pro pastora Burnse je tento princip základním kamenem duchovní diplomacie. Znakem opravdového duchovního diplomata není postavení, známosti ani výmluvnost, ale jedině schopnost milovat lidi. Všechny lidi. Bezpodmínečně a činorodě. Právě tato láska se stává jeho hlavním nástrojem v boji za mír a jediným mostem, který staví přes propasti nenávisti.

A jestliže láska je mostem — jakou propast překlenuje? Co vytváří ten neviditelný zlom, který odděluje lidi, trhá planetu a vrhá svět do konfliktu? Kdo je skutečným nepřítelem lidstva? Pastor Burns odpovídá otevřeně a přímo: nepřítelem není žádná země ani národ, nýbrž síla, která války mezi lidmi vůbec umožňuje. Tím nepřítelem je propaganda.

Je to mechanismus, který z živých lidí — z otců, matek a dětí — dělá bezejmenné terče. Továrna na nenávist, která funguje podle stejné šablony napříč dějinami i národy. Vezme celý národ a přilepí mu nálepku: „teroristé“, „sektáři“, „bezbožní“, „rasisté“. Vytvoří zrůdnou karikaturu, jež zakryje miliony skutečných lidských tváří. A jakmile je tento obraz nepřítele vytvořen a přijat, zabíjení se stává snadným — protože už není zabíjen člověk, ale pouhá nálepka.

Pastor Burns předkládá výzvu — odvážnou a osvobozující: prodrat se mlhou propagandy a spatřit živou duši, která se za ní skrývá. Nabádá:

„Musíte být ochotni neposlouchat propagandu, kterou šíří všechny země… všechny to dělají vůči sobě navzájem. Překročte propagandu a uvidíte srdce a duši skutečného člověka.“

Otevřeně přiznává, že i on sám se mohl stát obětí takového klamu. O své cestě na Ukrajinu mluví jako o okamžiku probuzení:

„Na vlastní oči jsem viděl, jak byli Ukrajinci démonizováni — jako rasisté, zkorumpovaní, jako neonacisté… Až do chvíle, kdy jsem tam přijel a zjistil, že všechno, co mi bylo řečeno, je pravým opakem skutečných, nádherných lidí, které jsem potkal.“

Tato zkušenost se pro něj stala klíčem k pochopení světových konfliktů. Uvědomil si, že jde stále o stejný scénář — ten, který byl použit ve Vietnamu, ten, kterým byla démonizována Amerika v očích jiných národů, a tentýž, který stojí v pozadí většiny dnešních válek. Vlády démonizují jedna druhou — a nakonec trpí obyčejní lidé. Lidé, kteří s těmito politickými hrami nemají nic společného. „Oni nejsou svá vláda,“ opakuje pastor Burns s naléhavostí.

Z tohoto poznání se rodí jeden z nejsilnějších a nejemotivnějších obrazů v celém jeho poselství. Co je potřeba k zastavení války? Ne nové rezoluce OSN, ne dodávky dalších zbraní. Potřebné je něco mnohem prostšího — a zároveň hluboce lidského.

„Mým cílem jako duchovního diplomata je, abychom se nejen poznali navzájem, ale abychom se naučili znát jména dětí těch druhých… Protože je těžké chtít jít do války s někým, když znáte jména jeho dětí.“

V této větě je obsažena celá podstata rozkladu propagandy. Propaganda pracuje s masami a kategoriemi. Láska pracuje se jmény. Jakmile znáte jméno dítěte „nepřítele“, nemůžete už v jeho rodiči vidět bezejmennou obludu. Vidíte rodiče stejného jako vy — s těmi samými obavami a s tou samou nadějí. V tu chvíli se válka přestává jevit jako politický čin a stává se osobní tragédií. A vést ji se stává téměř nemožným.

V tom spatřuji přímé pokračování poslání, které kdysi započal Ježíš Kristus — službu lidem přesahující hranice, strach i rozdělení. Jeho služba byla nepřetržitým zápasem proti „propagandě“ tehdejší doby. Tehdy roli dnešních médií hrály „tradice otců“ a pokrytecké výklady zákona, které farizeové a zákoníci povýšili nad Boží pravdu a lidské milosrdenství. Tyto předpisy vytvořily neprostupný systém nálepek a bariér: „spravedliví“ a „hříšníci“, „čistí“ a „nečistí“, „my“ a „oni“.

Ježíš tyto bariéry důsledně a nebojácně boural. Neviděl kategorie, viděl jednotlivce.

Přišel ke studni a promluvil se ženou. Ale nebyla to „jen žena“ — byla to Samaritánka, příslušnice pohrdaného národa, a navíc s pochybnou pověstí. Když se učedníci vrátili, „divili se, že mluví se ženou“. Ale Ježíš neviděl nálepku, viděl duši žíznící po „živé vodě“.

Vstoupil do domu Zachea. Ale Zacheus nebyl „jen muž“ — byl to výběrčí daní, kolaborant, kterého společnost považovala za hříšníka. A přece mu Ježíš řekl: *„Dnes přišlo spasení do tohoto domu, neboť i on je syn Abrahamův.“* Viděl za společenskou maskou srdce, které se kaje.

Neodsoudil ani ženu obviněnou z cizoložství, třebaže podle zákona měla být ukamenována. Neviděl „zločince“, ale oběť pokrytectví davu, a promluvil k ní slovy odpuštění a naděje.

Ježíšův přístup byl hluboce osobní. A právě tento přístup se dokonale odráží ve výzvě pastora Burnse „naučit se znát jména dětí těch druhých“. Přestat v lidech vidět

příslušníky národů, náboženství či politických systémů — a začít je vnímat prostě jako lidské bytosti, stvořené k obrazu a podobenství Božímu.

Výzva pastora Burnse „překročit propagandu“ je proto ve svém jádru duchovním činem — evangelijní výzvou k pravdě, která osvobozuje. Ne k pravdě sdělené zpravodajskými kanály, ale k pravdě osobního setkání, k odvaze podívat se do očí „druhého“ a spatřit v něm ne nepřítele, ale člověka a bratra.

Kdo sleduje cestu pastora Marka Burnse — jeho slova, kázání, rozhovory a jasnost, s níž otevírá srdce světu — nutně se ocitne u pramene pradávných, a přesto živých pravd. Viděla jsem, jak tento muž, podobně jako moudrý řemeslník, bere základní principy evangelia a proměňuje je v praktické nástroje k uzdravování zraněného světa.

Láska — ne jako sentimentální emoce, ale jako univerzální jazyk, schopný spojovat srdce přes všechny bariéry, jediný pevný základ trvalého míru.

Pravda — ne jako soubor faktů, ale jako odvaha spatřit živého člověka za groteskní karikaturou propagandy, poznat jména dětí „nepřátel“ — a tím odzbrojit vlastní nenávist.

Služba — ne jako cesta k moci, ale jako ochota stát se hlasem těch, kteří žádný hlas nemají; obhájcem pronásledovaných, vtělením Kristova poslání ochránce „nejmenších z nich“.

Víra — tichá síla, která všechny tři předchozí pilíře spojuje, dává jim směr i smysl.

Tyto čtyři pilíře — Láska, Víra, Pravda a Služba — tvoří ucelený, překvapivě mocný model budování míru v jednadvacátém století. Není to teorie, ale živé svědectví, potvrzené zkušeností pastora Burnse a hlubokým ohlasem, který jeho slova vyvolávají v milionech lidských srdcí po celém světě.

V činech pastora Marka Burnse jsem spatřila přímé naplnění jednoho z nejzásadnějších Kristových přikázání:

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Matouš 5,9)

Jsem přesvědčena, že pastor Burns je právě takovým tvůrcem pokoje. Neviděla jsem v něm jen člověka, který si přeje mír, ale toho, kdo jej vědomě a odvážně

uskutečňuje. Nečeká, až mír přijde sám. Směle kráčí vstříc výzvám, krok za krokem buduje mír a staví mosty porozumění — od srdce k srdci, od národa k národu.

Postupně jsem stále jasněji chápala, že jeho úsilí o mír nepředstavuje pouze výzvu k příměří či ukončení násilí. Jeho služba sahá mnohem hlouběji — k duchovní mírotvorbě, k léčení samotného kořene konfliktů, rozdělení v lidské mysli a srdci. A tento rozkol překonává především vlastním příkladem.

O ceně této cesty mluvil naprosto otevřeně:

„Musíš být ochoten trpět pronásledování pro spravedlnost. Tak to řekl Ježíš. Opakuji — musíš být ochoten trpět pronásledování pro pravdu.“

Tato slova mi všechno zasadila do správných souvislostí: cesta pravdy je ve světě ponořeném do temnoty lži vždy trnitá. Znovu jsem si vybavila příklady z evangelia. Ježíš nebyl ukřižován pro útěšná a příjemná slova, ale pro pravdu, která odhalovala pokrytectví a ohrožovala moc farizeů a zákoníků. Apoštolové byli vězněni, kamenováni a vrháni lvům ze stejného důvodu — protože hlásali, že existuje vyšší Pravda a vyšší Král, jemuž zůstali věrni.

Když jsem sledovala pastora Marka Burnse, náhle mi došlo, že právě v něm vidím živou kontinuitu — nejen v učení, ale v činu, v každém vědomém rozhodnutí. Znovu a znovu zůstával věrný pravdě, i když to nebylo populární nebo když to znamenalo osobní riziko. A tehdy jsem pochopila, že jeho odvaha a neochvějnost pramení z hloubky víry. Právě víra byla tím pramenem, z něhož čerpal moudrost i sílu stát za pravdou a kráčet cestou spravedlnosti.

Víra a láska byly živé síly, které ho posilovaly zevnitř. Když je Bůh s tebou, když Jeho přítomnost naplňuje tvůj život, pro strach už nezbývá místo. *„Dokonalá láska vyhání strach,“* napsal apoštol Jan. A odvaha pastora Burnse se pro mě stala nejpřesvědčivějším důkazem, jak hluboce Boží láska přebývá v jeho srdci.

Navzdory všem pronásledováním a zkouškám — jak v posledních letech, tak v dětství — jeho srdce neztvrdlo. Naopak, utrpení ho zocelilo a zároveň učinilo citlivějším k bolesti druhých. Věděl, co znamená nouze a bezmoc, a proto jeho srdce tak snadno reagovalo na utrpení lidí, ať žili kdekoli a nazývali Boha jakýmkoli jménem.

Sledovala jsem jeho příběh a stále jasněji si uvědomovala, že jeho služba — jeho opravdový soucit a otevřenost vůči druhým — je živým pokračováním cesty, kterou

Kristus ukázal světu: stát po boku chudých a odmítaných, naučit se skutečně chápat a milovat každého člověka, aniž by ustoupil před vlastní bolestí či těžkostí.

Kristus přece nejen pomáhal potřebným — ztotožnil se s nimi.

„Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Matouš 25,40)

Syn Boží se postavil mezi nejskromnější a nejzranitelnější. Nedíval se na ně shora; díval se na ně jako na sobě rovné — jako na své vlastní.

Stejnou kontinuitu jsem viděla i ve službě pastora Burnse. Neviděl v druhých „jinověrce“, „heretiky“ nebo „sektáře“. Viděl v nich „nejmenší z nich“ — pronásledované, ponížené, umlčované. A stál při nich, protože v nich rozpoznával trpícího Krista samotného.

Tak tomu bylo i s námi. Jeho čin podpory — postavit se za mě a mé přátele, za dobrovolníky ALLATRA po celém světě, podat ruku těm, které se RACIRS snažil pošpinit a zničit — byl pro mě evangeliem v praxi. Zatímco mnozí, kteří se nazývali křesťany, nám upírali i právo být považováni za lidi, pastor Mark Burns jednal tak, jak by jednal Kristus sám: nabídl podporu, teplo a místo u stolu těm, které farizeové a zákoníci jeho doby označili za nehodné milosti.

A pastor Burns, stejně jako Kristus, pohlédl na ponížené a zraněné a řekl: *„Vidím tě. Jsem s tebou. Miluji tě.“*

V těchto slovech i skutcích jsem našla nejhlubší smysl jeho služby — prostou, a přece vykupitelskou schopnost spatřit člověka.

A tak, o několik dní později, když jsem už chápala celý obraz života, služby a činů pastora Burnse, zapnula jsem znovu ten první rozhovor — tam, kde to všechno začalo. Tentokrát jsem ho sledovala jinýma očima.

Uvědomila jsem si, že v tomto světě posedlém tříděním, nálepkováním a rozdělováním pastor Burns vědomě odložil všechny štítky, jimiž si lidé tak rádi označují jeden druhého — národnost, společenské postavení, náboženskou příslušnost. Dohlédl za všechen ten povrchní šum až k samotné podstatě — a tam spatřil člověka. Viděl to, co nás všechny spojuje: tlukot srdce, dech, úsměv, slzy, touha být svobodný a šťastný.

„Nemusím nutit lidi, aby věřili ve stejného živého Boha, v jakého věřím já. Nemusím. Prostě žiji svůj život a druhý člověk dělá to, k čemu je povolán. Já dělám to, k čemu jsem povolán — prostě miluji lidi. Pokud jsem skutečně křesťan, pokud opravdu jsem, pak budu milovat. Co říkáme? Milujeme tě takového, jaký jsi, aniž bychom se tě snažili změnit… a zbytek necháváme na Bohu.“

Tímto postojem a svým příkladem pastor Mark Burns ukázal, že hodnota člověka nespočívá v tom, zda splňuje cizí očekávání. Jeho hodnota je dána už samotnou skutečností jeho existence — v prosté pravdě, že jsi člověk.

„Musíme překročit hranice teologie. Teologie je lidská interpretace toho, co si myslíme, že Bůh říká. Ale když se vrátíš k základům, je to jednoduché: ‘Budu tě milovat, svléknu si pro tebe košili, nakrmím tě, budu tě chránit.’“

Když jsem poslouchala tato slova, nemohla jsem si nevzpomenout na Krista a Jeho přikázání: *„Abyste se navzájem milovali.“* Kristus nás vyzval milovat každého bez výjimky — bez ohledu na národnost, kulturu či víru. To byla skutečná podstata a zároveň revoluční smysl Jeho přikázání milovat bližního: bližní není jen ten, kdo patří k tvému národu nebo náboženství — bližní je každý člověk.

A tehdy mě napadla otázka: Jaký by byl tento svět, kdybychom se opravdu stali bližními jeden druhému a začali jednat tak, jak Kristus učil? Kdybychom při setkáních neviděli cizince, ale spřízněnou duši? Kdyby láska dokázala zahojit i ta nejhlubší zranění mezi námi?

Svět, o němž Kristus snil, mi už nepřipadá jako utopie či nedosažitelný ideál, ale jako cesta — živá stezka, po které může kráčet každý, krok za krokem, den po dni.

A když se na konci rozhovoru znovu objevila ta samá otázka, zazněla pro mě tentokrát ještě silněji než dřív:

„Kdybyste mohl zítra změnit ve světě jen jednu věc, co by to bylo — a proč?“

Pastor Burns odpověděl tiše, ale s hlubokou jistotou:

„Změnil bych to, aby každý člověk na světě měl práva, ochranu a autority, které za něj budou bojovat. Problém je, že po celém světě je příliš mnoho lidí, kteří nemají nikoho, kdo by za ně bojoval. Obvykle ten silnější zničí slabšího — a mezi nimi není nikdo, kdo by se postavil na stranu slabého…“

„Kdybych mohl změnit jedinou věc, udělal bych to tak, aby měl každý člověk na světě opravdové obránce, kteří by bojovali za jeho práva a obnovili spravedlnost… To je největší problém, který vidím ve světě: lidé nemají nikoho, kdo by za ně bojoval. Volají mi a říkají: ‚Pastore, můžeš přijet? Můžeš?' Ale já jsem jen jeden člověk. Pane, kéž by svět měl takové, kteří by bránili všechny, bez ohledu na víru! Většina lidí je nucena bojovat sama."

Když jsem ho poslouchala, slzy mi stékaly po tváři. Ale nebyly to slzy zoufalství — byly to slzy vděčnosti. Vděčnosti Bohu za to, že na tomto světě ještě jsou lidé, kteří Ho opravdu milují, a kteří milují i své bližní. Lidé, kteří dokážou cítit bolest druhého jako svou vlastní a říct: „Vidím tvé zranění. Vím, že jsi bezbranný. A chci to změnit," — a pak udělají všechno, co je v jejich silách, aby to opravdu změnili.

V takových chvílích člověk pochopí, že na světě stále existují lidé, kteří opravdu usilují žít podle Kristových přikázání, kteří nesou Jeho učení o Lásce dál — svým příkladem, svými činy. Jsou to právě tito lidé, kdo navracejí víru — víru v lidstvo, v Boha, ve tvůrčí a životodárnou sílu lásky a soucitu.

Pro mě se tímto člověkem stal pastor Mark Burns — ten, kdo mi víru vrátil. Stal se nástrojem, skrze nějž se pramen v mé vnitřní poušti znovu rozproudil a zahrada, která kdysi uschla, začala znovu ožívat.

Jeho slovy i skutky, jeho službou, jsem znovu objevila to, co Kristus kdysi svěřil svým apoštolům — učení o lásce k Bohu a k bližnímu, o soucitu, milosrdenství a o hodnotě každého lidského života. Boží láska se mi zjevila nanovo — jako ono Jediné Zrno, živá pravda, která proměňuje duši.

V hloubi sebe jsem začala chápat, že Kristus nepřinesl světu kodex rituálů a dogmat, ale právě to posvátné Jediné Zrno, které svěřil svým apoštolům. Ti, jako rozsévači z podobenství, je nesli do různých zemí a kultur. V každé půdě vyklíčilo jinak a vyrostlo v odlišné podobě — v rozmanitých tradicích, obřadech a vyznáních. Časem se tyto rozdíly prohloubily: rostliny se lišily tvarem listů, barvou květů, výškou stonků i povahou plodů. Nakonec vyrostly tak velké a vzdálené od sebe, že mezi nimi začaly spory — ba i války — o to, která z nich je ta pravá, která jediná vyrostla z původního Jediného Zrna. Upnuly se k vnějším odlišnostem — k teologii a rituálu — a ztratily ze zřetele společný kořen, který je všechny spojoval.

Poslání pastora Burnse, jak jsem ho nakonec pochopila, spočívalo v připomenutí našeho společného základu — onoho Jediného Zrna, z něhož jsme všichni vzešli. Nikdy neusiloval o to, aby byli všichni stejní, aby přetvářel různé květy do jedné zahrady a nutil je vypadat stejně. Naopak — uctíval rozmanitost, ale znovu a znovu vracel lidi k podstatě. Jako by každému z nás říkal: „Nepřeme se o tvar svých listů. Podívejme se na své kořeny. Připomeňme si to Jediné Zrno — lásku Boží, která nás všechny spojuje."

Setkání s Markem Burnsem pro mě bylo jako setkání s apoštolem. Viděla jsem v něm věrného dědice a živého pokračovatele jejich cesty — rozsévače, který do světa přináší právě to Jediné Zrno, jež Kristus kdysi svěřil svým učedníkům. Zrno, které dokáže zrodit nový život, rozžehnout světlo v duši a naplnit srdce láskou.

A tehdy se pro mě stal ještě jeden osobní zázrak — konečně jsem dostala odpověď na otázku, která mě tolik let trápila: Je tento svět, roztrhaný válkami a konflikty, skutečně odsouzen k zániku v kataklyzmatech?

Během onoho rozhovoru pro ALLATRA TV se moderátor pastora Burnse zeptal, na který biblický verš se obrací v nejtěžších chvílích — co je jeho zdrojem síly. A on odpověděl veršem tak známým, zdánlivě prostým, dokonce „základním", jak sám řekl, veršem v celém Novém zákoně:

„Pro mě je to jednoduché: ‚Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.' Zní to téměř směšně jednoduše, ale ve skutečnosti je to základ všeho, co děláme… Pán dal svého Syna, abych já mohl žít. To je pro mě ten nejhlubší kotvící bod v Písmu — pozvedá mě v nejtěžších chvílích."

Ten verš jsem samozřejmě slyšela už dřív. A přece — v té chvíli, pronesený jeho hlasem, po všem, co jsem o něm poznala, po všem, čím jsem v těch posledních dnech sama prošla — vstoupil do mého srdce, jako by zněl poprvé.

V jediném okamžiku, v oslnivém záblesku porozumění, světlo zaplavilo prázdnotu, která se ve mně po celé měsíce rozšiřovala.

„Neboť Bůh tak miloval… svět."

Svět. Ne skupinu vyvolených spravedlivých. Ne „jediný pravý“ národ či denominaci. Ale právě tento svět — celý, náš svět. Ten svět, kterým jsem byla zklamaná.

Právě ten svět… Bůh miloval.

Nemiloval ho zdálky ani teoreticky, ale tak hluboce, obětavě a bezpodmínečně, že za něj dal to nejdražší, co měl — svého Syna.

A pokud za tento svět byla zaplacena taková cena, pokud ho samotný Stvořitel shledal hoden takové oběti — kdo jsem já, abych pochybovala o jeho hodnotě? Kdo jsem já, abych se vzdala a řekla, že už není naděje?

Naše vědecká práce, naše služba lidstvu, náš zápas o lidské životy — náhle dostaly nový, vyšší smysl. Už jsem se neptala: „Proč? Pro koho to všechno?“ Odpověď byla jasná: Protože Bůh tak miloval svět. A pokud On ten svět miluje tak moc, pokud za něj stále bojuje, pak já nemám právo vzdát se. Naše úsilí není vzpourou proti Jeho vůli — je účastí na ní.

Bylo to zjevení tak silné, že jsem měla pocit, jako by se v mém nitru rozžehla oslepující exploze. V jediném okamžiku se z ticha a temnoty zrodil vesmír — naplněný světlem a pohybem. Galaxie, planety, samotný dech života — vše se zrodilo z jediné jiskry, z bodu, kde dřív nebylo nic.

A uprostřed toho nového světa ležela tatáž planeta — ta, na níž žiji já, na níž žiješ ty, a na níž žije pastor Mark Burns, muž, který mi navrátil víru.

Literatura

1. https://www.liveinternet.ru/users/5996050/post435824919
2. https://vimeo.com/148551852 (23:45)
3. https://www.uscirf.gov/publication/anti-cult-movement-and-religious-regulation-russia-and-former-soviet-union
4. https://pravoslavie.ru/81472.html
5. https://actfiles.org/the-fourth-reich-who-continues-hitlers-legacy/
6. https://valentincehov.livejournal.com/818718.html

7. https://actfiles.org/dvorkins-new-reich/
8. http://www.npar.ru/wp-content/uploads/2016/02/%E2%84%963_2001.pdf
9. https://traditio.wiki/%D0%92%D0%B5%D1%87%D0%BD%D1%8B%D0%B9_%D0%B6%D0%B8%D0%B4_(%D0%B2%D1%8B%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%B2%D0%BA%D0%B0)
10. https://youtu.be/3ewcFzQiL90?t=107
11. https://research-calvin-edu.translate.goog/german-propaganda-archive/responses.htm?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=ru&_x_tr_hl=ru&_x_tr_pto=wapp
12. https://www.gazeta.ru/social/2013/08/23/5603921.shtml
13. https://www.nommeraadio.ee/meedia/pdf/RRS/Adolf%20Hitler%20-%20Collection%20of%20Speeches%20-%201922-1945.pdf
14. http://www.odinblago.ru/10_voprosov_neznakomcu/
15. https://research.calvin.edu/german-propaganda-archive/story2.htm
16. https://azbyka.ru/otechnik/sekty/sektovedenie-totalitarnye-sekty/7
17. https://novayagazeta.ru/articles/2023/06/23/on-byl-uveren-chto-znaet-pravilnyi-otvet-media
18. https://www.pravmir.ru/aleksandr-dvorkin-v-slovax-kosmicheskaya-liturgiya-vocerkovlennyj-chelovek-intuitivno-chuvstvuet-podvox/?ysclid=m3ehw2qged690985183
19. https://regnum.ru/article/773905
20. https://research-calvin-edu.translate.goog/german-propaganda-archive/responses.htm?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=ru&_x_tr_hl=ru&_x_tr_pto=wapp
21. https://old.pstgu.ru/news/smi/2012/03/02/35903/
22. https://docs.historyrussia.org/ru/nodes/163678?query=%D0%B4%D0%BE%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%81+%D0%AE%D0%BB%D0%B8%D1%83%D1%81%D0%B0+%D0%A8%D1%82%D1%80%D0%B5%D0%B9%D1%85%D0%B5%D1%80%D0%B0#mode/inspect/page/13/zoom/4
23. https://research-calvin-edu.translate.goog/german-propaganda-archive/responses.htm?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=ru&_x_tr_hl=ru&_x_tr_pto=wapp

24. https://azbyka.ru/otechnik/sekty/sektovedenie-totalitarnye-sekty/1
25. https://pravoslavie.ru/81472.html
26. https://valentincehov.livejournal.com/818718.html
27. https://prichod.ru/orthodoxy-everywhere/46326/
28. https://www.sova-center.ru/religion/news/authorities/legal-regulation/2016/04/d34374/
29. https://actfiles.org/dvorkins-totalitarian-sect-2009-expert-council/
30. https://actfiles.org/diveyevo-order-control-center-of-global-anticultism/
31. https://meduza.io/feature/2024/04/02/chinovniki-i-biznesmeny-vo-glave-s-sergeem-kirienko-otdyhayut-i-reshayut-voprosy-v-diveevskom-monastyre
32. http://council.gov.ru/structure/persons/295/
33. https://actfiles.org/how-dvorkin-tricked-putin-or-how-a-mouse-ruled-a-cat/
34. http://www.npar.ru/wp-content/uploads/2016/02/%E2%84%963_2001.pdf
35. https://web.archive.org/web/20191030203201/https://www.about-dvorkin.ru/news.php?id=93329
36. https://iskitimeparhia.ru/smi/5380-protoierey-aleksandr-novopashin-snova-o-lyudoedah.html
37. https://radonezh.ru/2024/03/24/snova-o-lyudoedah
38. https://ansobor.ru/
39. https://ansobor.ru/news.php?news_id=5038
40. https://www.grad-petrov.ru/broadcast/problemy-missii-sovremennoj-russkoj/
41. https://azbyka.ru/otechnik/Nikolaj_Pestov/sovremennaja-praktika-pravoslavnogo-blagochestija-tom-½
42. https://radonezh.ru/pdf
43. https://radonezh.ru/authors/novopashin
44. https://radonezh.ru/authors/dvorkin
45. https://radonezh.ru/search/node/%D0%B4%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%BA%D0%B8%D0%BD
46. https://radonezh.ru/search/node/%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D0%BF%D0%B0%D1%88%D0%B8%D0%BD
47. https://spastv.ru/mitropolit-pavel-iz-pod-aresta-ne-uhodite-iz-lavry-ne-otrekajtes-ot-hrista-molitva-za-geroya-rossiya-proshhaetsya-s-vladlenom-tatarskim/

48. https://ovd.info/express-news/2025/09/18/mir-vsem-priznali-nezhelatelnoy-organizaciey
49. https://www.mir-vsem.info/post/%D1%80%D0%BE%D0%B6%D0%B4%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%B5%D0%BD%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%B5-%D0%BE%D0%B1%D1%80%D0%B0%D1%89%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B5-%D0%BA-%D0%B4%D1%80%D1%83%D0%B7%D1%8C%D1%8F%D0%BC
50. https://iriney.ru/main/polemika/rozhdestvenskij-otvet-iz-rossii-na-zarubezhnoe-%C2%ABobrashhenie-k-druzyam%C2%BB.html
51. https://x.com/agents_media/status/1922236377628192888
52. https://novayagazeta.eu/articles/2025/05/18/mir-opoznan-kak-vrag
53. https://www.pnp.ru/social/deputat-lantratova-dobilis-zapreta-deyatelnosti-nemeckogo-fonda-v-rossii.html
54. https://tass.ru/obschestvo/23767111
55. https://valentincehov.livejournal.com/818718.html
56. https://www.liveinternet.ru/users/5996050/post435824919
57. https://www.freedommag.org/english/vol29i4/page16.htm

O knize a autorce

Jsem profesionální geofyzička a účastnice Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA, zaměřeného na výzkum v oblasti ochrany naší planety a na informování společnosti o skutečných globálních hrozbách. Neochvějná oddanost tohoto hnutí pravdě vyvolala organizovanou kampaň pronásledování, kterou jsem osobně zažila.

Tato kniha vypráví příběh mého života a mimořádné role, kterou v něm sehrál pastor Mark Burns — Muž s velkým „M“, jehož srdce je naplněno láskou, duchovní silou a neochvějnou vírou.

On byl tím, kdo mi v nejtemnější chvíli mého života vrátil víru.

Elizaveta Khromova